

ပုလင်းကွဲ

ပုလင်းကွဲ

BURMESE
CLASSIC
.COM

၂၀၀၆

မုပုဇွန်ညွှန်းသီ

BURMESE
CLASSIC
.COM

ပုလဲဇွဲးကွဲ

မလင်းလေးတစ်လုံးကို အရှိသုံးမယ်ဆိုရင် နံပါတ်(၁) သူဟာ သူ့အထဲကို ဘာပဲထည့်ထည့် ကြည်ဖြူတယ်။ နံပါတ်(၂) သွားလိုရာ အလွယ်တကူသယ်နိုင်တယ်။ နံပါတ်(၃)မလိုချင်လို့ ပိုင်ရှင်က မစွန့်ပစ်မချင်း ပိုင်ရှင်အနားမှာပဲ သစ္စာရှိစွာနေတတ်တယ်။

ပုလင်းရဲ့ဂုဏ်သတ္တိက မာကြောတယ်၊ ကြပ်ဆတ်တယ်၊ တစ်ခုခုဆို တုံ့ပြန်မှုက အရမ်းမြန်ပါတယ်။ နောက်တစ်ခုက သူဟာ သည်းခံမှုရှိတဲ့နေရာမှာ no. one ပဲ. . အပူထည့်ထားလည်း ဘာမှ မပြောဘူး၊ အအေးထည့်ထားလည်း OK ပါပဲ. . နံစော်နေတဲ့ ငံပြာရည်ထည့်ထားတာတောင်မှ အေးဆေးနေသေးတာ. .

ဪ. . တစ်ခု ကျန်သေးတယ်. . သူ့ကို ရိုက်ခွဲလိုက်ရင် လူတကာက ကြောက်ရတဲ့ လက်နက်ဖြစ်သွားရော. .

ဆောင်းညပြာသိုစာပေ

မိုးလင်းရင် အရက်နဲ့မျက်နှာသစ်တာလို့ ပြောစမှတ်တွင်
လောက်အောင် သောက်လွန်းပြီး မူးလျှင် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်
ပတ်ရမ်းကားတတ်တဲ့ ရွှေအာ။

သူ့အကြောင်း သိသူတွေက ဝေးဝေးက ရှောင်ကြသည်။
သူနဲ့ ထိပ်တိုက်တိုးဖို့ ဘယ်တော့မှမကြိုးစားပါ။

ဒါတွေကို သိပုံမရသော ဂုဏ်က ထိမထင်မျက်နှာပေးဖြင့်
'ခင်ဗျား ဘာကောင်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်. . ကျုပ် ဂရုမစိုက်ဘူး. .'
အေး. . ကျုပ်ကိုတော့ လာမငြိစေနဲ့. . နောင်တ မရချင်
ဟု သွေးအေးစွာ ပြောသောအခါ ရွှေအာ နှုတ်ကောင်းသား
သွားသည်။

ဒီကောင်ပုံစံက အပီတွယ်မဲ့ ဒီခိုင်းဆိုတော့ ရုပ်ပျက်ဆိုး
ပျက်မဖြစ်ခင် ပြန်ပြီး ကိုယ်ရှိန်သတ်လိုက်ရသည်။

လူတွေကို သူက လျှော့တွက်မိတာ များသည်။ တစ်ချက်
ကလေး ပိတ်ဟောက်လိုက်တာနှင့် ခေါင်းငုံ့ပြီး မျက်နှာလွဲသွားကြ
တဲ့ သူတွေပဲ ကြုံခဲ့ရတာကိုး။

သူ့ခြေလှမ်းကို ရှေ့ နည်းနည်းတိုးကြည့်လိုက်တယ်ဆိုရင်

'ခွမ်း'

ဆိုင်ထဲတွင် ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်သွားသည်။

'ခင်ဗျား ဘယ်လောက်မိုက်သလဲ. . လာလေ. . သတ္တိရှိ
ရင် ထွက်နဲ့. .'

'ဂုဏ်'ရဲ့လက်ထဲမှာ ရိုက်ခွဲထားသဖြင့် တစ်ပိုင်းပြတ်ပြီး
ကျန်ခဲ့သော ပုလင်းကွဲတစ်ခုကို ကိုင်ထားကာ ရန်စလာသော အမူး
သမားတစ်ယောက်ကို စတင်စိန်ခေါ်လိုက်သည်။

'ဟား. . ဟား ရယ်စရာပဲကွာ၊ မနေ့တစ်နေ့ကမှ အရက်
ဆိုင်ရောက်လာတဲ့ကောင်က လာပြီး သွေးဆူပြနေတာပဲ၊ ငါ ဘာ
ကောင်လဲဆိုတာ သိအောင် ကြိုးစားလိုက်ဦး'

ပဲ ကောင်လေးလက်ထဲက ပုလင်းကွဲစက သူ့ဗိုက်ရှေ့ကို ရောက်လာ
၏။

ရုတ်တရက်ကြောင်ပြီး မျက်လုံးကို ပိတ်ထားမိသည်။

ဗိုက်ထဲကိုဗိုက်ဝင်သွားလျှင် . . ဘုရား . . ဘုရား . . တွေး
ပင် မတွေးဝံ့တော့။ သုံးလက်မလောက် အကွာအဝေးသာ လိုတော့
သည်။

'သွားတော့ . . ခင်ဗျား ထွက်သွားလိုက်တော့၊ ဒီအချိန်မှာ

လူသတ်ဖို့လည်း ဝန်မလေးဘူးဗျ'

ရင် ထွက်ခဲ့ ရှုအက မကျေမချမ်းဖြင့် လူဗိုက်တို့ ဇကလေး ထုတ်ပြ

စောင်းပေစောင်းဖြင့် ထွက်သွားသည်။

ဂုဏ်သည် သူ့လက်ထဲမှ ပုလင်းကွဲကို လွင့်ပစ်ပြီး ထိုင်
ခုံမှာ ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။

ဆိုင်ပိုင်ရှင် လူငယ်ကလေးက အပြေးကလေး ရောက်လာ

ပြီး -

'ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ အစ်ကိုရာ . . ဒီကောင်ရွှေအ က
ကျွန်တော်တို့ဆိုင်မှာ နိုင်ထက်စီးနင်းပြုနေတာ ကြာပြီ . . သူ့ကိုဖြို

နိုင်တာ အစ်ကိုတစ်ယောက်ပဲ ရှိသေးတယ်ဗျ . . ဒီမှာ အစ်ကို စား
ဖို့ အမြည်း'

ဂုဏ်သည် သူ့ရှေ့တွင် Free လာချပေးသွားသော ဆတ်
သားခြောက်ကြော်ကို ကြည့်ပြီး မျက်ခုံးတွေ မြင့်တက်သွားသည်။

လွန်ခဲ့တဲ့ မိနစ်ပိုင်းလောက်က အရက်တစ်ပိုင်းလောက်
ဝင်သောက်လိုက်ရင် စိတ်ညစ်တာတွေ ပျောက်မယ်ထင်ပြီး ဒီဆိုင်
ထဲ သူ ဝင်လာမိသည်။ ပိုက်ဆံ အပိုမပါတော့ အမြည်းတောင်မှ
မမှာနိုင်ခဲ့ပါ။

ဒီလိုကျတော့လည်း လောကကြီးက နေလို့ ကောင်းသား
ပဲ . .

ရိုးရိုးသားသား ဇွတ်မှိတ်ခံနေသမျှ ကံကြမ္မာ ဆိုတာကြီး
က ဆိုးဆိုးဝါးဝါးနှိပ်စက်တော့တာ . .

သူ စော်ကားသမျှ ကြိတ်မှိတ် လှိုက်တော့ တစ်သက်လုံး
အရှုံးသမားဖြစ်တော့မှာပေါ့ . .

ဒီတော့ သူ့ရွဲ့ ကိုယ်ရွဲ့ နေပစ်လိုက်ရင် နည်းနည်းနေသာ
ထိုင်သာ ရှိသွားသည်။

ပုလင်းကွဲ - ၁၂

အရက် ဆိုတဲ့ အရည်တွေ ကိုယ်ထဲရောက်သွားရင် ရီဝေ
ရီဝေနဲ့ အားလုံးကို မေ့လို့ရသွားရော. .

ငုပ်လျှိုးနေတဲ့ သတ္တိတွေ၊ ပေါက်ကွဲချင်နေတဲ့ စိတ်တွေ၊
လုပ်ချင်သမျှ၊ စိတ်ထဲရှိသမျှ အားလုံးကို လုပ်ရဲသွားသည်။

ဆောင်းညဖြာသိုစာပေ

ပညာပါရမီနည်းတယ်လို့ အပြစ်ပုံချရမလား. .

မဟုတ်သေးဘူး. .

သူ့ပင်ကိုပီနင့် ဉာဏ်ရည် ဉာဏ်သွေးက နိမ့်ပါးသည့်
အထဲတွင် မပါပါ။ သင်ပြပေးလျှင် သိလွယ်တတ်လွယ်သည်။

ဒါနဲ့များတောင်. . ဆယ်တန်းကို ဘာလို့ နှစ်ချင်းပေါက်
မအောင်တာလဲဟု မေးစရာရှိသည်။

အမှန်က ဂုဏ် စာကျက်မပျင်းပါ။ စာမကျက်ချင်တာဖြစ်
သည်။ စာကျက်ဖို့ အခြေအနေမပေးသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

စာကြည့်စားပွဲမှာ ထိုင်ပြီး စာ စာကျက်ဖို့ ပြင်နေသော

ဆောင်းညဖြာသိုစာပေ

ဂုဏ်သည် တစ်ဖက်အခန်းမှ မေမေ့ငိုသံကြောင့် ဒေါသစိတ်တွေ ပါလာရပြီ။

'မင်း အရှူးထတိုင်း သူများကို ပုတ်ခတ်ပြီး မပြောနဲ့ကွ၊ ပိတ်လိုက်. . မင်းအပေါက်ကို ခုတ်လိုက်၊ ထပ်ပြောရင် ငါ လုပ် မိလိမ့်မယ် သက်ထား'

ဖေဖေ့ရဲ့ ကမ္ဘာပျက်မတတ် အော်အံတွေ. . .

သူ့နားထဲတွင် အောက်တန်းကျသည်ဟု ထင်သည်။ ဒီ လောက် နှစ်တွေအကြာကြီးပေါင်းလာတဲ့ မေမေ(သူ့မိန်းမ)ကို ဒီလို လေသံနှင့်ပြောစရာ အကြောင်းမရှိပါ။ ဖေဖေပွဲကြမ်းတော့ မေမေ ငိုနေသည်။

'ပြောပေါ့ရှင်. . . ပြောပေါ့. . . ရှင့်ဟာမ ထိတော့ ဆတ် ဆတ်ခါအောင် နာတယ်ပေါ့လေ၊ ယောက်ျားတကာကို လက်ခံနေ တဲ့ မိန်းမကို ဖာနဲ့နှိုင်းတာ ကျွန်မ မှားသလား၊ တကယ်ဆို ကျွန်မ ကို ရှင် ငြီးငွေ့တယ်ပဲထား. . သားလေးမျက်နှာတော့ ထောက်ဖို့ ကောင်းပါသေးတယ်၊ သူများသူဌေးကြီးတွေက မယားငယ်ထားတာ တတ်နိုင်လို့ ထားကြတာ၊ ရှင်က ဘာလဲ. . လခစား၊ ကုမ္ပဏီမှာ

ကားမောင်းရတဲ့ ဒရိုင်ဘာလေ. . ရတဲ့လခတွေ အကုန် အဲဒီကောင် မကို ဖို့နေရတာ ကျွန်မတို့သားအမိက သဲကျုံးစားပြီး နေရမှာလား'

'ငါ့လုပ်စာ ငါ ဘယ်သူ့ပေးပေးပေါ့ကွ. . မင်း မကျေနပ် လည်း ငါ မတတ်နိုင်ဘူး'

ဂုဏ်သည် ခံပြင်းစိတ်ဖြင့် အံကြိတ်ရင်း အောက်နှုတ်ခမ်း ကို ပြတ်ထွက်မတတ် ကိုက်ထားမိသည်။ သူ့အသားတွေဆို တဆတ် ဆတ်တုန်နေသည်။

အဖေ ရက်စက်တယ်ဗျာ. . အမေနဲ့ ကျွန်တော်အပေါ်မှာ တစ်စက်ကလေးမှ အကြင်နာတရား မရှိဘူး. . ကျွန်တော်ဘဝမှာ အဖေနဲ့အမေပဲ ရှိတာ. . အဖေဆီက ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေကို မျှော် လင့်ပေမယ့် ကျွန်တော်တို့သားအမိ ပြန်ရခဲ့တာ ခါးသီးမှုတွေပဲ. .

'ကောင်းပြီ. . ရှင့်ပါးစပ်က ထွက်လာပြီပဲ. . ဟိုကောင်မ ကို ကိုယ့်သွေးသားထက် ပိုပြီး ကြည်ဖြူတယ်ဆိုရင် ဒီအိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားတော့. . ဒီနေ့ ရှင်နဲ့ ကျွန်မ အပြတ်ပဲ'

မေမေ. . ကျေးဇူးပြုပြီး မနှင်လိုက်ပါနဲ့။ ဖေဖေ တကယ် ဆင်းသွားမှာ ကျွန်တော် သိနေတယ်။

‘မင်း ငါ့ကို တကယ်နှင်နေတာလား သက်ထား’

‘ကိုယ့်သားအတွက် ကျရှင်လခလေးတောင်မှ ပေးဖော်မရ တဲ့ ရှင့်လိုအဖေမျိုးကို မနှင်ချလို့ ဘယ်သူ့ကို နှင်ချရမလဲဟင်. . . ငါသားလေး ကျရှင်မတက်ရလို့ စာမေးပွဲကျနေပါလားဆိုပြီး ရှင် စဉ်းစားဖူးလို့လား. . . ဟိုဟာမကိုပဲ မွန်နေတာ မဟုတ်လား’

အဖေ့ကို နှင်ချနေတဲ့ အမေ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက်အထိ နာကျင်နေမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါသည်။

ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ အချစ်တတ်ဆုံးမိန်းမက ကျွန်တော့်အဖေ ဒေါ်သက်ထားခင်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။

အဖေ့နဲ့ အိမ်ထောင်ကျပြီးကတည်းက သူပဲ ဈေးရောင်း ကျွေးခဲ့ရရှာတာ။

အမေ့ခံမှာ တရုတ်ကလာတဲ့ ဈေးပေါပေါထဘီလေးဝတ် ပြီး ယောက်ျားဖြစ်သူကို ယိုးဒယားက လာတဲ့ ရှုပ်အင်္ကျီဝယ်ပေးခဲ့ တဲ့ အမေ။

ယောက်ျား ပင်ပန်းမှာစိုးလို့ အရိပ်တကြည့်ကြည့်ဖြင့် လို လေသေးမရှိ ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့တဲ့ အမေ။

ဆောင်းညပြာသိုစာပေ

အဖေ အလုပ် စလုပ်တယ် ဆိုတာကလည်း သူ့ရဲ့နောက် မိန်းမကိုပုံပိုးချင်လို့ဖြစ်သည်။ အဖေ့လုပ်ရပ်တွေက တရားလွန်လွန်း သည်။

အချိန်တန်လျှင် လူခန္ဓာကိုယ်က အမေ့အနားပြန်ရောက် လာပေမယ့် အဖေ့စိတ်တွေက တစ်ယောက်သောသူဆီမှာ ကျန်ခဲ့ တာ နေ့တိုင်းပင်။

အဖေ့နဲ့အမေ ပဋိပက္ခဖြစ်သောနေ့ဆိုတာ မရှိပါ။

အဖေသည် ကျွန်တော့်ရှေ့မှာပင် သူ့၏အဝတ်အစားများ ကို သိမ်းကာ အိမ်ပေါ်မှဆင်းသွားပါသည်။ ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက် ဖို့ အဖေ သတိမရဘူးနော်. . . အော်ဟစ် ရန်တွေ့နေသော အမေ့ မျက်လုံးထဲတွင် မျက်ရည်တွေ အိုင်ဖွဲ့နေသည်။

‘မေမေ. . .’

ကျွန်တော့်ကိုမြင်မှ မေမေ စိတ်ကိုလျှော့ချလိုက်ပုံရသည်။

‘သား. . . သားအဖေ လူမိုက်ကြီး သွားပြီလေ. . . မေမေတို့ အပေါ်မှာ သံယောဇဉ်နည်းနည်းလေးမှမရှိဘူး သားရယ်. . . မေမေ ဝမ်းနည်းလွန်းလို့ပါ ဟင်. . . ဟင်’

ဆောင်းညပြာသိုစာပေ

ကျွန်တော်လည်း ဝမ်းနည်းတာပဲ မေမေ . . မေမေ့ကို ကျွန်
တော် ဘယ်လိုနှစ်သိမ့်ပေးရမှာလဲ။

အဖေ ပြန်လာမှာပါ မေမေရယ်လို့ ကျွန်တော်ပြောဖြစ်မှာ
မဟုတ်တာ သေချာတယ်။

အဖေ ဘယ်တော့မှ ပြန်လာမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်
တော် သိနေလို့ပါပဲ။

'မေမေ မငိုပါနဲ့နော် . . မေမေ့အနားမှာ သားတစ်ယောက်
လုံး ရှိပါသေးတယ်'

ကျွန်တော် ဘယ်လိုပဲ ပြောပြော . . အမေ့စိတ်တွေက လေ
ထဲတွင် လွင့်မျောနေပုံရသည်။ ငူငူငေါင်ငေါင်နဲ့ အရူးတစ်ပိုင်းဖြစ်
နေတဲ့ အမေ့ကို စာနာ သနားမိသည်။ အမေ့ရှေ့မှာ မငိုမိအောင်
ထိန်းထားရပေမယ့် သူ့ရင်ထဲတွင် အကျယ်ကြီး အော်ငိုနေမိသည်။
ကမ္ဘာပျက်မတတ် တုန်ယင်လှုပ်ရှားနေသည်။

သူ တန်ဖိုးထား တွယ်တာရတဲ့ မိသားစုကမ္ဘာလေး ပြိုလဲ
သွားပြီပဲ . . ပြိုလဲလို့ကြေကွဲရတဲ့အခါ သေလောက်အောင် အားငယ်
ရပါသည်။

အတွင်းစိတ်သဏ္ဍာန်မှာ ဒဏ်ရာအနာတရ ဖြစ်သွားတာ
ဘယ်သူမှသိမှာ မဟုတ်ဘူး။ သူသာ သိသည်။

ထို့ကြောင့် သူ့ဒဏ်ရာကိုကုစားဖို့ အရက်ကို သူ စသောက်
မိသည်။

နုနယ်ပြီး ဒဏ်ရာဒဏ်ချက် မရှိသေးတဲ့ အသည်း ဆိုတဲ့
ကလီစာထဲကို အဆိပ်လိုပြင်းသော alcohol အရည်တွေ လောင်း
ထည့်နေမိသည်။

မူးစမ်း . . မြန်မြန်မူးမှ . . ဒါမှမဟုတ် သေအောင်မူးမှအား
လုံးကို မေ့လို့ရမည်။

ဒေါ်သက်ထားသည် စိတ်တွင်းဒဏ်ရာဖိစီးမှုကို တောင့်
ပြီး မခံနိုင်ပါ။ နေ့နေ့ညည တနံ့နံ့ခံစားပြီး သားဖြစ်သူ လမ်းမှားပေါ်
တက်လျှောက်နေတာလည်း သူ မသိပါ။

စီးပွားရေးအတွက် စားဝတ်နေရေး အသက်ဆက်လို့ ရ
အောင် ကြိုးစား ရုန်းကန်နေရသည်။

အချိန်တန်လျှင် ပေးရမည့် အိမ်လခ၊ သားအတွက် မုန့်ဖိုး၊
ကျူရှင်လခ၊ အိမ်စရိတ်၊ မိတာခ. . . သူမခေါင်းထဲမှာ ဒါတွေပဲ ရှိ
သည်။

သစ္စာဖောက်သွားသော သားတို့အဖေဦးမြင့်ထွန်းကို ဘယ်

ဆောင်းညဖြာသို့စာပေ

လိုပဲ မုန်းတယ်ပြောပြော၊ အချိန်တိုင်း သတိရနေသည်။ လွမ်းဆွတ်
နေသည်။

ထိုအခါ စိတ်နှင့်ကိုယ်က မကပ်ဘဲ ရှိနေတတ်သည်။

ဒေါ်သက်ထားသည် မနက်ပိုင်းကို ကောက်ညှင်းပေါင်း
လည်ရောင်း၏။ ပဲဖြုတ်လည်ရောင်းသည်။

ဈေးရောင်းပြန်ချိန်ကျတော့ ဟင်းချက်စရာ ဝင်ဝယ်ပြီး
သားအမိနှစ်ယောက်စာ(အမိက သားအတွက်)ချက်ပြုတ်ပေးသည်။

ဂုဏ် ပြန်လာလျှင် ခူးခပ်ပြီး ကျွေးမည်။

သူမကိုယ်၌ကျတော့ စားချင်စိတ် မရှိသဖြင့်. . . သားအမိ
နှစ်ယောက်သာ ရှိသော ထမင်းပိုင်းသည် အမြဲ ခြောက်ကပ်နေ
သည်။

အိပ်စက်ချိန် နည်းပါးပြီး အစားအသောက်ပါ နည်းလာ
သော မိခင်ကြောင့် ဂုဏ် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။

တစ်ခါတလေကျတော့လည်း ရွဲ့ချင် ပေချင်သည်စိတ်ကို
ဖျောက်ကာ အမေ့ရှေ့မှာ မားမားမတ်မတ်ရပ်တည်နိုင်မည့် သား
ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်သည်။

ဆောင်းညဖြာသို့စာပေ

ပုလင်းကွဲ - ၂၂

အမေ့အတွက်တော့ သူသည် တာဝန်ကျေသော သားတစ်
ယောက် မဖြစ်သေးပါ။

ဆယ်တန်းကို တဖုန်းဖုန်းကျပြီး အပြင်ဖြေ ဖြေနေရသည့်
ဘဝ။

ဒီနှစ်ဆယ်တန်းကို အောင်,အောင်ဖြေမည်ဟု သူစိတ်ပိုင်း
ဖြတ်ထားသည်။

အမေ့ကို တစ်လှည့် ပြန်ပြီး လုပ်ကျွေးချင်သည်။

ညက စာကျက်ထားသဖြင့် . . အိပ်ရာဝင်တာ နောက်ကျ
သော်လည်း နောက်ဖေးမှာ တချွတ်ချွတ်ဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည့်
အသံတွေကြောင့် သူ လူးလဲပြီး ထလာသည်။

‘မေမေ သွားတော့မလို့လား’

‘သွားမယ် သား . . အချိန်မစောတော့ဘူး၊ တော်ကြာ နေ
ထွက်လာတော့မှာ၊ အုပ်ဆောင်းအောက်မှာ သားစားဖို့ ကောက်
ညှင်းပေါင်းချန်ထားခဲ့တယ် . . သားလေး အိပ်ချင် ဆက်အိပ်လိုက်
ဦးလေ’

‘ဗိုးတွေရွာနေတယ် မေမေ . . သားလိုက်ပို့ပေးမယ်၊ မေမေ
တစ်ယောက်တည်း စိတ်မချဘူး’

ဒေါ်သက်ထားက သားဖြစ်သူကို ပြုံးပြုံးလေး စိုက်ကြည့်
ကာ

‘မေမေသွားနေကျပါ သားရယ်. . သားလေး အိပ်ရေးပျက်
မှာစိုးလို့ပြောတာ. . သွား ပြန်အိပ်ချေတော့ ဒီနှစ် အောင်,အောင်
ဖြေနေော် သား၊ မေမေမှာ သားလေးပဲ အားကိုးစရာရှိတာ’

‘စိတ်ချပါ မေမေ. . ဒီနှစ် သား အောင်,အောင်ဖြေမှာပါ။
ကတိပေးတယ် ကတိ. . ကတိ’

ဂုဏ်က ရွှင်လန်းတက်ကြွစွာ ဆိုလာလျှင် ဒေါ်သက်ထား
သည် ပီတိတွေဖြာပြီး သူ့ပါးလေးကို ရွတ်ခနဲနမ်းကာ ဈေးရောင်းဖို့
တောင်းကို ခေါင်းပေါ်တင်ပြီး ထွက်သွားပါတော့သည်။

အရုဏ်တက်ချိန်မို့ အလင်းရောင်က လူလုံးကွဲရုံသာ မြင်
ရသေးသည်။

ဂုဏ်က အမေ့ကို မျက်စိတဆုံးလိုက်ကြည့်ပြီးမှ အိမ်ထဲသို့
ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။

အမေ ထွက်သွားပြီး သိပ်မကြာမီ လေပြင်းတွေ တိုက်လာ
သည်။ မိုးနှင့်အတူ လေပါ ပါလာပြီမို့ အမေ့ကို သူစိုးရိမ်မိသည်။

ဆောင်းညမြာသို့စာပေ

မိုးထဲ လေထဲမှာ ဝမ်းတစ်ထွာအတွက် ထွက်ရှာနေရသည့်
အမေ. .

တစ်သက်လုံး သူ့အပေါ်မှာတာဝန်ကျေခဲ့သည့် အမေ. .
ဒီလိုမိုးအေးအေးမှာ အဖေက ရင်ခွင်သစ်ထဲမှာ မှေးစက်
နေမှာပေါ့. . ပျော်နေမှာပေါ့။

တွေးမိလိုက်တာနှင့် ဒေါသက အလိုလို ထွက်လာသည်။
ခံပြင်းလာသည်။

အမေ့ခမျာမှာတော့ နေပူ မိုးရွာမရွှောင် ရှာကျွေးနေရရှာ
တာ. . အဲဒါဘာဖြစ်လို့လဲ. . အဖေ အသုံးမကျလို့ပေါ့. . အဖေက
တာဝန်မှမကျေတာ၊ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်လွန်းသည်။

ဘဝတိုတိုမှာ ကိုယ်လွတ်ရုန်းသွားသည့် အဖေ့ကို သူ နာ
ကြည်းသည်။ မိုးတွေ သဲလိုက်တာ. . . သူပြန်အိပ်လို့မရတော့. . .
အမေတစ်ခု သားတစ်ခုဘဝမှာ အမေ ပြန်မလာမချင်း သူမျှော်ရ
သည်။

အမေ့နောက်ကို လိုက်သွားရင် ကောင်းမလားဟုစဉ်းစား
မိသည်။

ဆောင်းညမြာသို့စာပေ

ပုလင်းကွဲ - ၂၆

အမေက သူ့နောက်ကို လိုက်လာတာ ကြိုက်သူ မဟုတ်ပါ။ အဆူခံရမှာ သေချာသည်။

သို့သော် အမေ့နောက်ကို လိုက်သွားချင်စိတ်တွေက သူ့ရင်ထဲမှာ ပြင်းပြနေသည်။

ဂုဏ်က အထွေအထူးစဉ်းစားမနေတော့ဘဲ မိုးကာအင်္ကျီကို ကောက်စွပ်ကာ ထီးတစ်ချောင်းယူပြီး ထွက်လာသည်။

အမေသွားနေကျရပ်ကွက်တွေမှာ တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက် လိုက်ရှာရင်း အမေ့ရဲ့ 'ကောက်ညှင်းပေါင်းပူပူလေး' လို့အော်သံလေးကို နားစွင့်ထားရသေးသည်။

အမှန်ဆို ဒီအချိန် နေထွက်ဖို့ ကောင်းနေပြီ။ မိုးက သည်းနေတော့ နေမင်းကြီးခမျာ အံ့မတူနိုင်ဘဲ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မည်းမှောင်နေသည်။

ဂုဏ်တို့ရပ်ကွက်မှာ လူနေထူထပ်ပြီး အမေ့ဖောက်သည်တွေကလည်း များလှသည်။ ဖောက်သည် ပျက်မှာစိုးလို့ မိုးရွာနေသော်လည်း ဈေးရောင်းထွက်သည့် အမေ့စိတ်ဓာတ်ကို သူ လေးစားမိသည်။

မူပိုင်နှင်းဆီ - ၂၇

တစ်လမ်းပြီး တစ်လမ်း သူ့လိုက်ရှာမိသည်။ ထူးဆန်းတာက အမေ့အသံကို သူ မကြားရခြင်းဖြစ်သည်။

ဘာဖြစ်လို့လဲ . .

သူ့ရင်ထဲ ပူလောင်လာသည်။ အမေသည် နယ်ကျော်ပြီး ဈေးရောင်းတတ်သူ မဟုတ်ပါ။ ဒီရပ်ကွက်လေးထဲမှာပဲ ရောင်းရမှာ . . ဒီလိုပဲ ရောင်းခဲ့တာ သူ့တစ်သက်ရှိနေပြီပဲ။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဂုဏ်သည် အမှိုက်တွေပုံထားသော နေရာနားသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

ထိုနေရာကို ကျော်လျှင် ရေဆိုးထုတ်သော မြောင်းတစ်ခု ရှိသည်။ ထိုမြောင်းအပေါ်တွင် ဆွေးမြေ့နေပြီဖြစ်သော တံတားအိုကလေးတစ်ခု ရှိနေသည်။ သို့သော်လည်း တစ်ကွေ့တစ်ပတ်ကြီး သွားစရာ မလိုဘဲ ဖြတ်လမ်းတစ်ခုလို ဖြစ်နေသောကြောင့် ဂုဏ်အပါအဝင် လူအတော်များများသည် ထိုတံတားပေါ်မှသာ ဖြတ်သွားဖြတ်လာလုပ်လေ့ရှိပါသည်။

ဒီလို မိုးတွေ ကြီးနေချိန်မှာတော့ ဘယ်သူမှဖြတ်မည်မထင်ပါ။ ဂုဏ်သည် ထိုတံတားနားသို့အရောက်တွင် မသိစိတ်တစ်ခုနှင့်

ပုလင်းကွဲ - ၂၈

အတူ လှုံ့ဆော်လာသောအာရုံတစ်ခုကို စိတ်ထဲ၌ အလိုလိုခံစားလာရသည်။

တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးမွှေးညင်းတွေ တဖြန်းဖြန်းထလာခဲ့သည်။ တောင်းလေးတစ်တောင်း.. တိတိကျကျပြောရလျှင် အမေ့ရဲ့ ပဲပြုတ်တောင်းကလေး..

တံတားပေါ်မှာ တင်နေသည်။

ဂုဏ် မျက်လုံးတွေ ပြာနေသည်။

အမေရော... အမေ ဘယ်မှာလဲ။

ဒီနေရာမှာ လူသွားလူလာနည်းပေမယ့် ဒီတံတားကလေးကို ကျော်လိုက်လျှင် လူနေအိမ်ခြေပိုများသလို ဈေးလည်း ပိုရောင်းရသည်ဟု အမေ ပြောဖူးသည်။

ဂုဏ်သည် အမေဇောဖြင့် တံတားပေါ်သို့ ပြေးတက်လိုက်လျှင် မိုးရွာထားသောအရှိုန်ဖြင့် ချောထွက်သွားပြီး လူက နောက်ပြန်လန်ကျမလိုဖြစ်သွားသည်။ ဟန်ချက်ညီအောင် ကိုယ်ကို မနည်းပြန်ထိန်းယူရသည်။ ဒီတံတားက နံဘေးမှာ လက်ရန်းတွေ ပါတာမဟုတ်။

ဆောင်းညပြာသိုစာပေ

မူပိုင်နှင်းဆီ - ၂၉

ချော်လဲတာပဲ ဖြစ်ဖြစ်.. ပြုတ်ကျတာပဲ ဖြစ်ဖြစ်.. ရေမြောင်းထဲ ကျသွားနိုင်သည်။

ထိုသို့ တွေးမိလိုက်သည်နှင့် ဂုဏ်သည် အမေ့ကို သေလောက်အောင် စိုးရိမ်သွားခဲ့သည်။

ရေဆိုးထုတ်တဲ့ မြောင်းထဲကို ပြာပြာသလဲ ငုံ့ကြည့်မိသည်။ မြောင်းထဲမှာ မှောက်လျက် အနေအထားဖြင့် အမေ့ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး ချာချာလည်သွားသည်။

'အမေ...'

သူ့အော်သံတွေက ဆူညံနေသောမိုးသံနှင့်အတူ ရောထွေးသွားသည်။

ဂုဏ်သည် သွေးရူးသွေးတန်းဖြင့် မြောင်းထဲသို့ခုန်ချလိုက်သည်။

သူ့ခေါင်းထဲမှာ အမေကလွဲလို့ ဘာမှမရှိ။

ရှစ်ပေ ကိုးပေလောက် မြင့်မည့် တံတားပေါ်မှ အမေဇောဖြင့် ခုန်ချလိုက်ပေမယ့် ကျချက်ကတော့ မသက်သာလှပါ။

ဆောင်းညပြာသိုစာပေ

ပုလင်းကွဲ - ၃၀

နာကျင်သော်လည်း အမေ့ဆီ ရောက်အောင် သူ သွား
သည်။

ညစ်ပတ်နံ့စော်နေသောရေဆိုးတွေနှင့် အမေ့ခန္ဓာကိုယ်
ကို သူ့ဆွဲလှန်လိုက်သည်။

'အမေ... အမေ... အမေ...'

ဘယ်နှခွန်းလောက် သူ ခေါ်နေမိသလဲ မသိပါ။

အမေက မကြားတာလား... ဒါမှမဟုတ် မကြားနိုင်တော့
တာလား ဆိုတာ သူ မသိပါ။ သူ သိတာက အမေ့ခန္ဓာကိုယ်သည်
နွေးနေဆဲပင်။

အမေ့ရင်ငွေ့ကို သူလှုံ့ချင်သေးသည်။

နွေးထွေးသောအမေ့ရင်ခွင်မှာ ချွဲနွဲချင်သေးသည်။

အမေ့ကို သူ ပွေ့ချိုပြီး အပေါ် ပြန်တက်ဖို့ လမ်းပျောက်
နေသည်။

အမေ သေပြီလား... အမေ မရှိရင် သူ ဘယ်သူနဲ့ နေရ
မှာလဲ။ ထိုအတွေးတစ်ခု ဝင်လာတာနှင့် သူ့ကမ္ဘာကြီး ပျက်သုဉ်း
သွားသည်။ သူ့အနာဂတ်တွေ ပျောက်ဆုံးကုန်သည်။

ဆောင်းညပြာသို့စာပေ

မူပိုင်နှင်းဆီ - ၃၁

သိပ်မကြာသေးသော အချိန်က အမေ့ကို သူ ကတိတွေ
ပေးမိသည်။

ဒီနှစ် ဆယ်တန်းကို အောင် အောင်ဖြေမည်ဆိုတော့ ကျ
နပ်သွားတဲ့ အမေ့ပုံရိပ်တွေ သူ့မျက်လုံးထဲမှာ...

ဂုဏ် ဆက်မတွေးရဲတော့။

အာခေါင်ခြစ်ပြီး ယူကြုံးမရဖြစ်စွာ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်
အော်ပစ်လိုက်သည်။

'အမေ...'

ရေမြောင်းထဲမှာ အမေ့ကို ချိုပြီး ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် သူ
ပြေးနေမိသည်။

ဖြစ်နိုင်လျှင် အမေနှင့်အတူ ဘဝတစ်ပါးသို့ လိုက်သွား
ချင်သည်။

ဂုဏ်သည် ဆရာဝန် မဟုတ်ပါ။ သို့သော် သူ့ မသိစိတ်
က သိနေသည်။

အမေ ဆုံးသွားပြီဆိုတာ သူသိနေသည်။

အလင်းရောင်က သိသိသာသာ ထွက်ပေါ်လာပြီ။

ဆောင်းညပြာသို့စာပေ

ထိုအချိန်မှာတော့ ဂုဏ်သည် သူ့အမေအလောင်းကိုဖက်
ပြီး မြောင်းဘောင်နံဘေးမှာ ထိုင်နေပြီဖြစ်သည်။

မိုးရေတွေ၊ ရေဆိုးတွေနှင့်အတူ မျက်ရည်တွေ အလိမ့်
လိုက်ကျဆင်းလာသည်။

တံတားပေါ်မှာ လူတွေ ဖြတ်သွားဖြတ်လာလုပ်နေကြပြီ။

'ဟာ... ဟိုမှာ မြောင်းထဲမှာ လူနှစ်ယောက်'

သူတို့သားအမိနှစ်ယောက်ကို ဦးဆုံးစုတွေ့တာက လက်
ဖက်ရည်ဆိုင်က ကောင်လေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ရပ်ကွက်လူကြီးတွေ၊ ရပ်ကွက်ထဲက လူတွေ ဂုဏ်တို့နှစ်
ယောက်ကို ကယ်ဖို့ အလုပ်တွေ ရှုပ်ကုန်ကြသည်။ တစ်ယောက်က
အသက်ရှင်ပြီး သတိလွတ်နေသည်။ နောက်တစ်ယောက်ကတော့
အသက်မဲ့နေပြီ။

ဘဝခြားနေသော သားအမိနှစ်ယောက်ကို ခဲရာခဲဆစ်
ဝိုင်းပြီး ကယ်ကြသည်။

ဒေါ်သက်ထား ဆုံးဖြီ ဆိုတာကို ဂုဏ်က လက်ခံသည်။
တစ်သက်လုံးပူပင်ခဲ့ရတဲ့ အမေ... စိတ်မောလူမောဖြင့် ဘဝအမော

တွေ ပြေပျောက်ဖို့ နောက်ဘဝတစ်ခုကို အမေရောက်သွားပြီပဲ။
အမေ အေးချမ်းသွားပြီပဲ။

သူ ကျေနပ်ပါသည်။

ရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက်ပဲ ဝမ်းနည်း ဝမ်းနည်း... အမေ
ဈာပနကို ဦးဆောင်မည့်သူက သူတစ်ယောက်ပဲ ရှိသည်။

ဆွေဂုဏ်မျိုးဂုဏ်အင်အား တောင့်တင်းပါသည်ဆိုသော
အမေဘက်က အမျိုးတွေ အမေသေတော့မှ တစ်ယောက်ပြီး တစ်
ယောက် ပေါ်လာကြသည်။ မျက်နှာလာပြုကြသည်။ ဆွေမျိုးဆိုတာ
ဒါလားဟု သူတွေ့မိသည်။

ကူငွေလေး မဖြစ်စလောက်ကို ပေးပြီး လူရှေ့သူရှေ့မှာ
ဟိတ်ဟန်ထုတ်ပြတာလောက် သူရွံတာ မရှိပါ။ အမေ့နောက်ဆုံး
ခရီးမှာ အမေအချစ်ကြီးချစ်ခဲ့သော အမေ့ကို သူသွားအကြောင်း
ကြားသည်။ မင်းအမေ ဘာကြောင့်ဆုံးတာလဲဟု တစ်ခွန်းမှ အဖေ
မမေးပါ။ သို့သော် သူက အဖေသိသင့်သည်ဟု ယူဆပြီး ပြောပြ
မိသည်။

'မိုးတွေ တအားရွာနေတုန်း ချော်လဲပြီး မြောင်းထဲပြုတ်

အကျမှာ လန့်တဲ့အရှိန်နဲ့ နှလုံးရပ်သွားတာ ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ဆရာ
ဝန်က ပြောတယ် အဖေ.. နဂိုကတည်းကလည်း နှလုံးရောဂါရှိ
နိုင်တယ်တဲ့'

'ဟူး.. . တော်သေးတာပေါ့ကွာ၊ နို့မို့ဆို ငါပယောဂ မကင်း
ဘူးဆိုပြီး လူတွေက ပြောကြဦးမှာ'

အဖေနှုတ်က ထွက်လာတဲ့စကားတွေက အကြင်နာတရား
မဲ့လွန်းသည်။ သူ့စိမ်းဆန်လွန်းသည်။

ကိုယ်က မချစ်ခဲ့ဘူးဆိုရင်တောင်မှ သူ့အပေါ် ကိုယ်ကျိုး
စွန့်ပြီး အဆုံးစွန်ထိချစ်ခဲ့သည့် အမေကို သနားဖို့ ကောင်းသည်။
အသိအမှတ်ပြုဖို့ကောင်းသည်။

'ကျွန်တော်သိချင်တာက အဖေလာမှာလားမလာဘူးလား'
ဂုဏ်ရဲ့ မာကြောသော ခပ်ပြတ်ပြတ်စကားသံကို ဦးမြင့်
ထွန်းက -

'ထားလေးဆီက ခွင့်ပြုချက်တောင်းရဦးမယ်၊ သူ ခွင့်ပြု
ရင်တော့ လာခဲ့မယ်လေ'

ဆိုပြီး အေးစက်စွာ တုံ့ပြန်လာသည်။

ဆောင်းညမြာသိုစာပေ

ဂုဏ်ကလည်း တစ်ခွန်းတည်းသော စကားကို နာကြည်း
စွာ ပြောခဲ့သည်။

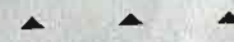
'ရပြီ အဖေ.. . အဖေလာဖို့ မလိုအပ်တော့ဘူး'

အဖေကို ကျောခိုင်းပြီး လှည့်အထွက်မှာတော့ ထိန်းထား
သည့်ကြားက မျက်ရည်က မြေသို့ကျလာသည်။

ဒီနေ့ဒီရက်က စပြီး လောကကြီးမှာ သူတစ်ယောက်တည်း
ဆိုတာ ဂုဏ် သိလိုက်သည်။ ဆိုးဆိုးကောင်းကောင်း ရင်ဆိုင်ဖို့ဆို
တာလည်း သူနှင့်ပဲ ဆိုင်တော့သည်။ အထီးကျန်ဆန်တဲ့ ဘဝမှာ
အားငယ်တဲ့စိတ်တွေကို ဘယ်လိုဖြေဖျောက်မှ ပျောက်နိုင်မှာတဲ့လဲ။

မြင်ရဲ့လား မေမေ။ ဒီကမ္ဘာလောကကြီးထဲမှာ သားတစ်
ယောက်တည်းဆိုတာ မေမေ သိတယ်မဟုတ်လား။ သားတစ်ကိုယ်
စာ ရပ်တည်ဖို့တောင်မှ အနိုင်နိုင်ဖြစ်နေပြီ မေမေ.. .

ဒါပေမယ့် မေမေက တာဝန်ကျေပွန်လွန်းပါတယ်။ သေ
တဲ့အထိ သားကို ရှာကျွေးခဲ့တာ.. . သားရင်ထဲမှာ တစ်သက်လုံး
ကမ္မည်းတင်ထားမှာပါ မေမေ.. .

ဆောင်းညမြာသိုစာပေ

'သောက်ကွာ ချ. . ဝေဒနာတွေကို ရင်ထဲမှာ ပွေ့မထား
နဲ့. . သောက်စရာရှိတာ သောက်ပြီး ဖွင့်စရာရှိတာ ဖွင့်ထုတ်ပစ်
လိုက်'

ဂုဏ်သည် သူ့အမေဆုံးပြီးနောက်ပိုင်းမှာ အိမ် သိပ်မကပ်
တော့ပါ။ လမ်းပေါ်မှာနေ၊ လမ်းပေါ်မှာ စားပြီး လူပေါင်းများကာ
လေလွင့်ရာ မျောနေတော့သည်။

'သောက်တာက ကိစ္စမရှိဘူးကွ၊ အိမ်မှာ ရေက ခန်းနေပြီ'
အောင်မျိုးက ဂုဏ်အတွက်.အကြံကောင်း ညဏ်ကောင်း
တွေ ထုတ်ပေးလေသည်။

ဆောင်းညပြာသိုစာပေ

'ရေခန်းတာများ စာဖွဲ့လို့ ဂုဏ်ရာ. . မင်းမှာ အိမ်တစ်
ဆောင်လုံး အမွေရထားတာပဲ၊ မရောင်းချင်ရင် ပေါင်လိုက် ဝါကွ'

'အမေ့ကို ငါကတိပေးထားတယ်ကွာ. . ဒီနှစ် ဆယ်တန်း
အောင်စေရမယ်လို့. . . ဒါပေမယ့်. . . ဒီအချိန်မှာ ပညာရေးထက်
ဝမ်းစာက ပိုပြီး အရေးကြီးနေသလိုပဲ. . . အလုပ်လေး ဘာလေး
ရှိရင် ငါ့ကို လက်တို့ဦးကွာ'

'အေး. . ငါလည်း အဲဒီအလုပ်အတွက်ပဲ ပြောနေတာ. .
မင်းအိမ်ကို ပေါင်ပြီး ရတဲ့ငွေကို အရင်းအနှီးလုပ်. . ဒါမှ ကိုယ်ပိုင်
အလုပ်လေးတစ်ခုလုပ်လို့ရတာပေါ့. . နို့မို့ဆို မင်း သူများဆီမှာ
သွားလုပ်နေရမှာ'

'အေးလေ ငါကလည်း တစ်နေကုန် ရီဝေယံဖြစ်နေတော့
သူများဆီမှာ လုပ်လို့ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး'

ဂုဏ်ရဲ့စကားကြောင့် အောင်မျိုးက ဂုဏ်မျက်နှာကို ပြူး
ပြဲပြီး ကြည့်သည်။

'မင်းရှုပ်က ရှုပ်ရှင်မင်းသား ရီဝေယံနဲ့ မတူပါဘူးကွာ. .
တခြားစီပဲ၊ ကိုရီးယားမင်းသားနဲ့တူတာကွ'

ဆောင်းညပြာသိုစာပေ

'သေလိုက်ပါလား.. ငါက သောက်ပြီးရင် ရီဝေ ရီဝေဖြစ်
နေလို့ ပြောတာ'

'ဟား.. ဟား.. ဒီလိုလား'

'ထပ်မှာကွာ ဒီနေ့သောက်တာ မင်းရှင်းနော် အောင်မျိုး'

'မရဘူး.. အမေရိကန်စီစတင်ပဲ.. သူငယ်ချင်းက သူ
ငယ်ချင်းပဲ ဟေ့ကောင်၊ ဒါမျိုးတော့ ဆောရီးပဲ'

သောက်ထားတဲ့အချိန်နှင့် သွေးက ကြွနေချိန်တွင် အောင်
မျိုး၏ ထောင့်မကျိုးသောစကားတွေက သူ့အရှိုက်ကို လာထိသည်။

'ဟေ့ကောင်... မင်းက ဘာလဲ၊ ဒါ ဘာအချိုးချိုးတာလဲ
ကွ.. ဘော်ဒါအချင်းချင်း ငွေမရှိလို့ ခွဲခြားတာလား.. ငါကျွေးမွေး
တာကျတော့ တစ်ပြနစ်ဖြ မျှီဆိုပြီးတော့..'

ဒေါသတွေ ဆူနေချိန်မို့ သူ့မျက်လုံးထဲမှာ တာမှ မမြင်
တော့။

'တော်ပြီ ဂုဏ်.. မင်း မူးနေပြီ၊ ငါ ပြန်တော့မယ်ကွာ'

အိမ်ပြန်မလို့ လှည့်ထွက်သွားသော အောင်မျိုး၏အင်္ကျီစ
ကို ဂုဏ်က မိမိရရ လှမ်းဆွဲကာ ခခယယပြောသည်။

'မင်းကို ငါရှင်းသွားလို့ ပြောနေတယ်.. ခေါ်တုန်းက မင်း
ပဲ လာခေါ်တာလေကွာ.. ငါမှာ ပိုက်ဆံမရှိတာ မင်းသိရက်နဲ့'

အောင်မျိုးက ဂုဏ်၏လက်ကို ဖြတ်ခနဲ ရိုက်ချပစ်လိုက်
သည်။

'မင်း ငါ့ကို ခြိမ်းခြောက်တာလား ဂုဏ်.. ငါ သွေးကြောင်
တတ်တဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူးကွ.. မှတ်ထား'

အရက်က လူ၏ဆင်ခြင်နိုင်စွမ်းကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်သည်။
လက်မြန်သော ဂုဏ်က ဒေါသနောက်ကိုလိုက်ကာ အောင်မျိုးအား
ပုလင်းကွဲဖြင့် ထိုးလိုက်သည်။

အခြေအနေက ချက်ချင်းပြောင်းလဲသွားသည်။ အရက်
ဆိုင်ထဲမှာ ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်သွားသည်။

'ဟာ.. ဟိုမှာ ထိုးကုန်ပြီကွ၊ ရဲခေါ်ကွာ.. ရဲသွားခေါ်ကြ၊
ဟိုတစ်ယောက်ကို ဆေးရုံပို့ဖို့ လုပ်ကြဦး'

ထိုအချိန်အထိ ဂုဏ်သည် ကြောင်ပြီး ရပ်နေဆဲပင်။ သူ့
ရှေ့မှာ အောင်မျိုးလဲကျသွားတာသာ သိလိုက်သည်။ အောင်မျိုး
ဗိုက်မှ သွေးတွေက ဒလဟောစီးကျလာသည်။

သူ ဘာလုပ်မိတာလဲ .

အောင်မျိုးကို သူ ထိုးလိုက်တာလား . .

အောင်မျိုး သေသွားပြီလား . . .

ဟင့်အင်း . . သူသေလို့ မဖြစ်ဘူး။

‘အောင်မျိုး . . သူငယ်ချင်း . . ငါ . . ရည်ရွယ်ပြီး လုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ . . ငါ့စိတ်တွေ လွတ်သွားလို့ပါ . . မင်းကို ငါဆေး ခန်းလိုက်ပို့ပေးမယ်လေ . . ငါ့ကိုတွဲကွာ အောင်မျိုး’

အောင်မျိုး မျက်လုံးတွေထဲမှာ သူ့ကို ကြောက်ရွံ့နေတဲ့ အရိပ်တွေ အထင်းသားပေါ်နေသည်။

‘ထလေကွာ . . ဆေးခန်းသွားကြမယ်၊ မင်းကို ငါ တောင်း ပန်ပါတယ် သူငယ်ချင်းရာ’

ထိုအချိန်တွင် ရဲတွေ ရောက်လာပြီး ဂုဏ် အဖမ်းခံလိုက် ရပါသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်အလယ်မှာတော့ ဂုဏ်ဟာ လူဆိုးတစ် ယောက်ဖြစ်ခဲ့ရပြီ။ လောကကြီးကို အမြင်မကြည်တဲ့စိတ်၊ သိမ်ငယ် တဲ့စိတ်၊ အားငယ်စိတ်တွေက တွန်းလှန်ပြီး အပြင်သို့ ပြုထွက်လာ သောအခါ မဖြစ်သင့် မဖြစ်ထိုက်တာတွေ ဖြစ်ကုန်ပါသည်။

ဂုဏ် ဆိုတဲ့ကောင်လေးဟာ စိတ်ရင်းကောင်းပြီး မဟုတ် မခံစိတ်ရှိသူသာ ဖြစ်သည်။ အရက်ကြောင့်သာ မဟုတ်လျှင် သူ ဟာ သွေးဆူလွယ်သူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါ။

သူ့ဘဝမှာ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် အချုပ်ထဲမှာ အိပ်ရ ခြင်း ဖြစ်သည်။ အုပ်ထိန်းသူမရှိသလို အာမခံဖြင့် လာထုတ်ပေး မည့်သူလည်း မရှိပါ။ ထမင်းလာပို့မည့်သူဆို ဟိုး . . အဝေးကြီးမှာ။ တဒင်္ဂအတွင်းမှာ လက်မြန်ခြေမြန်ဖြင့် သူ၏တုံ့ပြန်မှု ကြောင့် ဘယ်လိုဂုဏ်သတင်းတွေ ကျန်ခဲ့မှာလဲ . . ဆိုးဂုဏ်လား၊ ကောင်းဂုဏ်လား . .

အမေက သူ့ကို ကောင်းမြတ်တဲ့ ဂုဏ်သတင်းတွေနဲ့ မွန်း ထုံစေချင်လို့ ‘ဂုဏ်’ဆိုတဲ့ အမည်ပေးခဲ့တာတဲ့ . .

သားကို ခွင့်လွှတ်ပါ မေမေ . . . မေမေစေတနာတွေကို သား စော်ကားမိခဲ့ပြီ။

မျိုး၏မိဘဆွေမျိုးတွေက ဂုဏ် ထောင်ကျသွားလျှင် သူတို့ကို ရန်ငြိုး
ထားပြီး ကလဲ့စားချေမှာ စိုးလို့ ကြောက်ပြီး ကျေအေးလိုက်တာ
ဆိုပဲ။

လောကကြီးက သူ့ကို ဒဏ်ခတ်လိုက်ပြီလား။ ဂုဏ် ဆိုတဲ့
ကောင်လေးတစ်ယောက်ဟာ မရည်ရွယ်ဘဲ လူမိုက်တစ်ယောက်ဖြစ်
ခဲ့ရပြီ။

သူတို့ အမြင်ပြောင်းအောင် သူ့ကိုယ်သူ ပြောင်းလဲလိုက်
ရမလား။ ဒါမှမဟုတ် သူတို့သတ်မှတ်တဲ့အတိုင်း လူဆိုးလူမိုက်ဘဝ
ကို ခံယူလိုက်ရမလား။

လမ်းနှစ်သွယ်မှာ ဘယ်လမ်းကို သူရွေးရမှာလဲ။

စိတ်လေလို့သာ အပေါင်းအသင်း မှားပြီး သောက်မိခြင်း
ဖြစ်သည်။

ဂုဏ်သည် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ပိုင်နိုင်စွာ ချလိုက်သည်။
ဆယ်တန်းကို ဖြေဖြစ်အောင် ဖြေမည်။

စာမေးပွဲဖြေတာက ဒီနေ့လိုအခြေအနေမျိုးလောက် ခက်
ခဲမည် မထင်ပါ။

ဆောင်းညဖြာသိုစာပေ

အချုပ်ထဲကို ဝင်လိုက်ရပေမယ့် ဂုဏ် ထောင်မကျခဲ့ပါ။
အောင်မျိုးသည် ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့် အသက် မ
သေခဲ့ပေ။

ထိုအတွက် သူ့အုပ်ထိန်းသူတွေက အမှု မလုပ်တော့ဘဲ
ကျေအေးလိုက်ကြသည်။

သဘောထားကြီးလိုက်တာ၊ သည်းခံနိုင်စွမ်းရှိလိုက်တာဆို
ပြီး ကျေးဇူးအကြိမ်ကြိမ်တင်မိသည်။ အောင်မျိုးအတွက်လည်း သူ
ဝမ်းသာရသည်။

သူ အချုပ်က ပြန်ထွက်လာပြီး ကြားလိုက်ရတာက အောင်

ဆောင်းညဖြာသိုစာပေ

ပုလင်းကွဲ - ၄၄

ငွေမရှိလို့ ငတ်ပြီး သေရင်လည်း သေသွားပါစေ။ အဖေ
ဆီက ငွေကိုတော့ ဂုဏ်သွားတောင်းဖို့ စိတ်ကူးမရှိပါ။

အမေ့ဈာပနကို သူ့ရဲ့နောက်မိန်းမက ခွင့်မပြုလို့ မလာခဲ့
တဲ့ အပေလေ. .

တစ်မိမိမိမိတွေးလေ. . တစ်ရိပ်ရိပ်နာကြည်းလေပင်။

ဆောင်းညပြာသိုစာပေ

ဂုဏ်သည် ဆယ်တန်းစာမေးပွဲတွေ နီးလာသည်နှင့်အမျှ
အပြင်သိပ်မထွက်တော့ဘဲ အိမ်တွင်းအောင်းကာ နေနေ့ညည စာ
ကိုသာ ဖိကျက်နေမိသည်။

စားဝတ်နေရေးအတွက် စားသောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်တွင်
စားပွဲထိုးလုပ်ကာ ဝင်ငွေရှာသည်။

ဂုဏ်အတွက် နေစရာနေရာ ကျဉ်းမြောင်းသွားသည်။ ရပ်
တွက်ထဲမှာ လူတွေက သူ့ကိုမြင်လျှင် ကဲ့ရဲ့ နှာခေါင်းရှုံ့ကြသည်။
မလိုလားသော၊ စက်ဆုပ်သော အမူအရာတွေကို လူကဲခတ်မည့်သော
ဂုဏ်က အတိုင်းသားမြင်တွေ့နေရသည်။

ဆောင်းညပြာသိုစာပေ

ပုလင်းကွဲ - ၄၆

လူတွေကို သူရှောင်သည်။

သို့သော် ဂုဏ်သည်လည်း လူထဲက လူတစ်ယောက်မို့ ကြာ
တော့ အထီးကျန်သောသူ့ဘဝကို အားဝယ်စိတ်၊ သိမ်ငယ်စိတ်တွေ
ဝင်လာသည်။

တစ်ချိန်က ခင်မင် သံယောဇဉ်ရှိခဲ့ဖူးသော သူငယ်ချင်း
တွေကို သတိရလာသည်။ သူတို့တွေနဲ့တွေ့ပြီး စကားလေး တစ်ခွန်း
နှစ်ခွန်းပြောလိုက်ရလျှင် စိတ်ထဲမှာခံစားနေရတာတွေ ပေါ်သွားနိုင်
သည်။

တဒင်္ဂဖြစ်ပေါ်လာသော စိတ်ကြောင့် ဂုဏ်သည် ကိုး
တန်း၊ ဆယ်တန်း တက်စဉ်က ညီအစ်ကိုတမျှ ချစ်ခင်ခဲ့ဖူးသော
ကောင်းမြတ်ဆီသို့ထွက်လာခဲ့မိသည်။ ကောင်းမြတ်ကိုခေါ်ပြီး လက်
ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်မည်။

ဒီကောင်က ဆယ်တန်းကို နှစ်ချင်းပေါက်အောင်ထားတာ
ဆိုတော့ သူ့ဆီက lecture လိုက်ထားတာတွေတောင်းပြီး လေ့လာ
ရမည်။

ဂုဏ်သည် သူ့အတွေးနှင့်သူ တက်ကြွနေသည်။ ကောင်း

ဆောင်းညပြာသို့တပေ

မူပိုင်နှင်းဆီ - ၄၇

မြတ်အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ အဝတ်တွေ လှမ်းနေသော ကောင်းမြတ်
အမေကို တွေ့ရသည်။

'အန်တီ. . နေကောင်းလား၊ ကောင်းမြတ်ရှိလား အန်တီ'
ကောင်းမြတ်အမေ ဒေါ်တင့်တင့်က သူ့ကိုမြင်ပြီး မျက်နှာ
ကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။

ထို့နောက် လေသံခပ်ဆတ်ဆတ်ဖြင့်
'ကောင်းမြတ် မရှိဘူး. . ဘာကိစ္စလဲ'
ဟု မေးသည်။

'ကိစ္စတော့ မရှိပါဘူး အန်တီ၊ သူ့ကို သတိရလို့ သက်သက်
ဝင်ခဲ့တာ'

'အေး. . မင်းမှာ ကိစ္စမရှိပေမယ့် ငါ့မှာ ပြောစရာရှိတယ်၊
ငါ့သားနဲ့ လာမပတ်သက်ပါနဲ့၊ ကောင်းမြတ်ကို လာဖျက်ဆီးဖို့ မကြိုး
စားနဲ့ ဂုဏ်၊ မင်းလို ဆယ်တန်းကို တဖုန်းဖုန်းကျပြီး အရက်ဆိုင်
မှာ လေလွင့်နေတဲ့လူမျိုးနဲ့ ငါ့သားက အပေါင်းအသင်းလုပ်ဖို့ မတန်
ဘူးကွဲ့၊ ရှင်းပြီလား'

ရှက်စိတ်၊ ခံပြင်းစိတ်တွေကြောင့် သူ့အသားတွေ တဆတ်

ဆောင်းညပြာသို့တပေ

ဆတ်တုန်နေသည်။ ရှေ့မှာရပ်ပြီး မားမားမတ်မတ်ရပ်ပေးမည့်မိဘ
မှ မရှိတာ။

အကောင်းဘက်ကို ဦးတည်နေသည့်စိတ်တွေ ပြန်ပြီးတွေ
ဝေလာသည်။ နောက်ကျိလာသည်။

ဂုဏ်ဆိုတာ လူတကာနှင့်မထိုက်တန်သည့်သူတစ်ယောက်
ဖြစ်သွားပြီ. .

ဂုဏ် ဆိုတဲ့ ကျွန်တော်က ဒီလောက်တောင် တန်ဖိုးမဲ့သွား
ပြီလား မေမေ. . ကျွန်တော့်ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ဘာနဲ့ပြန်ပြီး အဖတ်
ဆယ်ရမှာလဲ။

ကောင်းမြတ်တို့အမေကို ဒေါသတကြီး ပြန်ပြီး တုံ့ပြန်ချင်
ပေမယ့် ကျွန်တော် မလုပ်ခဲ့ပါဘူး။

လူမိုက်စာရင်းထဲ အသွင်းခံရပေမယ့် ကျွန်တော် လူရမ်း
ကားတစ်ယောက် မဖြစ်ချင်ဘူး။

ကျွန်တော့်လုပ်ရပ်က အမှားတစ်ခုဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုပေမယ့်
ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့တုံ့ပြန်မှုက နောက်ထပ် အမှားဆယ်ခုမက ကျူးလွန်
နေစေသလိုပဲ။

ခေါင်းငိုက်စိုက်ချပြီး အိမ်ပြန်လာသော ဂုဏ်သည် အိမ်
ရောက်တော့လည်း စာဆက်ကျက်လို့ မရတော့ပါ။ အစာ စားချင်
စိတ်မရှိ၊ အိပ်ချင်စိတ် နတ္ထိဖြင့် တစ်ယောက်တည်း ဂစ်တာထိုင်တီး
နေမိသည်။

စိတ်၏ဖြေရာ. . . .

စိတ်ကို ဘာနဲ့ ဖြေရမလဲ. . ဖြေဆေးတစ်ခုတော့ ရှိရမှာ
ပေါ့. . . ဒီအတိုင်းထိုင်ပြီး စိတ်ညစ်နေတာထက် မူးအောင်သောက်
ပြီး တစ်လောကလုံးကို မေ့ပစ်လိုက်တာ ပိုကောင်းမည်ထင်သည်။

ထိုနေ့က ဂုဏ်သည် အလုပ်မဆင်းတော့ဘဲ အိမ်မှာထိုင်
ပြီး မမူးမချင်းသောက်နေမိသည်။

ကိုယ့်အပေါ်မှာ နှိမ့်ချပြီး ဆက်ဆံတဲ့ လူတွေကို မူးလျှင်
ကြွလာသောစိတ်က ရန်မူချင်လာသည်။

ဂုဏ်က သွေးဆိုးသည်။

သွေးဆူလျှင် ဘာမဆိုလုပ်ရဲသော သူ့စိတ်ကို မနည်းထိန်း
ချုပ်ထားရသည်။

လောကကြီးက သူ့ကို ဒဏ်ခတ်သည်။

မှလင်းကွဲ - ၅၀

သူက လောကကြီးကို ပြန်ရွံ့သည်။

စာမေးပွဲ နီးလာတော့ ဂုဏ် အလုပ် မဆင်းဖြစ်တော့ပါ။

တစ်ခါမှ အကူအညီမတောင်းဖူးတဲ့ ဆွေမျိုးတွေကို သတိရပြီး စာမေးပွဲဖြေပြီးတဲ့အထိ လိုအပ်တဲ့ငွေကို ခဏသွားချေးမလားဟု စိတ်ကူးမိသည်။

အမေဝမ်းကွဲအစ်မ ဒေါ်မေကြည်က ကြွယ်ပိုးကြွယ်ဝ ရှိသည်။

သို့သော် တစ်ခါမှတော့ သူတို့ကို မပံ့ပိုးဖူးပါ။ နည်းနည်းစေးကုပ်တာတော့ သူသိထားသည်။

အမေမာနကိုတော့ သူဩဇာရသည်။

သူသေတဲ့အထိ အမျိုးတွေဆီက အကူအညီမယူဖို့ မှာထားဖူးသည်။

ဒေါ်ဒေါ်ကြည်တို့က သိမ်ကြီးဈေးမှာ ဆိုင်နှစ်ဆိုင်ဖွင့်ထားသည်။ စာရေးကိရိယာနှင့်အလှကုန်ပစ္စည်းတွေ ရောင်းသည်။ နေတာက သယံဇာတကုန်များ . . .

ဂုဏ်သည် တစ်ယောက်တည်းနေရတာ ပြီးငွေ့လာသည်။

ဆောင်းညပြာသို့စာပေ

မူပိုင်နှင်းဆီ - ၅၁

အထီးကျန်လွန်းသည်။

တစ်ခါတလေတော့လည်း စကားပြောဖော်လေး ရှိချင်လာသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် မရည်ရွယ်ဘဲနှင့် တစ်နေ့မှာ ဒေါ်ဒေါ်ကြည်တို့အိမ်ကို သူ့ရောက်သွားမိသည်။

အချိန်က ညနေ ခြောက်နာရီလောက်ရှိမည် ထင်သည်။

ဆိုင်ပိတ်ပြီးပြန်လာသော ဒေါ်ဒေါ်ကြည်တို့ ထမင်းစားနေကြသည်။

အမျိုးငတ်နေသောဂုဏ်က သူ့ကို ဘယ်သူမှမခေါ်ပေမယ့် စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့အောင် ပြောမိသည်။

'ဒေါ်ဒေါ်ကြည်တို့ထမင်းခိုင်းမှာ ဟင်းတွေ စုံလှချည်လားဗျ . ကျွန်တော့်ထမင်းခိုင်းမှာတော့ နေ့တိုင်း ငါးပိရည်နဲ့ဘဲဥကြော်ပဲ'

အမှန်တော့ သူ့ဗိုက်ထဲမှာ ဟောင်းလောင်းကြီးပါ။ ဗိုက်က ဆာလှပြီ။

သူ့စိမ်းတွေမှ မဟုတ်တာ . . ဒေါ်ဒေါ်ကြည် ဆိုတာ ကိုယ့်အဒေါ်ပဲ၊ ဒီလောက်ပြောရင် သူ သဘောပေါက်ရောပေါ့ . . ထမင်း

ဆောင်းညပြာသို့စာပေ

ပုလင်းကွဲ - ၅၂

ကလေးတစ်နပ်တော့ ဘယ်နည်းနှင့်မဆို ခေါ်ကျွေးမှာပဲ ဟု ဂုဏ်
က ယုံကြည်ထားသည်။

‘ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ဂုဏ်’

‘ဗျာ. .’

စိမ်းစိမ်းကားကားကြီးမေးလာသော မေးခွန်းအတွက် သူ
မှာ အဖြေအဆင်သင့်ရှိမနေပါ။

အကူအညီတောင်းမည်ဟု အားခဲလာသော စိတ်ကူးတွေ
သည် လေဟာနယ်ထဲ လွင့်ပါသွားသည်။

‘ဟဲ့. . မေးနေတယ်လေ’

‘ကျွန်တော် ပျင်းလို့လာလည်တာ၊ ပြီးတော့ ဟို. . ဟိုလေ’

တစ်ခါမှ ငွေမချေးဖူးတော့ ကိုယ့်အပေါ် ဆိုပေမယ့် ပြော
ထွက်ဖို့ နှုတ်နှေးနေမိသည်။

‘ဘာလဲ. . ငွေလာချေးတာလား’

ဒေါ်ဒေါ်ကြည်ဆီက ဒီလိုတဲ့တိုးကြီး မေးလာလိမ့်မည်ဟု
ဂုဏ် မထင်ထားပါ။

‘ဟုတ်. . ဟုတ်တယ် ဒေါ်ဒေါ်၊ ကျွန်တော် စာမေးပွဲဖြေတဲ့

ဆောင်းညပြာသိုစာပေ

မူပိုင်နင်းထီ - ၅၃

အတောအတွင်းမှာ အလုပ်မဆင်းနိုင်တော့ ငွေနည်းနည်းလောက်
လာချေးတာပါ’

အရဲစွန့်ပြီး ပြောမိပေမယ့် အားငယ်စိတ်ကြောင့် ရင်ဝမှာ
ဆိုနှင့်နေသည်။

တစ်ချိန်လုံး ဘာစကားမှမပြောဘဲ ထမင်းငုံ့စားနေသော
ဒေါ်ဒေါ်ကြည်၏ခင်ပွန်းက

‘သူ့ကို ပေးမယ့်အစား မရှိတဲ့သူသာ သွားလျှလိုက် ကြည်
ရေ. . ဒီကောင်လက်ထဲ ငွေထည့်လိုက်ရင် အရက်သောက်လို့ကုန်
မှာပဲ’

ဟု လှမ်းပြောသည်။

သဲသဲကွဲကွဲကြားလိုက်ရသည့်အတွက် အံ့သြစိတ်ဖြင့် မှင်
သက်နေမိသည်။

ဘာမှပြန်ပြီး ဖြေရှင်းချက်မထုတ်ချင်တော့ပါ။ ရင်ထဲမှာ
နာနေတာပဲ သိသည်။

ငွေ မရှိတဲ့အခါ သိမ်ငယ်သွားသည်။ အလွှာမတူတဲ့အခါ
အနှိမ်ခံဖြစ်သွားသည်။

ဆောင်းညပြာသိုစာပေ

အားကိုးစရာ မရှိ၊ တိုင်ပင်ဖော် မရှိတဲ့ဘဝမှာ မြေနိမ့်ရာ လှဲစိုက်ချင်ကြသည်။

ဂုဏ်သည် ဝမ်းနည်းစိတ်ဖြင့် ဘာမှမပြောဘဲ လှည့်ထွက် လာခဲ့သည်။ တစ်ခုခုကို သူ ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီဆိုတာ ချက်ချင်း သိလိုက် သည်။

အဲဒါက ဘာလဲ . . . ဂုဏ်သိက္ခာလား။ မရှိမဲ့ရှိမဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ လေး ထိပါးခဲ့ရပြီပေါ့ . . .

မျက်ရည်တွေက လမ်းပေါ်ကို အလိမ့်လိုက် ကျဆင်းသွား သည်။ ဘယ်အချိန်အထိ ငိုနေရဦးမှာလဲ . . . လောကဓံ တဲ့ . . . ထု ထောင်းရိုက်နှက်ချက်တွေက ပြင်းလိုက်တာ။

လောကကြီးကို စိတ်နာသည်။ ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ် နာကြည်း သည်။ လူမွဲ၊ ကံကြမ္မာမွဲ၊ မျက်နှာမွဲမို့လို့ ယုံကြည်မှု မရှိကြဘူးတဲ့ လေ။

လူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ပေးမမှု၊ ဂရု စိုက်မှု၊ စာနာစိတ်ဖြင့် ကိုယ်ချင်းစာမှုတွေ မရှိသင့်ဘူးလား။

လူတွေနှင့် ဝေးဝေးနေတာပဲ ကောင်းပါတယ်။

ဆောင်းညပြာသိုတံပေ

ဂုဏ်သည် သူ့ရဲ့နားခိုရာ အိမ်ကလေးဆီသို့ နောက်ကျိ သောစိတ်တွေဖြင့် ပြန် လာခဲ့သည်။

အိမ်တံခါးမှာ သော့ခလောက်တန်းလန်းဖြင့် ပွင့်နေသည်။ အသွားတုန်းက သူ သေချာသော့ခတ်သွားတာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ တံခါး က ပွင့်နေရတာလဲ . . .

ဂုဏ်သည် သူ့အိမ်ထဲဝင်နေသော သူခိုးကို မိအောင်ဖမ်း မည်။

မိလျှင် သူ့လက်သီး ဘယ်လောက်စွမ်းတယ် ဆိုတာ ပြ လိုက်မည်ဟု အားခဲပြီး အိမ်ထဲသို့ အသာလေး ကပ်ပြီး ဝင်လာခဲ့ သည်။

သူ့အဝတ်ဗီဒိုထဲမှာ စိတ်ရှိလက်ရှိ မွေနှောက် ရှာဖွေနေ သောသူတစ်ယောက်ကို အတွေ့မှာ အံ့ဩစိတ်ဖြင့် ပါးစပ်မှ အသံ ထွက်သွားသည်။

‘အဖေ’

အဖေက သူ့ကိုမြင်သွားပြီး မျက်နှာ တစ်ချက်ပျက်သွား သည်။

ဆောင်းညပြာသိုစာပေ

'မင်းပြန်လာတာနဲ့ အတော်ပဲ ဂုဏ်၊ အဖေတို့လက်ထက် ပွား ဆွဲကြိုးလေး လာပြန်ရှာတာ၊ အဖေမှာ ငွေအခက်အခဲဖြစ်နေ လို့ ခဏပေးပါ သား'

ငွေလိုမှ သားမှန်းသိနေလိုက်တာ အဖေရာ..

'အဖေ ရှာနေတာ ဒီဆွဲကြိုးလား'

ဂုဏ်က သူ့အင်္ကျီအောက်မှာ ဖုံးကွယ်နေသော ဆွဲကြိုးမျှင် မျှင်လေးကို ဆွဲထုတ်ပြပြီး မေးလိုက်သည်။

'ဟုတ်တယ်.. ဟုတ်တယ်.. အဲဒါပဲ'

'ဟုတ်တယ်ဆိုရင် ပြန်တော့ အဖေ.. ဒါ ကျွန်တော့်ကို အဖေ ပေးခဲ့တဲ့ တစ်ခုတည်းသောအမွေပဲ၊ ကျွန်တော်ငယ်ငယ်က အဖျားကြီးရင် ခဏခဏတက်တတ်လွန်းလို့ ခမည်းပေးထားတဲ့ ဆွဲ ကြိုးကိုမှ ကျွန်တော် မသိအောင် လာပြန်ယူတာ အဖေတစ်ယောက် ရဲ့လုပ်ရပ်လား.. ဒီနေ့ ဒီနေရာမှာတင် အဖေ့ကို ကျွန်တော်အရမ်း မုန်းသွားပြီဗျ၊ သွားပါဗျာ.. သွားပါတော့၊ အဖေမှာ မိန်းမလိုချင်ရင် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ကြိုက်တာယူလို့ ရပေမယ့် ကျွန်တော့် အတွက်တော့ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ အမေဆိုတာ တစ်ယောက်ပဲရှိတယ်

ဆောင်းညပြာသို့စာပေ

.. အမေဆုံးသွားတဲ့အတွက် ဒီနေ့အထိ ကျွန်တော်ခံစားနေရတုန်း ပဲ.. အကူအညီမပေးချင် နေပါ အဖေ.. လာပြီး မနှောင့်ယှက်ပါ နဲ့'

ဒေါ်ဒေါ်ကြည်ယောက်ျားရဲ့ နှိမ်ပြောတဲ့ စကားသံတွေ.. အဖေရဲ့အညှာအတာကင်းမဲ့တဲ့လုပ်ရပ်တွေကြောင့် သူ့စိတ်တွေ လွတ်သွားသည်။

ဘာမှအပြစ်မရှိတဲ့ သက်မဲ့ပစ္စည်းတွေကို စိတ်ရှိသလိုကန် ကျောက်ပစ်ခဲ့နေမိသည်။

အဖေ အိမ်ပေါ်မှဆင်းပြေးသွားပါသည်။ ဒါ သားအဖသံ ယောဇဉ်တဲ့လားဗျာ.. သွေးသားတော်စပ်ပါတယ်၊ သွေးအရင်းကြီး ပါလို့ ဘယ်လိုသက်သေပြပြီး နေရမှာလဲ။

တစ်ခါမှ စိတ်ဓာတ်မကျဖူးသည့် ဂုဏ်၊ စိတ်အားမငယ်ဖူး တဲ့ ဂုဏ်ဟာ ဒီတစ်ခါ သွေးပျက်လောက်အောင် ကြောက်လန့်နေ သည်။ မမြင်ရတဲ့ ကံကြမ္မာရဲ့ ထိုးနှက်ချက်တွေကို.. သေလောက် အောင် ချောက်ချားနေသည်။

မိုးပေါ်မှာ သိပ်ကို ခမ်းနားလှပတဲ့ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုရှိတယ်

ဆောင်းညပြာသို့စာပေ

ပုလင်းကွဲ - ၅၈

လို့ ဆိုရင်တောင် တက်ယူဖို့ အားအင်တွေ သူ့မှာမရှိတော့ဘူး. .
အဲဒီလောက်ထိ သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှုတွေ ကင်းမဲ့နေသည်။ စိတ်
ဓာတ်တွေက zero အထိ ကျဆင်းနေသည်။

တစ်ခါတလေတော့ မကောင်းတဲ့ အတွေးအခေါ် အယူ
အဆတွေ ဝင်,ဝင်လာသည်။ သေရင် အရာအားလုံးပြီးမလားဆိုပြီး
သေကြောင်းကြံစည်ဖို့အထိ တွေးမိသည်။

ဒါတွေဟာ ဂုဏ် ဆိုတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက် နေ့စဉ်
ဖြတ်ကျော်နေရတဲ့ ခယောင်းလမ်းတွေပေါ့။

တချို့က လိုချင်တာအားလုံး မပြည့်လို့ ဘဝမှာ နေရတာ
အဆင်မပြေကြဘူးတဲ့။

သတ်သေချင်လောက်အောင်ကို စိတ်ဓာတ်ကျတယ်ဆိုပဲ။
ကျွန်တော့်ဘဝလောက် ဆိုးကြဦးမှာလား။ စားစရာ မရှိလို့
အိမ်တောင် ပေါင်ရတော့မယ်။

စာမေးပွဲဖြေဖို့ စိတ်မပါတော့ ဒီနှစ်လည်း နားရဦးမှာပဲ။
ကျွန်တော့်ကံဇာတာမှာကိုက လူလိမ္မာတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ ကံပါမလာ
ဘူး ထင်ပါရဲ့။

အေးအေးဆေးဆေး ကိုယ့်ဟာကိုယ် တစ်ယောက်တည်း
နေလည်း ရန်ပွဲထဲကို အတင်းဆွဲသွင်းကြတာပဲ။

ပုလင်းကွဲ - ၆၀

ပတ်ဝန်းကျင်က ပေးထားတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်က ကျွန်တော်ဟာ
လူမိုက် တဲ့။

ရန်ပွဲဆို ပြေးမကြည့်နဲ့ ဂုဏ်ပါပြီးသားဆိုပဲ။

ကျွန်တော် ပါသည်ဖြစ်စေ မပါသည်ဖြစ်စေ အကောင်းမှ
မမြင်ကြတာ။

နောက်တစ်ခုက ရွယ်တူတွေကြားထဲမှာ ကျွန်တော်က
hero ဖြစ်နေတာ ဆိုးသည်။

သတ္တိချင်း မယှဉ်နိုင်တဲ့အခါ၊ အုပ်စုလိုက် ချိန်းရိုက်တဲ့အခါ
မျိုးမှာ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို လာငှားကြသည်။

သမာအာဒီဝကျလား၊ မကျလားဆိုတာ တွေးတောနေဖို့
အခြေအနေမှ မပေးတာ။

ထောင်တန်အရွက်ကလေးတွေ ကိုယ့်မျက်စိရှေ့ ရောက်
လာပြီဆိုရင် . . ဘူးခါဖို့ သတိမရသလို ခေါင်းခါပြဖို့လည်း တွေဝေ
သွားတတ်မြဲ။

ကိုယ့်တစ်ဝမ်း တစ်ခါးအတွက် ဖြစ်သလို ရှာစားနေရတဲ့
ဘဝမို့ လမ်းဆုံမှာရပ်နေလို့မှမရတာ . .

ဆောင်းညပြာသို့စာပေ

မူပိုင်နှင်းဆီ - ၆၀

လမ်းနှစ်သွယ်မှာ အပြောင့်အတိုင်း သွားမလား . . ပညာ
တစ်ပိုင်းတစ်စနဲ့ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ပါ။

ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက်နဲ့ သံသရာရှည်မည့် လမ်းကိုမှ
သူရွေးမိပြီးသား ဖြစ်နေပြီ။ တကယ်ကို ရွေးချယ်ခွင့် မရှိသည့်ဘဝမို့
မျက်စိမှိတ်ပြီး ဆက်လျှောက်နေရသည်။

ဒီလိုဘဝမျိုးကို ရောက်အောင် တွန်းပို့ခဲ့သည့် အခြေခံ
အကြောင်းတရားတွေ များစွာရှိပါသည်။ ကွဲကြေစုတ်ပြတ်နေသည့်
ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေကြောင့် အားလုံးကိုမေ့ထားချင်ပေမယ့် ခါးသီး
လွန်းတဲ့အရသာက တစ်သက် မမေ့စရာပါ။

လူတစ်ယောက်ဟာ ဘဝမှာ အစဉ်အမြဲပဲ ကျရှုံးတတ်သ
လား . . . မျှော်လင့်ချက်တွေ ပျက်သုဉ်းသွားရင်ကော ငိုကြွေးရဦးမ
လား . . . တစ်သက်စာအတွက်လေ။ နိမ့်ကျလွန်းတဲ့ဘဝမှာ အစွမ်း
ကုန်ကြိုးစားလည်း ဖြစ်မှ မဖြစ်လာဘဲလေ။

ဘာဖြစ်ဖြစ် နောက်ဆုံးမှာ ပေးလာတဲ့ အခြေအနေကို
လိုက်ပြီး ကြည့်လုပ်သွားရုံပဲ ရှိတော့သည်။

ဆောင်းညပြာသို့စာပေ

‘ပြော. .’

‘ကျွန်တော် ကိုကြီးဂုဏ်ဆီမှာ အလုပ်တစ်ခုအပ်ချင်လို့. .

အဲဒါ’

‘နေဦး. . မင်းက lessonပေးရုံသက်သက် လိုချင်တာလား

ဒါမှမဟုတ် ဆေးခန်းရောက်တဲ့အထိလား’

‘ဒီကောင် သိပ်လူပါးဝတာဗျ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ခြေထောက်နှစ်

ချောင်းကို ဇောက်ထိုးဆွဲပြီး ပင်လယ်ထဲပစ်ချလိုက်ချင်တာ’

‘တော်တော့. . မင်းအပ်တဲ့အလုပ်ကို ငါငြင်းတယ်ကွာ. .

လူမိုက်တော့ လူမိုက်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် ငါက လူသတ်တဲ့လူမိုက်မဟုတ်

ဘူးကွ’

‘သူငြင်းလိုက်တော့ ကောင်လေးက ပျာပျာသလဲဖြစ်သွား

သည်။

ဒီအရွယ်ကောင်လေးတွေမှာ ကောင်မလေးကိစ္စကလွဲလို့

တာများရှိ ဦးမှာလဲ။

‘ဟာ. . အဲလိုတော့ ပစ်ပစ်ခါခါ မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ. . ကိုကြီး

ဂုဏ် ကူညီမှဖြစ်မှာမို့ပါ. . ဒီကောင်က ကျွန်တော့်ကောင်မလေးကို

ဂုဏ် ထိုင်နေကျ ‘Special One’လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ တောင်လေးတစ်အုပ်စု ရောက်နေသည်။ သူတို့တွေက ဂုဏ်ကိုလာ စောင့်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ချိုချစ်တစ်လုံးကိုပါးစပ်ထဲသွင်းကာ အရသာခံရင်းရောက် လာသော ဂုဏ်သည် လူတွေကို မတွေ့နှင့်၊ တွေ့လိုက်တာနှင့် ပေ စောင်းစောင်းမျက်ထောင့်ချိုးကာ ကြည့်သည့်ပုံစံကိုက ရိုက်ပေါက်။

‘ကိုကြီးဂုဏ်’

ပိုးဟပ်ဖြူလို ပျော့နွဲ့နွဲ့ပုံစံနှင့်ကောင်လေးတစ်ယောက်က သူ့ဆီလာပြီး ရိုရိုကျိုးကျိုးခေါ်ရှာသည်။

ပုလင်းကွဲ - ၆၄

ဖြတ်ခုတ်သွားတာ... မှတ်လောက်သားလောက်ဖြစ်အောင် ဆုံးမ
ပေးပါဗျာ.. ကိုကြီးဂုဏ်ကို ကောင်းကောင်းကန်တော့ပါမယ်'

ကောင်လေးက သူ့လက်ထဲကို စာအိတ်ကလေးတစ်အိတ်
ထိုးပေးလာသည်။

ဂုဏ် ဆိုတဲ့ကောင်က ကြေးစားလူမိုက်တစ်ယောက် ဖြစ်
သွားပြီလား...

ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ပေါ့ဗျာ.. မိုက်တယ်ဆိုတာ လူတိုင်းလုပ်
နိုင်ဖို့ မလွယ်ဘူးလေ..

သူများဆိုင်မှာ စားပွဲထိုးသွားလုပ်ရင်လည်း တစ်လနေလို့
လေး၊ ငါးသောင်းရဖို့ လွယ်တာမှမဟုတ်တာ။

အခုကျတော့ ကိုယ်က အလုပ်ကိုသွားစရာမလိုဘဲ အလုပ်
က ကိုယ့်ဆီ တန်းတန်းမတ်မတ်ကြီးကို ရောက်လာသည်။

ဂုဏ်အတွက်က ရန်ဖြစ်တယ် ဆိုတာ.. ထမင်းစား၊ ရေ
သောက်သာသာ ရှိသည်။

လက်ဆက်လည်း မှန်သည်။

ခံရတဲ့သူအတွက်လည်း သူက ကြည့်ရသေးသည်။

ဆောင်းညဖြာသို့တပေ

မူပိုင်နှင်းဆီ - ၆၅

တအားကြီး လက်လွန်သွားလို့ မဖြစ်သလို သေလောက်
အောင် နာကျင်ပြီးမှ သတိလစ်သွားတာမျိုးလည်း သူ မလိုလားပါ။

'မင်းကောင်မလေးအနားကို ဒီကောင် ထပ်မကပ်ရဲရင်..

တော်ပြီပေါ့ကွာ'

'ဟုတ်ကဲ့.. ကျေနပ်ပါတယ်'

'ဒီကောင့်ဇာတ်ပုံ ပါလား'

သူ့အလုပ်ရှင်ကောင်လေးက ဖုန်းထဲမှ လူတစ်ယောက်၏
ပုံကို ဖွင့်ပြသည်။

အဲမယ်.. ဒီကောင်က အတော်လာသားဗျ။ ယောက်ျား
တန်မဲ့ ဒီလောက်တောင်ဖြောင့်နေမှတော့ သူ့ကောင်မလေး ပါသွား
တာ ဘာဆန်းလို့လဲ။ ဂုဏ်ဆိုတဲ့ ကျွန်တော်က ဟန်မဆောင်တတ်
သူပီပီ ပါးစပ်က ထွက်သွားသည်။

'ဟားဟား.. ဒီကောင်က မင်းထက် အများကြီးပုံလာပန်း
လာရှိတာကိုးကွ.. အဲဒါကြောင့် မင်းကောင်မလေး ပါသွားတာ'
ကောင်လေးက ကျွန်တော့်ကို တော်တော် တင်းသွားပုံရ
သည်။

ဆောင်းညဖြာသို့တပေ

ဘယ်လောက်တောင် တင်းသလဲဆိုရင်. . စကားတစ်ခွန်း
မှ မပြောတော့ဘဲ ကျွန်တော့်လက်ထဲက ပိုက်ဆံထည့်ထားတဲ့ စာ
အိတ်ကို ပြန်ယူသွားတာသာ ကြည့်တော့။

ဒီနေရာမှာ ဂုဏ်တို့ ခေါင်းငုံ့ခံလိုက်ရင် ကြေးစားလူမိုက်
ဆိုတဲ့ နာမည်တစ်လုံး လုပ်စားလို့မရအောင် မြောင်းထဲရောက်သွား
နိုင်သည်။

နည်းနည်းတော့ ဟောက်စားလုပ်ရဦးမည်။

နဂိုတည်နေသောမျက်နှာကို ဆယ်ဆလောက် ပိုတင်းပစ်
လိုက်ပြီး ကောင်လေး၏အင်္ကျီကော်လံစကို ဆောင့်ဆွဲကာ

‘ဒီလိုပြီးစလွယ်လုပ်လို့ ရရိုးလား ချာတိတ်၊ ငါ ဘာကောင်
လဲဆိုတာ သိချင်သေးလို့လား’

တစ်ချက်ပဲ ပိတ်ဟောက်ပစ်လိုက်ရသည်။ ကောင်လေး
မျက်နှာမှာ သွေးမရှိတော့။

သူ့လက်ထဲက စာအိတ်လေးကို ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ဖြင့်
ပြန်ပေးရှာသည်။

‘ဒီလိုမှပေါ့ကွ၊မင်းက လူကောင်ငယ်သလောက် အခြောက်

စိတ်ဓာတ်နဲ့ နှာကောက်တတ်သားပဲ၊ စိတ်ချကွာ. . ငါက ပျော်လို့
လျှောက်နောက်နေတာ၊ ဒီလောကမှာ ငါကြည့်တာ ပိုက်ဆံတစ်ခုပဲ
ရှိတယ်. . မင်း ငှါကို ငွေပေးပြီးပြီဆိုတော့ ငါ့တာဝန်ကျေဖို့ပဲ လို့
တာပေါ့. . ကဲ. . သွားပြီ’

ဂုဏ်က နောက်ပြန်ကျောခိုင်းလျက်မှ သူတို့အုပ်စုကို လက်
တစ်ဖက်ထောင်က နှုတ်ဆက်သွားသည်။

လူတွေက ဂုဏ်ကိုမြင်လျှင် အလိုလိုရှိန်သွားကြသည်။ ဒီ
လိုဖြစ်အောင်လည်း သူ့ခန္ဓာကိုယ်က ထွားကျိုင်းသန်မာသည်။အသံ
ဩဇာလည်း ကောင်းသည်။

သူ့အကျိုးပေး သန်ရာသန်ရာပေါ့လေ. . လောကမှာ လူ
အမျိုးမျိုး စိတ်အထွေထွေနှင့် ကြုံသလို ကျင်လည်ကျက်စားနေရ
တာပဲ။ ဝမ်းနည်းနာကျင်တာတွေ မရှိ။ ဝမ်းသာစရာအပြည့်ဆိုရင်
လူတွေဟာ ဒီသံသရာဝဲဂယက်ထဲမှာ မောဟတွေနှင့် ဝဲလည်ဝဲလည်
ဖြစ်နေဦးမှာပဲ။ နတ်ပြည်တက်ဖို့ ဘယ်သူမှ ကြိုးစားကြမှာ မဟုတ်
တော့ဘူး။

ပဲ ကြည့်လို့ရသည်။ သိပ်ပြီး ဟော့လွန်းနေရင် သူ့မျက်စိနှင့်မတွေ့ပါ။

ဒီကောင်ပုံစံက ပြေတီဦးတို့ ဟိန်းဝေယံတို့တောင် အရှုံးပေးရမည်။ ဝတ်ထားတာက မင်းသား ရှုံးသလို ကောင်မလေးတွေ ရှေ့မှာမို့ အထာပေးပြီး အိုဗာတင်းလုပ်နေတော့ ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း မြင်ပြင်းတွေ ကတ်ပြီး ဆွဲကျွေးချင်လာသည်။

ဂုဏ်သည် ကျော်ဘိုဘို ဟု ခေါ်သော ကောင်လေးနောက်ကို မီအောင် လိုက်လာခဲ့သည်။

ကိုယ်တော်က အိမ်တန်းမပြန်ဘဲ Gameဆိုင် တစ်ဆိုင်ထဲ ဝင်သွားသည်။

Game ဆိုင်ရဲ့ မျက်စောင်းထိုးမှာရှိတဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်ပြီး သူပြန်ထွက်လာမည့်အချိန်ကို စောင့်ရသည်။ တစ်နာရီနှင့်လည်းထွက်မလာ၊ နှစ်နာရီနှင့်လည်း ထွက်မလာတော့ လူက တင်းလာသည်။

သုံးနာရီလောက် ဆော့ပြီးတော့ ဒီကောင် ပြန်ထွက်လာသည်။ ဂုဏ်က ကျော်ဘိုဘိုရှေ့မှာ ပိတ်ရပ်လိုက်သည်။

ဆောင်းညပြာသိုစာပေ

ကျူရှင်လွတ်ချိန်မို့ လာကြိုသူတွေ၊ ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေ ရောထွေးကာ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည်။

ဂုဏ် လူတစ်ယောက်ကို လာစောင့်နေသည်။

သူ စောင့်ကြည့်နေသောကောင်သည် တော်တော်စန်းပွင့်ပုံရသည်။ ကောင်မလေးတွေ တစ်အုပ်စု၊ ဒီကောင်နောက်ကို မသိမသာလေး လိုက်ပြီး ကပ်ရှိုးနေတာ သူတွေ့နေရသည်။

ဒီလိုခပ်ကဲကဲညီမတွေသာ သူ့ဆီမှာရှိလို့ကတော့ နားရင်းဆယ်ချက်လောက် အုပ်မိမလား မသိ။

မိန်းကလေးဆိုရင် သူ့မျက်စိထဲမှာ ရိုးရိုးအေးအေးကလေး

ဆောင်းညပြာသိုစာပေ

'စကားနည်းနည်းပြောမယ် ဟေ့ကောင်... မင်းနဲ့တွဲနေတဲ့
မေခိုင်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို အခုဖြတ်လိုက်'

လက်ဝါးတစ်ဘက်ကို လေထဲမှာ ထောင်ပြီး ဖြတ်လိုက်ဆို
သည့်အဓိပ္ပာယ်ကို ဂုဏ် လုပ်ပြလိုက်သည်။

ကောင်လေးက သူ့ကို ဘုရားရှိုးပြီး ရိုက်ပေါက်ဒီဇိုင်းဖြင့်
ပြန်ပက်သည်။

'ဟ... ရင့်လှချည်လား၊ မေခိုင်က ခင်ဗျားဇယားမှမဟုတ်
တာ... ဟုတ်နေရင်တောင်မှ ကျွန်တော့်ဘက်က ခဲမဆွဲဘဲ အလေး
သာပြီးသားပဲ... ရှင်းလား'

ဂုဏ်သည် ပါးစပ်ကို အသုံးမပြုတော့ဘဲ လက်သီးကို ရွေး
ချယ်လိုက်သည်။

ဘာမပြော ညာမပြောဖြင့် ဆင့်ကာ ဆင့်ကာ ဆွဲထိုးပစ်
လိုက်သည်။

သူ့ဆန်စား ရဲမှ... တဲ့။ တစ်ယောက်သောသူဆီမှ ပိုက်ဆံ
ကို သူယူထားမိပြီလေ။

ရန်ဖြစ်တဲ့ အတွေ့အကြုံမရှိဘဲ ကောင်မလေးတွေရှေ့မှာ

အလှပဲ ပြတတ်ပုံရသော ကျော်ဘိုဘိုတစ်ယောက် အလဲလဲအပြိုပြို
ဖြင့် နောက်ပြန်လန်ကျသွားသည်။

ဖြူနေသော ကောင်လေးမျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ဆက်မထိုး
ရက်တော့။ သနားစိတ်ကလေး ဝင်လာသည်။ တကယ်ဆို ဒီကောင်
လေးက ကိုယ့်ညီလေးအရွယ်ပဲ ရှိဦးမှာ။ သူနှင့်ကိုယ်က ဘာရန်ငြိုး
ရန်စမှ ရှိတာ မဟုတ်ပါ။

သူများ မလုပ်ရဲတာကို ကြားထဲက အငှားလူမိုက်လုပ်ပေး
နေရတဲ့သူ့ဘဝ။ သူ့ရဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပညာဆိုလည်း ဟုတ်
နေပြန်သည်။

'ငါပြောတဲ့အတိုင်း နောက်ဆုတ်လိုက်၊ နောက်တစ်ခါဆို
ငါ အာမမခံနိုင်ဘူးကွ'

'ကျွန်တော်က သွားပတ်သက်နေတာမှ မဟုတ်တာ... သူ
ဟာသူ လာနွယ်တာတော့ မတတ်နိုင်ဘူး'

'မလိုချင်ဘူး... သူလာနွယ်လည်း မင်းက ရှောင်ရမယ်...
OK'

ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေ ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။

ပုလင်းကွဲ - ၇၂

သူတို့အမြင်မှာတော့ ကောင်လေးနှစ်ယောက် ရန်ဖြစ်နေကြသည်။ ကောင်မလေးကိစ္စကြောင့်လို့ အကြမ်းဖျင်း သိကြလိမ့်မည်။

‘ကျွန်တော်သိပြီ. . ခင်ဗျားကို ဟိုဂျီပုန်းလိုလို ဝန်ဒူးလိုလို အကောင်က လွတ်လိုက်တာ မဟုတ်လား’

‘ဒါတွေ မင်းသိစရာ မလိုပါဘူး၊ ငါပြောသလိုသာ လုပ်၊ ဟုတ်ပြီလား’

ကောင်လေးက ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ မြေကြီးပေါ်လဲ ကျနေရာမှ ကုန်းပြီး ထလာသည်။

သူ့ခေါင်းကို ပြန်အမော့မှာ နှာခေါင်းထဲမှ သွေးတွေ စီးကျလာသည်။ သက်သက်ညှာညှာလေးလုပ်ပေမယ့် ဒီလိုသွေးထွက်သံ ယိုဖြစ်သွားတာ မြင်ရတော့ စာနာစိတ်ဖြစ်မိသည်။

‘မင်း ဒီကပြန်ရင် ဆေးခန်းသွားပြလိုက်ဦး’

ပြောပြီး သူလှည့်ထွက်လာမိသည်။

ကျော်ဘိုဘိုသည်. . ထူးဆန်းလှသော လူတစ်ယောက်ကို ကြောင်ငေးကြည့်ရင်း ကျန်နေခဲ့ရသည်။

ဆောင်းညပြာသို့စာပေ

မူပိုင်နှင်းဆီ - ၇၃

တာအကန်မှမရှိဘဲ ဘလိင်းကြီး လာထိုးသွားပြီး ဆေးခန်းပြခိုင်းတဲ့လူမျိုး တွေမှမတွေ့ဖူးတာ. .

နောက်ပြီး မေခိုင်က သူ့ကောင်မလေးလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့။ အထိုးခံသောနေရာမှာ ရောင်ကိုင်းလာပြီး တဆစ်ဆစ်ကိုက်ခဲလာသည်။ လူပုံအလယ်မှာ အထိုးခံလိုက်ရသည့်အတွက် ရှက်ပြီး သွက်သွက်ကလေး ပြန်ခဲ့ရသည်။

အပွဲပွဲ နွဲ့လာသမျှ ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ ကျော်ဘိုဘိုတို့ ခံလိုက်ရသည်။ ဘယ်ကောင်မလေးနဲ့ပဲ တွဲတွဲ ဒီလိုရန်ပြုခံရတာမျိုး မကြုံခဲ့ဖူးပါ။ မေခိုင်ဆိုတဲ့ မိန်းမနဲ့တွေ့မှ သူ့ခံလိုက်ရသည်။

မေခိုင်ကို ရှောင်ဖို့. . တဒဂ်အတွင်းမှာပင် ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ နောက်တစ်ကြိမ် သူ ထပ်ပြီးအထိုးမခံချင်တော့လို့ ဖြစ်သည်။

ဆောင်းညပြာသို့စာပေ

ဟိုးအမြင့်ကြီးကို မျှော်တွေးထားတာမျိုး မရှိသလို ဘဝမှာ သိပ်ပြီးခမ်းနားကြီးကျယ်ချင်တာမျိုးလည်း မရှိပါ။

သူ့ရဲ့အရေးပေါ်အခြေအနေသည် ထမင်းနပ်မှန်ဖို့သာ ဖြစ်သည်။ ထိုထက် ဘာမှမပိုပါ။

‘ဂုဏ်ရေ. . ဂုဏ်. . အိပ်နေပြီလား’

အိမ်နံရံပျဉ်ပြားကို ဖောက်ပြီး ဝင်လာသောအသံကြောင့် ဂုဏ် ထလာခဲ့သည်။ ဒီအသံက သူ့နှင့်ရင်းနှီးနေသည်မို့ အထွေအ ထူး စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ တံခါးဖွင့်လိုက်သည်။

‘ဂုဏ်. . မင်းလိုက်ခဲ့ကွာ. . အချိုကြီးရမယ့် ခွင်တစ်ခုတွေ့ ထားတယ်ကွ’

‘ဘာလဲကွ. . မင်းဟာက အရင်းမရှိ အဖျားမရှိ၊ ဥပဒေနဲ့ မလွတ်တဲ့အလုပ်ဆို ငါ မလုပ်ဘူးနော်’

‘အရေးပေါ်အခြေအနေမို့ မင်းကို လာခေါ်တာပေါ့၊ စိတ် ချ. . မင်းကို လူလည်း မသတ်ခိုင်းဘူး၊ ဘိန်းလည်း မသယ်ခိုင်းဘူး၊ အခုလာခေါ်တာက မင်းလက်သံပြောင်မှန်းသိလို့ ငါ့ bossက ခေါ် ခိုင်းလိုက်တာ’

ဂုဏ်သည် အိပ်ရာထဲတွင် မျက်လုံးတွေကြောင်ပြီး စဉ်းစား နေမိသည်။

သူ့လုပ်ရပ်တွေ မှန်မှန်ရဲ့လား။

ကိုယ့်ဝမ်းစာအတွက် လွယ်တဲ့လမ်းကို ရွေးပြီး စီးပွားရှာ တတ်တဲ့ ဂုဏ် ဖြစ်နေပြီလေ. . .

အရေးကြီးရင် သွေးနီးပေးမည့်အမျိုးတွေလည်း သူ့အနား မှာ မရှိပါ။ ခံတပ်သဖွယ် ရှေ့မှာကာဆီးပေးမယ့် မိဘအရိပ်လည်း မရှိတော့ပြီပဲ။

အခုချိန်မှာတော့ သူ့အနာဂတ်တွေ မှန်ဝါးနေသည်။

ပုလင်းကွဲ - ၇၆

'ဘာအတွက်လဲ'

ဝေလင်းက စိတ်မရှည်သောလေသံဖြင့် ဂုဏ်လက်ကို ဆွဲ
ပြီး ခေါ်လေသည်။

'လိုက်မှာသာ လိုက်ခဲ့ကွာ. . ဟိုရောက်ရင် သိရမှာပေါ့'

'နေဦးကွ. . ငါ့အိမ်တံခါးလေးတော့ ပိတ်ပါရစေဦး'

'မင်းအိမ်မှာ ဝင်ခိုးစရာ အဖိုးတန်ပစ္စည်း ဘာများ ရှိနေ
လို့လဲ'

'ရှိရှိ မရှိရှိကွာ၊ ငါ့မှာ ချမ်းသာတာ ဒါအကုန်ပဲ'

'မင်း ဒီည အပီဆော်ပေးရင် မြိုးမြိုးမြက်မြက်လေး ရမှာ
ပါကွ၊ အဲဒီကျတော့မှ ငါ့ကိုပြုစုဖို့ မမေ့နဲ့'

'အေးပါကွာ'

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် သုတ်သီးသုတ်ပျာဖြင့် ထွက်လာခဲ့
ကြသည်။ အချိန်က ညဆယ့်တစ်နာရီကျော်နေပြီမို့ လမ်းပေါ်မှာ
လူတွေ ရှင်းနေသည်။ အဲဒီအချိန်ကျမှ သူ့အလုပ်က စရမှာတဲ့လေ။

ဆောင်းညပြာသို့စာပေ

ဝေလင်း၏ သူဌေးက မြို့လယ်မှာ ခမ်းနားထည်ဝါသော
စားသောက်ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင် ဖွင့်ထားသည်။

သူ့ဆိုင်မှာ အလုပ်ရဖို့ဆိုတာ မလွယ်ကူပါ။

ဂုဏ်တောင်မှ ဆယ်တန်းမအောင်လို့ အလုပ်လျှောက်ခွင့်
မရခဲ့ပါ။

ပညာတတ် တွဲရတွေကို လစာ ကောင်းကောင်း ပေးပြီး
အလုပ်ခန့်တတ်သည့် သူလိုသူဌေးတစ်ယောက်က ပညာမဲ့ အခြေ
အနေမဲ့တဲ့ ကျွန်တော့်လို လူတစ်ယောက်ကို ဘာကိစ္စတွေ့ချင်ရတာ
ပါလိမ့်။

ဆောင်းညပြာသို့စာပေ

ပုလင်းကွဲ - ၇၈

ဝေလင်းက သူဌေးရှိသော အခန်းထဲသို့ ခေါ်သွားသည်။
ဥပဓိရုပ်ကောင်းပြီး အသက်ငါးဆယ်ကျော်လောက်ရှိမည့် သူဌေးကို
ဝေလင်းက အရိုအသေပေးကာ

‘သူ့ကို ခေါ်လာပါပြီ Boss’

သူဌေးက မျက်မှန်ကို အောက်ချပြီး သူ့ကို စိုက်ကြည့်လာ
သည်။

‘ဝေလင်း ပြောပြထားလို့ မောင်ရင့်အကြောင်း ဦး သိထား
ပြီးသားပါ။ မင်း လုပ်နိုင်မယ်လို့လည်း ဦး ယုံကြည်ပါတယ်’

ခုချိန်အထိ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ အတိအကျ မသိသေး
တော့ စိတ်ထဲမှာ မတင်မကျဖြစ်လာသည်။

‘ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ သိခွင့်ရှိမလား ဦး’

‘သူတို့ လာတော့မှာပါ’

‘ဗျာ’

ဂုဏ်က ထူးဆန်းသောအပြောကြောင့် အံ့ဩပြီး အာမေ
ဇိုတ်သံ ထွက်သွားသည်။

‘ဟုတ်တယ်. . ဒီကောင်တွေက အုပ်စုဖွဲ့ပြီး ဝိုင်းလာကျ

ဆောင်းညပြာသိုစာပေ

မူပိုင်နင်းသီ - ၇၉

နေတာ. . ဆိုင်က ကောင်မလေးတွေကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် လာ
စော်ကားနေတာက အဆိုးဆုံးပဲကွ. . . မင်းအလုပ်က ဒီကောင်တွေ
နောက်. . ထပ်မလာရဲအောင် ဆုံးမပေးရုံပဲ’

ဒီလောက်ဆို ဂုဏ် သဘောပေါက်ပါပြီ။

မဟုတ်တဲ့နေရာမှာ ထူးချွန်တယ်လို့ ပြောရမလား မသိပါ။
တစ်ဖက်မှာ လူဘယ်နှယောက်ပဲ ပါလာပါလား ဂုဏ်တို့က မဖြုံပါ။
တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ပြိုသွားအောင်ဖြိုဖို့သာ အာရုံရှိသည်။

ကိုယ်ခံပညာကျွမ်းကျင်မှု ဆိုတာ လေ့ကျင့်မှုနှင့် အတွေ့
အကြုံ ရင့်ကျက်မှုက စကားပြောသည်။ လိုအပ်လို့ လာအကူအညီ
တောင်းရင်တောင် ကူညီပေးရတာ မြန်မာတွေရဲ့စိတ်ဓာတ်ပဲ။ သူ
ကျတော့ ရိုးရိုးအကူအညီတောင်းတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ ပိုက်ဆံပေးပြီး
တော့ကို အထူးစာလည်ခေါ်ယူကြတာ။

ဂုဏ်ဆိုတဲ့ သူဟာ သူများနဲ့မတူတဲ့၊ သူများ မလုပ်နိုင်တဲ့
အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်ပြနိုင်တဲ့အတွက် ဘယ်သူတွေ ဂုဏ်ယူယူ မယူ
ယူ သူကတော့ သူ့ကိုယ်သူ ဂုဏ်ယူသည်။

ဆောင်းညပြာသိုစာပေ

‘ခရေရိုပ်’ Restaurant မှာ ညဉ့်နက်လေ လူစည်လေပင်။
 အဆိုတော်ကောင်မလေးတွေကလည်း လန်းသည်။
 အရက်ခိုးတွေဝေပြီး ပါလာတာ အားလုံးကုန်အောင် ပန်း
 ကုံးစွပ်ပွဲကျင်းပနေကြသော အန်ကယ်ကြီးတွေကိုတော့ ဂုဏ် ဩချ
 မိသည်။
 သူဌေးပြောသောအချိန်က တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာပြီ။
 ဆိုင်မှာလာပြီး မိုက်ကြေးခွဲ၊ အနိုင်ကျင့်နေတဲ့ ကောင်တွေကို သူတွေ
 ချင်နေသည်။
 ဂုဏ် စောင့်နေတုန်းမှာ မျက်စိရှုပ်အောင် ဆင်ထားသော

ဆောင်းညပြာသိုစာပေ

ဂျစ်ကားတစ်စီးသည် စပီကာ အကျယ်ကြီးဖွင့်ပြီး တဒုန်းဒုန်းထူကာ
ရောက်ချလာသည်။

ကားပေါ်မှဆင်းလာသူတွေက အားလုံး ခုနစ်ယောက်. .
 မောင်ရင်ဝတေ မိုက်ကန်းမည့်ရုပ်တွေ. .

ဂုဏ်သည် သူဆောင်နေကျ တုတ်တစ်ချောင်းကို ဆွဲကာ
 ထိုလူတွေရှေ့သို့ သွားပြီး

‘ရပ်စမ်း’

ဟု တားမြစ်လိုက်သည်။

ကတုံးဆံပင်ပေါက်ကို ဆေးရောင်စုံဆိုးထားသော ကောင်
 တစ်ကောင်က

‘မင်းက ဘာကောင်မို့ လာပြီး ပွဲဆူနေတာလဲ၊ ဟေ့ကောင်

တွေ ချကွာ’

သူ့တပည့်တွေက ဆရာစကားကို တသွေမတိမ်း နာခံကာ
 အုတ်ခဲတွေ၊ တုတ်တွေ ယူပြီး သူ့ဆီ ပြေးဝင်လာကြသည်။

ဂုဏ်က ဦးအောင် ဆော်ပစ်လိုက်သည်။

တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်. . ဝင်လာသူတိုင်းကို ရဲရင့်

ဆောင်းညပြာသိုစာပေ

သော၊ ပြတ်သားသောစိတ်ဓာတ်ဖြင့် ယှဉ်ပြိုင်နေမိသည်။ အများ
နှင့်တစ်ယောက်ပေမယ့် လက်သံပြောင်သောဂုဏ်ကို သူတို့ ဖြုံလာ
ကြသည်။

နောက်ဆုံးတိုက်စစ်အဖြစ် ဂုဏ်က တစ်ဖက်ခေါင်းဆောင်
၏ရင်ဘတ်ကို ခုန်ကန်ပြီး တစ်ဆက်တည်း မျက်နှာကို ဒူးဖြင့်ဖြတ်
တိုက်ပစ်လိုက်သည်။

ခေါင်ကို ကိုင်မိပြီဆိုတော့ ဒီပွဲက ပွဲသိမ်းသွားပြီဖြစ်သည်။
ဂုဏ်က အားလုံးကြားအောင် အောင်မြင်သောအသံဖြင့်

‘ကဲ.. မင်းတို့အားလုံး သိအောင် ငါပြောမယ်.. ဒီဇာတ်
လမ်းကို စီးရီးတွဲမဖြစ်ချင်ဘူး.. ဒီမှာတင် ဖြတ်မယ်၊ သဘောပေါက်
လား.. နောက်နေ့ ဒီဆိုင်ရှေ့ကို အရိပ်တောင် လာမနင်းနဲ့ သွား
တော့..’

တပည့်တွေက သူတို့ဆရာကို ဂျစ်ကားပေါ် ပြန်တင်ပြီး
ကားမောင်းကာ ထွက်သွားကြသည်။

‘ဖြောင်း.. ဖြောင်း.. ဖြောင်း’

လက်ခုပ်သံ အကျယ်ကြီး ကြားသဖြင့် ဂုဏ်က လှည့်ကြည့်

ဆောင်းညပြာသို့စာပေ

စဉ် သူဌေးဆီမှ အသိအမှတ်ပြုသော အပြုံးတစ်ခုကို ဝမ်းသာစွာ
တွေ့လိုက်ရသည်။

‘ကောင်းတယ် သိပ်ကောင်းတယ်ကွာ၊ မင်းရဲ့ကိုယ်ခံပညာ
က တော်တော်အဆင့်မြင့်တာပဲ’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် Boss’

‘ဒီနေ့ မင်းရဲ့စွမ်းဆောင်မှုအတွက် ငွေနှစ်သိန်း ဦး ဆုချ
တယ်ကွာ.. ရော့’

သူ့ဘဝ သူ့ထစ်သက်မှာ တစ်ခါမှ မကိုင်ဖူးသောငွေပမာ
ကမ္ဘီ အံ့သြစိတ်နှင့်အတူ ဝမ်းလည်းသာမိသည်။

တကယ့်ကို ရေခန်းနေတဲ့အချိန်မှာ ကယ်တင်ရှင်ကြီးပေါ်
လာသလို သူခံစားရသည်။

အထီးကျန်တဲ့.. သိမ်ငယ်တဲ့.. လူတစ်ယောက်အတွက်
နေရာတစ်နေရာရှိနေသေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးပဲ ကမ္ဘာကြီးရေ..

အထိန်းအကွပ်မရှိတဲ့ ဘဝမှာ အရက်ကို စိတ်ညစ်တဲ့အခါ
သောက်သည်။

ပျော်တဲ့အခါမှာ ပိုသောက်မိသည်။

ဆောင်းညပြာသို့စာပေ

ပုလင်းကွဲ - ၈၄

ထိုနေ့ညက ဝေလင်းနှင့်သူ မိုးမလင်းမချင်းပုလင်းထောင်
ကြသည်။

လွယ်လွယ် ရ၊ လွယ်လွယ် သုံး. . အနာဂတ်အတွက် စု
ဆောင်းဖို့ သူ့ခေါင်းထဲမှာ မရှိ။

ဒီလိုဘဝမျိုးနှင့် ဂုဏ် နေသားကျနေပြီ။ တစ်သားတည်း
ဖြစ်နေပါပြီ။

ဆောင်းညပြာဆိုစာပေ

နွေးဖျော့နေသော နေရောင်ခြည်အောက်မှာ မူလတန်း
ကျောင်းလေး အသံကံဝင်နေသည်။

ဆရာမလေးနှင့်သင်္ဃာန်၏သာယာသော၊ နွေးထွေးသော
အသံလေးနှင့်အတူ ကလေးများ၏အားတက်သရော စာအံသံများ
က ကျောင်းပတ်ဝန်းကျင်တွင် ပျံ့လွင့်နေသည်။

‘ဆုတောင်း ဆိုတဲ့ကဗျာကလေး ဆိုကြရအောင်. . စပါးဝါ
ရွှေ ဝင်းပါစေ. . ပန်းတွေ သင်းပါစေ. . ငှက်ကလေးတွေ မိုးတိမ်
ကြား ပျံနိုင်ကြစေသား’

ကလေးတွေ သံပြိုင်ဆိုနေသော ကဗျာလေးမှာ အဓိပ္ပာယ်
ရှိသည်။ မေတ္တာတရားတွေ လွှမ်းခြုံထားသည်။

ဆောင်းညပြာဆိုစာပေ

ပုလင်းကွဲ - ၈၆

နှင်းသည် ချစ်စရာကောင်းသော . . အပြစ်ကင်းသော . .
တပည့်လေးတွေကိုကြည့်ပြီး ကြည်နူးနေသည်။

ဝိတိကိုစားပြီး အားရှိနေရသော ဆရာတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝ
ကို သူမ မြတ်နိုးခဲ့မင်သည်။

ဖေဖေကလည်း နှင်းကို ကျက်သရေ ရှိသော၊ ယဉ်ကျေး
သိမ်မွေ့သော ကျောင်းဆရာမလေးတစ်ယောက်အဖြစ် မြင်ချင်ခဲ့
သည်။

အခုလေ . . နှင်း ကျောင်းဆရာမလေးတစ်ယောက်ဖြစ်နေ
ပါပြီ ဖေဖေ။

ဖေဖေ မြင်တယ်မဟုတ်လားဟင် . .

ဘဝခြားနေပေမယ့် ဖေဖေ နှင်းကို စောင့်ကြည့်နေမယ်
ဆိုတာ နှင်းသိတယ် ဖေဖေ။

အဖေတစ်ခု၊ သမီးတစ်ခုဘဝမှာ ဖေဖေက နှင်းကို နှုတ်မ
ဆက်ဘဲ ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။

ကုန်ကားကြီးတွေ မောင်းသော ဖေဖေသည် မှုဆယ်သို့
အသွား လမ်းတွင် ကား accident ဖြစ်ပြီး ဆုံးသွားခဲ့သည်။

ဆောင်းညပြာသို့စာပေ

မူပိုင်နှင်းဆီ - ၈၇

ထိုစဉ်က နှင်းမှာ B.Ed တက်နေချိန်။ ဖေဖေသတင်းကို
ကြားပြီး ဘဝမှာ ဆက်လက်ရပ်တည်ရဲသည့်သတ္တိတွေ ပျောက်ဆုံးခဲ့
သည်။ အားငယ်ခဲ့သည်။

လူ့ဘဝ လူ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တင့်တယ်စွာ ရပ်တည်နိုင်ဖို့
အတန်တန်အားမွေးပြီး ကျောင်းဆရာမ ဝင်လုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ်ကျောင်းရင်း၊ ကိုယ့်သိက္ခာ ကိုယ်ထိန်းပြီး
နေရသည့် နှင်း။

ဖေဖေကို သတိရပေမယ့် ခုတော့ ကလေးတွေနှင့် ပျော်
နေတတ်ခဲ့ပြီ။

နှင်းရဲ့ဆံကေသာထက်မှာ တပည့်ကလေးတွေ ယူလာပေး
သော ပန်းတွေက တစ်နေ့မှ မပြတ်ခဲ့ပါ။

ဒီနေ့လည်း နက်မှောင်သန်စွမ်းသော သူမ ဆံပင်ထက်မှာ
ရနံ့သင်းသော နှင်းဆီဝါလေးတစ်ပွင့်က နေရာယူထားသည်။

ဒီဖင်ဘာရဲ့နှင်းစက်လေးတွေလို အေးမြတဲ့ မျက်နှာလေး
နှင့် လန်းဆန်းချိုမြသော အပြုံးပိုင်ရှင်လေး နှင်း။

နှင်းကိုတွေ့ရင် လူတိုင်းရင်မှာ အေးမြစေသည်။

ဆောင်းညပြာသို့စာပေ

ကလေးတွေကလည်း သူမကို ချစ်ကြသည်။

မေတ္တာပေးမှ မေတ္တာရတယ်ဆိုတဲ့ စကားကို နှင်းအပြည့် အဝလက်ခံသည်။

ကလေးတွေနှင့် သူမ အပေးအယူမှုစွာ စာသင်ကြားကြပြီး နောက် မုန့်စားကျောင်းဆင်းချိန်ရောက်လာပါသည်။

ဇောင်းထဲမှလွတ်လိုက်သော မြင်းကလေးများနယ် ကဆုန် ပေါက်ပြီး ပြေးထွက်သွားကြသော ကလေးများကို နှင်းက

‘သားတို့သမီးတို့ လဲကျမယ်နော်. . သတိထား’

ဆိုပြီး စိုးရိမ်စွာ သတိပေးနေမိသည်။ ကလေးလေး တစ်

ယောက်ကဆို

‘ဆရာမ. . သားသား မုန့်ဝယ်လာမယ်၊ စောင့်နေနော်’

ဟု တကူးတက မှာသွားသေးသည်။ နှင်းက လှမ်းပြောရ

သည်။

‘သား. . ဝယ်မလာနဲ့နော်၊ ဆရာမမှာ မုန့်ပါတယ်ကွဲ့. .

သားကိုယ့်ဟာကိုယ် ဝယ်စားနော်’

သာမန်လူတန်းစားမိသားစုက ပေါက်ဖွားလာတဲ့ ကလေး

တွေမှာ မုန့်ဖိုးအများကြီး ဘယ်မှာလာပြီး ရမှာလဲ။ မဖြစ်စလောက် မုန့်ဖိုးလေးထဲက ဆရာမကို ကျွေးချင်သည့် သူတို့စေတနာလေးတွေ က တကယ့်အဖြူရောင်သက်သက်မို့ နှင်းရင်ထဲတွင် ဝမ်းသာ ဝမ်း နည်းဖြစ်ရသည်။

နှင်းက ကလေးတွေကို မျက်ခြည်ပြတ်မခံပါ။ အမှတ်ခြစ် ရင်း စောင့်ကြည့်ပေးနေမိသည်။ ရှင်ထွေးမိလေးက ခုံတန်းပေါ်မှာ မှောက်ပြီး အိပ်နေတာမို့ နှင်းက

‘သမီးလေး. . ထွေးမိ၊ နေမကောင်းဘူးလားကွယ်. . ဘာ

ဖြစ်နေလဲ သမီး. . ဆရာမကို ပြောစမ်း’

‘သမီး ဝိုက်ဖောင့်လို့ပါ ဆရာမ’

‘ဘယ်နားက အောင့်တာလဲ သမီးရယ်’

နှင်းက ကလေးဝိုက်ကလေးကို နေရာ ရွှေ့ရင်း မေးမေး သွားသည်။

‘သမီးလည်း မသိဘူး ဆရာမ၊ ဝိုက်. . ဝိုက်ဆာလို့ပါ’

မျက်ရည်ကလေးဝဲရင်း မဝံ့မရဲပြောလာသော ထွေးမိလေး ကြောင့် နှင်းရင်ထဲတွင် နင့်သွားသည်။ ဖြစ်ရလေ ကလေးရယ်. .

ပုလင်းကွဲ - ၉၀

မုန့်စားဆင်းချိန်မှာ သူများတွေ စားသလို သူစားချင်ရှာ
မှာပေါ့။

‘သမီး.. လာ၊ ဆရာမ ထမင်းခွဲ ကျွေးမယ်နော်၊ ဒါမှ သမီး
ဗိုက်မအောင့်မှာလေ’

နှင်းက သူမထမင်းဘူးကို ယူပြီး ထွေးမိလေးကို ထမင်းခွဲ
ကျွေးပါသည်။

လိမ္မာလွန်းသော ကလေးက လေး ငါးလုတ်လောက် စား
ပြီးသောအခါ

‘သမီး တော်ပြီ ဆရာမ’

‘ဟင်.. ဝပြီလား၊ နည်းနည်းလောက် ထပ်စားပါဦး သမီး
ရယ်’

‘သမီး စားလိုက်ရင် ဆရာမ မဝမှာစိုးလို့ပါ’

သိတတ်လိုက်တာ.. အရွယ်နှင့်မမျှအောင်ကို လိမ္မာရေး
ခြားရှိလွန်းသည့် ကလေး။

‘စားပါ သမီးရယ်.. ဆရာမက သူငယ်ချင်းတွေဆီက ယူ
စားလို့ရပါတယ်’

မူပိုင်နှင်းသီ - ၉၁

‘ဆရာမကျွေးတဲ့ ထမင်းက သိပ်စားလို့ကောင်းတာပဲ၊ သမီး
အိမ်မှာ ဒီလိုဟင်းမျိုး မစားဖူးဘူး ဆရာမရဲ့’

နှင်းရင်ထဲမှာ သနားစိတ်ဖြင့် နာကျင်သွားရသည်။

ရှင်ထွေးမိလေး ချို့တဲ့တာ သူမ သိပါသည်။

တကယ်တော့ နှင်းရဲ့ထမင်းဘူးထဲမှာ ပုစွန်ဆိတ်ကလေး
နည်းနည်းနှင့်ကြော်ထားသော ချဉ်ပေါင်ကြော်ရယ်၊ ကြက်ဥကြော်
ရယ်.. ဒါပဲ ပါသည်။

ဒီလိုဟင်းမျိုးတောင် ကလေးက မြိန်ရည်ယုက်ရည် စားနေ
ရှာသည်။ ထွေးမိလေး စားပြီးတော့ နှင်းက ထမင်းဘူးကို သိမ်းနေ
စဉ် နှင်းရဲ့သူငယ်ချင်း နီနီ ရောက်လာသည်။

‘နှင်း.. နင် ထမင်းစားပြီးပြီလား’

‘ဟင့်အင်း’

‘အတော်ပဲဟယ်.. ငါ လက်ဖက်ရည်သောက်ချင်လို့ နင့်
ကို လာခေါ်တာ’

သူတို့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ကျောင်းနံဘေးက ဦးမြင့်
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

‘နင် ထမင်းဘူး မပါဘူးလား နှင်း’

‘ငါတပည့်လေးကို ကျွေးလိုက်လို့ပါဟယ်၊ ငါလည်း ထမင်း မစားချင်တာနဲ့ အတော်ပဲ. . မုန့်ဟင်းခါးစားမယ်လေ’

‘အမယ်လေး နှင်းရယ်. . နင့်အကြောင်း ငါမသိတာကျလို့ ကလေးတွေအတွက်တော့ နင်ဟာ နာသုံးနာနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ ဆရာမ လေးပါဟယ်’

နီနီက နှင်းအကြောင်းကို သိနေသူမို့ သူမ ဘာပဲပြောပြော နှင်းက ရယ်လို့သာ နေလေသည်။

လစာ ထုတ်တိုင်း အိမ်ကို တစ်ဝက်လောက်သာ ပြန်ပါ တတ်တဲ့ နှင်း။

ကလေးတွေအတွက် စာအုပ်တွေ၊ ခဲတံတွေ ဝယ်ပေးတတ် သလို မုန့်တွေလည်း ဝယ်ကျွေးတတ်တဲ့ နှင်းသဏ္ဍာန် ဆိုတဲ့ သူငယ် ချင်းလေးကို နီနီ ချစ်ပါသည်။

အတွင်းစိတ်ကလေးက ဖြူစင်ပြီး ဆုတောင်း ကောင်းသူ လေးမို့ နှင်းရဲ့ မျက်နှာလေးဟာ ကြည်လင်ပြီး အပြစ်ကင်းစင်လွန်း သည်။

နှင်းစက်ကလေးတွေကို ကြည့်ပြီး အေးမြရသလိုပဲ နှင်းကို ကြည့်ရင် မြင်သူရဲ့ ရင်ထဲမှာ အေးချမ်းသွားစေသည်။

ဦးမြင့်က သူတို့နှစ်ယောက်ဝင်လာတာကို တွေ့ပြီး

‘ဆရာမလေးတို့ ဘာသုံးဆောင်မလဲခင်ဗျ’

ဟု ဖော်ရွေစွာ မေးသည်။ နီနီက သူမအတွက် လက်ဖက် ရည်ချိုဆိမ့်တစ်ခွက်မှာပြီး နှင်းအတွက် မုန့်ဟင်းခါးကို ဘူးသီးကြော် နှင့် မှာပေးလေသည်။

‘နှင်း. . ညတုန်းကလေ နင့်လူမိုက်က ခရေရိပ် Res- taurant မှာ ရန်ဖြစ်ပြန်ပြီတဲ့’

‘နီနီနော် နင်တို့ရပ်ကွက်ထဲက လူမိုက်ကို ငါက မြင်တောင် မမြင်ဖူးဘဲနဲ့ ငါ့လူမိုက်ဖြစ်ရောလားဟယ်’

နီနီက ရယ်သည်။

‘သိဘူးလေ. . နင်ပဲ သူ့အကြောင်းပြောရင် coverဝင်ဝင် လုပ်ပေးနေတာ မဟုတ်လား’

‘ငါက သူ့စိတ်ထဲမှာ ဝင်လျှိုးနေနိုင်တဲ့အတွင်းစိတ်ကို မှန်း ဆဲပြီး ပြောမိတာပါ’

ပုလင်းကွဲ - ၉၄

‘အခုတော့ လူတွေရဲ့မျက်စိထဲမှာ သူ့ကို ကြက်ခြေခတ်ပြီး သား ဖြစ်သွားပြီပေါ့. . သူကလည်း သူပါပဲလေ. . ဘယ်ရန်ပွဲမဆို သူ့ရှေ့ဆုံးကပါပြီးသားပဲ’

နှင်းက မုန့်ဟင်းခါးပူပူလေးထဲကို သံပုရာသီးတစ်စိတ်ညစ် ထည့်ရင်း

‘အခြေအနေ၊ အချိန်အခါနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်က သူ့ဘဝကို ပြောင်းလဲပေးနေတာလို့ ငါထင်တယ် နီနီ. . ဘာလို့ဆို သူငယ်ငယ် က မဆိုးဘူးလို့ နင်ပဲ ပြောတယ်လေ. . သူ့အမေဆုံးပြီးမှ ပြောင်း လဲသွားတာဆိုတော့ ဝမ်းနည်းအားငယ်နေတဲ့သူ့စိတ်ကို လူမြင်မခံ ချင်လို့ ကြမ်းပြုရမ်းပြုနေတာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား’

နီနီသည် နှင်းကို မျက်စောင်းတစ်ချက် လှည့်ထိုးလိုက် သည်။

တတ်လည်း တတ်နိုင်တယ်ဆိုသည့်သဘော။

နှင်းက ဆက်ပြီး

‘တစ်ယောက်တည်းနေတဲ့သူတွေဟာ သူများတွေထက်ပို ပြီး ခံစားတတ်ကြတယ် နီနီ. . ဥပမာ ငါအပါအဝင်ပေါ့ဟာ’

ဆောင်းညပြာသို့စာပေ

မူပိုင်နှင်းဆီ - ၉၅

ဒီလိုဆိုတော့လည်း နှင်းကို နီနီ သနားသွားသည်။ ဟုတ် မှာပါလေ. . နှင်းခမျာ သူ့ဘဝ သူ့ကျောင်းပြီး တစ်ယောက်တည်း ရပ်တည်နေရတာဆိုတော့ ဂုဏ်အကြောင်းကြားရင် သူ့ဘဝနဲ့ယှဉ် ပြီး စာနာတွေးလေး တွေးမိတာနေမှာ. .

‘နှင်းရယ်. . နင့်ဘေးမှာ ငါတို့တွေ ရှိနေတာပဲဥစ္စာ၊ ဘာ အားငယ်စရာရှိလဲ၊ ဪ. . နောက်ပြီး နင့်သားတွေသမီးတွေလည်း ရှိသေးတယ်လေ. . အေး. . ဒါနဲ့မှမလုံလောက်သေးရင် ဟိုလူမိုက် ကို ငှားခဲ့ပေးမယ်နော်’

နှင်းက နီနီကို ရှက်စနိုးလေး လိုက်ထုနေမိသည်။

ခက်ပဲ ခက်ရချည်ရဲ့ရှင်. . ရှင့်ကို ကျွန်မ မမြင်ဖူးပေမယ့် ရှင့်အကြောင်းကြားရုံနဲ့ ရင်းနှီးနေမိတာ ဘဝရေစက်လို့ပဲ ပြောရ မယ်ထင်ပါတယ်။

ရှင်နဲ့ကျွန်မဟာ အထီးကျန်တာချင်း တူတယ်။ မိသားစုမဲ့ တာချင်း တူတယ်။

မတူတာက အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပဲ။

ရှင်က သူများမျက်စိကူးကျိုးတဲ့လမ်းကို ရွေးပြီး လျှောက်

ဆောင်းညပြာသို့စာပေ

ပုလင်းကွဲ - ၉၆

တယ်။ ကျွန်မက အနာဂတ်မှာ ထွန်းတောက်လာမယ့် ကလေးတွေ
ကို ပျိုးထောင်ပေးတဲ့ ဆရာမအလုပ်ကို လုပ်တယ်။

ကွာဟချက်က အကျယ်ကြီးဆိုပေမယ့် ရှင့်ကို ကျွန်မ နား
လည်လို့ရတယ် ဂုဏ်။

အဲဒီအဖြစ်အပျက်က ထူးဆန်းမနေဘူးလား။

နီနီ ကျောင်းမလာတာ နှစ်ရက်ရှိပြီ။ တော်ရုံတန်ရုံ ဖျား
နာတာမျိုးလောက်ကတော့ နီနီတို့က ဆေးသောက်ပြီး ကျောင်းကို
ရောက်အောင် လာခဲ့တာပဲ. .

နီနီကို နှင်း စိတ်ပူလာသည်။ ဒါကြောင့် ကျောင်းဆင်း
တာနှင့် နီနီတို့နေသော ရပ်ကွက်သို့ ထွက်လာခဲ့မိသည်။

ကျောင်းမဆင်းခင်က ကြည်လင်နေသော ကောင်းကင်
သည် သူမလမ်းတစ်ဝက်ရောက်တော့ ရုတ်ချည်းညိုမည်းလာသည်။
နီနီတို့အိမ် မရောက်ခင် မိုးမရွာပါစေနှင့်ဟု ကျိတ်ပြီး ဆုတောင်းမိ
သည်။

ပုလင်းကွဲ - ၉၈

သို့သော်လည်း နှင်း ဆုတောင်းမပြည့်ရှာပါ။ ခြေလှမ်းကို သွက်သွက်လေးလျှောက်ပေမယ့် ဝေါဆို မိုးက ဆိုင်းမဆင့် ဝံ့မဆင့် ရွာချလာလေသည်။

အရေးထဲမှာ နှင်းရဲ့ ထီးကို ဆရာမတစ်ယောက်က ငှား သွားတာမို့ ထီးက ပါမလာပါ။

သူမ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ရွဲရွဲစိုနေပြီ။ မိုးရေ စိုတာထက် နှင်း စိုးရိမ်တာ တစ်ခုပဲ ရှိသည်။

အဖြူ အစိမ်း ဝတ်ထားတဲ့ ကျောင်းဆရာမကလေးတစ် ယောက်က လမ်းပေါ်မှာ ထီးမပါ ဘာမပါနဲ့ ကိုးရိုးကားရားဖြစ်ပြီး အမြင်မတင့်တယ်မှာကို ကြောက်မိသည်။

မိုးရေစိုနေသော ထဘီက လမ်းလျှောက်လိုက်တိုင်း တုံ့ ဆိုင်းနေသည်။ ခရီးမတွင်ဘဲ ရှိနေသဖြင့် နှင်းမှာ ထိုင်ငိုချင်စိတ်ပင် ပေါက်မိသည်။

နှင်းအနားမှာ လူတစ်ယောက်ကပ်ပြီးပါလာတာ မသိစိတ် ထဲမှာ သိနေသည်။

ခြေလှမ်းကို မြန်မြန်ကလေး လှမ်းမိသည်။

ဆောင်းညပြာသို့စာပေ

မူပိုင်နှင်းဆီ - ၉၉

မိုးက ကြီးပြီး လူပြတ်သော လမ်းမှာ သူမ ရောက်နေမိ ပြီလေ။

ကြောက်စိတ်က တစ်ကိုယ်လုံး အနံ့ပင်။

ဟိုလူကလည်း သူမလိုပင် ခြေလှမ်း ကျကျကြီးဖြင့် အမိ လိုက်လာလေသည်။ အော်ဟစ်အကူအညီတောင်းဖို့ ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့် မိတော့လည်း လူရိပ်လူယောင်သော်မှ မမြင်ရပါ။

'ဟေ့ . . ဟေ့ . . ဒီမှာ၊ ဒီထီးလေး ယူသွားပါလား ရော့ . .'

နှင်း ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ခနဲ ရပ်သွားပြီး ထိုသူကို ကြည့်မိ သည်။ ဆံပင်ရှည်တွေကို အနောက်မှာ ပိုနီတေးလိုမျိုး စည်းထားပြီး နှုတ်ခမ်းမွေးပါးသိုင်းမွေးတွေနှင့် အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ယောက်ျား တစ်ယောက် . .

နီနီသာဆိုရင်တော့ လမ်းသူရဲကောင်ဟု ကင်ပွန်းတပ်ပေး မှာသေချာသည်။ သူက နှင်း သူ့ကိုအကဲခတ်နေတာ သဘောပေါက် ပုံရသည်။

'ကြည့်မနေနဲ့အမိ ဘာအထာမှ မဟုတ်ဘူး။ မင်း ကျောင်း ဆရာမဖြစ်နေလို့ အမြင်မတော်လို့ လာပေးတာ'

ဆောင်းညပြာသို့စာပေ

လူဆိုးလား လူကောင်းလားဆိုတာ ခွဲခြားဖို့ သူမဦးနှောက်က အချက်ပြနေပေမယ့် သူ့မျက်လုံးတွေကို မြင်လိုက်ပြီးတဲ့နောက်မှာတော့ နှင်းရဲ့ လက်က ထီးကိုယူမိပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။ သူ့မျက်သားတွေက သိပ်ကို ဖြူစင်ပြီး လူတစ်ဖက်သားကို စာနာကူညီတတ် မည့်အရိပ်တွေ လွှမ်းမိုးနေသည်။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကို. .’

‘တို့နာမည် ဂုဏ်. . ပါ’

‘ရှင်’

နှင်းတစ်ကိုယ်လုံး မိုးကြိုးပစ်ခံရသလိုတုန်သွားသည်။ နီနီပြောပြောနေတဲ့ ဟိုလူမိုက်ဆိုတာများလား။ သူက နှင်းပုံစံကို တအံ့တဩကြည့်ပြီး

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

ဟု မေးသည်။

‘ဟိုလေ. . ဒီထီးကို ဘယ်လိုပြန်ပေးရမလဲလို့. .’

‘မင်းတို့ကျောင်းမှာ ကိုယ်လာယူပေးမယ်၊ ကျောင်းနာမည်

သာ ပြောခဲ့’

ဒီလူက ကျောင်းကိုလိုက်လာဦးမတဲ့။ နှင်းမှာ အကျပ်ရိုက်ပြီး အခက်တွေ့နေပြီ. . . သူ့ထီးကိုလည်း ကိုယ်က ယူထားမိပြီလေ. .

‘ကျောင်းကို လာမယူပါနဲ့. . ဟိုရှေ့နားလောက်ဆို ကျွန်မ သူငယ်ချင်းအိမ် ရောက်ပါပြီ၊ ရှင်ထီးကို ပြန်ယူသွားလိုက်ပေါ့’

‘ကောင်းပြီလေ. . ကိုယ်လိုက်ယူပေးပါ့မယ်’

ဂုဏ်က သူမအနောက်မှ လိုက်လာခဲ့သည်။

နှင်းစိတ်ထဲမှာတော့ ဘာကို စိုးရွံ့နေမှန်းမသိ။ ဂုဏ်ဆိုတဲ့ နာမည်တစ်ခုရဲ့ လွှမ်းမိုးမှုအောက်မှာ ကြောက်စိတ်တစ်ခု ဝင်နေတာ ထူးဆန်းသည်။

သူဟာ နီနီပြောတဲ့သူ ဟုတ် မဟုတ် မသိရပေမယ့် သူပဲဆိုတာ စိတ်ထဲက အလိုလို သိနေတာဟာလည်း ဘာကြောင့်မှန်း သူမ မသိပါ။

နီနီတို့အိမ်ရှေ့အရောက်မှာ နှင်းက သူ့လက်ထဲကို ထီးပြန် ထည့်ပေးရင်း

‘ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ် ကိုဂုဏ်’

လို့ တရိုတသေလေး ပြောမိသည်။ သူက သူ့နာမည်ရှေ့မှာ ကိုတပ်ပြီးခေါ်တဲ့အတွက် တဟားဟား အော်ရယ်တော့သည်။

‘ကျေးဇူးတင်တယ်ဆိုရင် ကိုယ့်နာမည်ရှေ့မှာ ကို ဆိုတာ ကြီးကို ဖြုတ်လိုက်ပါ။ ဒီနာမည်နှစ်လုံးဟာ တွဲပြီး ခေါ်ကောင်းတဲ့ အရာ မဟုတ်ဘူး. . ရှေ့ကဟာပဲ ခေါ်ခေါ်၊ နောက်ကဟာပဲ ခေါ်ခေါ် အဆင်ပြေတယ်၊ မင်းနာမည်ကလေး သိခွင့်ရှိမလား. . လမ်းတွေ့ရင် နှုတ်ဆက်လို့ရတာပေါ့’

နှင်းသဏ္ဍာန်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးဟာ ရိုးသားလွန်းသည်။ သူတစ်ပါးကို အကောင်းမြင်တတ်လွန်းသည်။ သူများတွေဆို နာမည်လေး မေးတာနှင့် ဟိုးအဝေးကြီးထိ တရှည်တလျားလျှောက်ပြီးတွေးကြတော့မည်။

သူမကတော့ ဟန်မဆောင်တတ်သူပီပီ

‘နှင်းသဏ္ဍာန်’

ဟု တိုးတိုးလေး ပြောမိသည်။

သူ့မျက်နှာမှာ အပြုံးလေး တစ်ချက်လက်သွားသည်။ သူ့အပြုံးက ပီသသည်။ ကြည်မြသည်။

သရုပ်ခွဲဖို့ အင်မတန်မှခက်ခဲနက်နဲပါသည်။

‘ကိုယ့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး နှင်းသဏ္ဍာန်’

နှင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိသည်။ နှုတ်ဆက်သွားတာ ဘယ်လောက် လူကြီးလူကောင်းဆန်သလဲ။

သူက ခြေလှမ်း နှစ်လှမ်းလောက် လှမ်းပြီးချိန်တွင် နောက်ပြန်လှည့်ကာ

‘အဝတ်အစားတွေ လဲလိုက်ဦးနော်၊ အအေးမိဦးမယ်’

အစ်ကိုတစ်ယောက်က ညီမလေးကို စိုးရိမ်လို့ပြောသော လေသံနှင့်တူနေသည်။ သူ့မှာ စာနာစိတ်ရှိနေသည်။ သူမစိတ်ထဲမှာ ဂုဏ်ဟာ ဟိုလူမိုက် မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ပြန်ပြီး ငြင်းဆန်နေမိပြန်သည်။

စိတ်နှစ်ခွနှင့် ဒွိဟ ဖြစ်နေတာကို မခံစားနိုင်တော့သော နှင်းသည် အိမ်ထဲကို မြန်မြန်ဝင်ပြီး နီနီကိုဆွဲခေါ်လာကာ ထိုလူကို ပြပြီး မေးမိသည်။

‘နီ. . ဟိုမှာသွားနေတဲ့သူက ဘယ်သူလဲဟင်’

နီနီခမျာ အနွေးထည်ကလေး ဝတ်ပြီး နှင်းပြသောသူကို

ပြုံးပြုံး ကြည့်ပေးရှာသည်။ နောက်ကျောခိုင်း အနေအထားပေ
မယ့် နီနီက အသေအချာကြီးကို သိနေသည်။

‘ဘယ်သူရှိရမလဲ. . အဲဒါ ဟိုအော့ကြောလန်ပေါ့၊ ရပ်ကွက်
ချဉ်ဖတ်၊ နင့်လူမိုက်၊ ကဲ. . သိပြီလား’

‘ဟယ် နေမကောင်းတဲ့သူက စွာနေလိုက်တာ ကြည့်စမ်း’

‘စွာမှာပေါ့ဟဲ့. . နင်က ငါလာကြည့်တာလား၊ သူ့ကိုမြင်
ဖူးချင်လို့ လာတာလား. . ရှင်းရှင်းပြောစမ်း’

‘ဒေါ်နီနီရယ်. . ရှင့်ကို လာကြည့်တာပါနော်. . ငါ့ထီးကို
မမူက ငှားသွားလို့ လမ်းမှာ မိုးတွေမိလာတာ၊ ဒီမှာလဲ ကြည့်ပါဦး၊
ငါတစ်ကိုယ်လုံး ရွဲနေလို့ သူက ထီးငှားပေးလိုက်တာ’

‘ဘုရား. . ဘုရား. . သူနဲ့ သွားမပတ်သက်ပါနဲ့ နှင်းရယ်၊
ကြားရတာနဲ့တင် ငါ ရင်တွေတုန်လာပြီ’

နီနီက အထိတ်တလန့်လေး ဟန့်တားလာသည်။

‘ကဲပါ. . ငါ့ကို နင့်အင်္ကျီလေး တစ်စုံလောက် ငှားပါလား
ဟယ်၊ ဒါနဲ့ ဂုဏ်က attraction ရှိတယ်နော်၊စိတ်ရင်းလည်း ကောင်း
ပုံပဲ’

နှင်းက နီနီကို စဖြစ်အောင် စလိုက်သေးသည်။ နီနီတစ်
ယောက် ဒေါတွေပွပြီး ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက် ပြောမဆုံးတော့။

‘သွား. . ငါ့အင်္ကျီ မငှားတော့ဘူး၊ ဒီလောက်ပြောနေတာ
တောင်မှ စိတ်ထဲက ပြစ်မှားချင်နေသေးတယ်နော်’

‘စတာပါ နီရယ်. . အင်္ကျီလေးတော့ ငှားပါဟာ၊ ငါချမ်း
တယ် နီရဲ့’

‘ဟယ်. . ဒါဆို ခဏလေးစောင့်၊ ငါ ကော်ဖီဖျော်တိုက်မယ်
သိလား. . တော်ကြာ ဖျားပြုနေမှ နှင်းရယ်’

နီနီတစ်ယောက် နှင်းရောက်လာတော့ အိပ်ရာထဲမှာ ကွေး
နေလို့မရတော့ဘဲ တောက်တောက် တောက်တောက်ဖြင့် အိမ်ထဲမှာ
အလုပ်ရှုပ်သွားတော့သည်။

နှင်းက နီနီမိဘတွေကို မတွေ့ရသဖြင့်

‘နီနီရေ. . ဦးတို့ ဒေါ်ဒေါ်တို့ရော မတွေ့ပါလား’

‘ဖေဖေတို့အသိတစ်ယောက် ဆေးရုံတင်ထားလို့ သွားမေး
ကြတယ် နှင်းရဲ့’

‘ဩော်’

နီနီဘဝလေးကိုကြည့်ပြီး နှင်း အားကျရပါသည်။ နီနီမှာ မိစုံဖစုံဖြင့် သာယာချမ်းမြေ့မှုရှိသလို ပြည့်စုံနွေးထွေးတဲ့ဘဝမျိုးကို ပိုင်ဆိုင်ထားသေးသည်။

နောက်ပြီး နှင်းမှာမရှိသည့် မောင်လေးတစ်ယောက်လည်း နီနီမှာ ရှိသေးသည်။ နီနီမောင်လေးက ပြင်ဦးလွင်မှာ စစ်တက္ကသိုလ်တက်နေသည်။

နီနီမောင်လေး ဖိုးသား ပြန်ရောက်တဲ့အခါမျိုးဆို သူတို့ မိသားစုတွေ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး မုန့်လုပ်စားကြသည်။ အဲဒီအခါမျိုးမှာ နှင်းကိုပါ ခေါ်ပြီး ကျွေးကြသည်။

သူတို့တွေနှင့် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေခဲ့ပြီး အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း သိမ်ငယ်မှုတွေနှင့် အထီးကျန်ရခြင်း။

သူ့ရော . . သူလည်း နှင်းလိုပဲ အထီးကျန်ဆန်နေမလား။ တိုက်ဆိုင်မှုရှိတိုင်း သတိတရရှိနေမိတာ အံ့ဩစရာပင်။

နီနီသည် ကော်ဖီဗန်းကလေးကိုငံပြီး ရောက်လာသည်။

'နှင်းရေ . . အခန်းထဲမှာ အဝတ်သွားလဲချေ . . ပြီးရင် ဒီ

မှာ ကော်ဖီပူလေး လာသောက်'

'အဲဒါကြောင့် ဒီသူငယ်ချင်းကို ချစ်နေရတာ'

'လာဖားမနေနဲ့၊ ဒီညစာ ထမင်းပါ ကျွေးမှာ စိတ်ချ'

'ဟဲဟဲ . . တကယ်လားဟင်၊ ဘာဟင်းနဲ့ကျွေးမှာလဲ'

'ငါးလေးအိုးကပ်နဲ့ ဂျူးမြစ်ချဉ်ရည်ဟင်း'

'ဗိုက်တောင် ဆာလာပြီ နီရယ်'

ငါးလေးအိုးကပ် မစားရတာ ဘယ်လောက်တောင် ကြာနေပြီလဲ။ မေမေ မရှိကတည်းကပဲ။ နှင်းသည် မေမေ့ကို ပြင်းပြစွာ သတိရသွားသည်။

မေမေ မရှိတော့ နှင်းကို ဖေဖေက ပိုက်ဆံရွာပေးသည်။

မေမေ့လိုတော့ အနီးကပ်မပြုစုနိုင်ဘူးပေါ့။

နှင်းသည် အဝတ်အစားလဲရင်း ငယ်ငယ်က ပုံရိပ်ကလေးတွေကို ပြန်မြင်ယောင်လာသည်။

ခုလိုပဲ မိုးတွေမိပြီး ကျောင်းမှပြန်လာသော နှင်းကို မေမေက ရေတွေ စင်အောင်၊ ခြောက်အောင် တဘက်ဖြင့် တယုတယ သုတ်ပေးခဲ့ဖူးသည်။ မှတ်မှတ်ရရဆို သူမ လေးတန်းနှစ်တုန်းက ဖြစ်သည်။

ပုလင်းကွဲ - ၁၀၈

စိတ်ကိုထိန်းထားသည့်ကြားမှ မျက်တောင်ခတ်လိုက်စဉ်
မျက်ရည်တွေ ကြမ်းပြင်ပေါ် ကျသွားသည်။

သမီးဘဝက ဒီလိုပါပဲ မေမေ . .

ငိုနေရင်လည်း ချော့ပြီးနှစ်သိမ့်ပေးမယ့်သူ မရှိဘူး။ ပျော်
စရာ တွေ့ရင်လည်း မျှဝေခံစားပေးမယ့်သူ အနားမှာ မရှိပါဘူး။
တွေးကြည့်ရင် တကယ်ဝမ်းနည်းဖို့ ကောင်းပါတယ်။

ဆောင်းညပြာသိုစာပေ

ဂုဏ်သည် ကြားလိုက်ရသော စကားကြောင့် သူ့နား သူ
မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။ ဦးဂျင်မိက သူ့ပစ္စည်းတွေ ပြန်ယူ
ပေးလျှင် ငွေဆယ်သိန်းပေးမည်ဆိုပဲ။ ဘယ်လိုလဲ . . သူ့တန်ဖိုးက
ဒီလောက်တောင် မြင့်တက်သွားပြီလား။

လူမိုက်တစ်ယောက်မှာ လူမိုက်တို့ရဲ့ အရည်အချင်းနှင့်စွမ်း
ဆောင်ရည်က စကားပြောသေးတာပဲ။ ဒီနေ့အပ်တဲ့အလုပ်ဟာ သူ
နဲ့ထိုက်တန်လို့ သူ့ကို အပ်တာပါပဲ။

တန်ဖိုးများစွာ၊ သိန်းပေါင်းများစွာတန်တဲ့ ရတနာတွေကို
သစ္စာမရှိ၊ ကတိ မတည်ကြည်တဲ့ လူတွေနဲ့ ဘယ်အပ်ရဲပါ့မလဲ . . .
ဦးဂျင်မိက ဒီအတိုင်းကို ပြောတာ . .

ဆောင်းညပြာသိုစာပေ

ပုလင်းကွဲ - ၁၁၀

ဒီလောကမှာ ဂုဏ်တို့က ပြတ်သည်။ ကိုယ် ရသင့်ရထိုက်
တဲ့ အဖိုးအခကလွဲရင် ဘာကြီးပဲ ဖြစ်နေနေ စိတ်ကို မဝင်စားတာ။
နောက်တစ်ခုက ဒီကိစ္စမှာ ဦးလျင်မိဘက်က မှန်တယ်လို့ ဂုဏ်ထင်
သည်။

ရတနာပွဲစားတစ်ယောက်က ဦးလျင်မိပစ္စည်းတွေကို တစ်
ပတ်ရိုက်သွားခဲ့သည်။ သူများပစ္စည်းတွေကို ရေသာခိုအလွယ်လိုက်
ပြီး ယူတာလောက် ဂုဏ် မုန်းတာ မရှိပါ။

ပိုင်ရှင်လက်ထဲကို ပစ္စည်းပြန်အပ်ပေးဖို့က သူ့တာဝန်ဖြစ်
သွားပြီ။ လှုပ်ရှားဖို့အချိန်က တစ်ပတ်အတွင်း။ ဒီကောင် ရှိနေနိုင်
တာက ရန်ကုန်မြို့ရဲ့ ဆိပ်ကမ်းတစ်နေရာမှာ . .

ကဲ . . ဂုဏ် . . ဒါ မင်းအတွက် စိန်ခေါ်မှုအသစ်တစ်ခုပဲ။
ပုလင်းလိုပဲ မာကြောတယ်ဆိုတဲ့ မင်းရဲ့စိတ်ဓာတ်တွေနဲ့ တစ်ပွဲတစ်
လမ်းတော့ နွဲ့လိုက်ဦးပေါ့ . . .

ဆောင်းညပြာသို့စာပေ

တိုးတက် ဆိုတဲ့ ကောင်ကို ဂုဏ် လိုက်ရှာနေတာ ဒီနေ့နဲ့
ဆို သုံးရက် ရှိသွားပြီ။

ဒီကောင်က နှာတစ်ဖျား သာပြီး ကပ်ကာ သိကာ လွတ်၊
လွတ်သွားသည်။ ဒီနေ့မှ ဒီကောင်ကို မတွေ့ရင်တော့ အိမ်မပြန်
တော့ဘူး ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်ကာ ဆိပ်ခံဘောတံတားတစ်ခုပေါ်မှာ
စောင့်နေမိသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် အချိန်က ညနေစောင်းလာသည်။
နေလုံးကြီး ပင်လယ်ထဲ ငုပ်လျှိုးခါနီးလေ သူ့ရင်တွေ ပူ
လေပင်။

ဆောင်းညပြာသို့စာပေ

လိမ္မော်ရောင်ဖြန့်ခင်းထားတဲ့ လောကကြီးဟာလည်း သူ့
အတွက် ပန်းချီ မဆန်နိုင်တော့ပါ။

တိုးတက်ကို မတွေ့ဘူးဆိုရင် -

နံပါတ်တစ် - ငွေဆယ်သိန်း သူ ဆုံးရှုံးရမည်။

နံပါတ်နှစ် - လူမိုက်လောကမှာ သရဖူဆောင်းနေသော
သူ့ရဲ့နာမည်တစ်လုံး ဂုဏ်သိက္ခာမဲ့စွာ ကျဆင်းရလိမ့်မည်။

ဂုဏ်သည် အလင်းရောင် ပျောက်ကွယ်သွားပြီဖြစ်သော
ပတ်ဝန်းကျင်ကို စိတ်ပျက်စွာကြည့်ရှင်း သူ့အကြည့်တွေက တစ်နေ
ရာအရောက်တွင် ရပ်တန့်သွားသည်။

ဟိုကောင် လာပြီ. . .

နောက်ကျောမလုံစွာ ကျီးကန်းတောင်းမှောက် ဟိုဟိုဒီဒီ
လျှောက်ကြည့်ရှင်း လာနေသော တိုးတက်ဆီသို့ ဂုဏ် လျင်မြန်စွာ
ပြေးသွားလိုက်သည်။

သူ့ထံသို့ ဦးတည်ပြီးလာနေတာ တွေ့တော့ တိုးတက်က
နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ကာ ထွက်ပြေးသည်။

ရန်သူနောက်လိုက်တဲ့နေရာမှာ ကျွမ်းကျင်နေပြီဖြစ်သော

ဂုဏ်က သူ့ခြေထောက်တွေကို speed ထပ်တင်လိုက်သည်။ မိနစ်
ပိုင်းအတွင်းမှာ တိုးတက်တစ်ယောက် ဂုဏ် လက်ထဲ ရောက်လာခဲ့
သည်။

လူပုံက ပိန်ပိန်ပါးပါးလေးမှာ ရောဂါသည်ကလေး တစ်
ယောက်လို မောဟိုက်ကာ ဇောချွေးတွေ ပြန်နေသော တိုးတက်ကို
ဂုဏ်က ခေါင်းမှဖမ်းချုပ်ကာ ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောလိုက်သည်။

'ဟေ့ကောင်. . . ဦးကျင်မိပစ္စည်းတွေ ငါ့လက်ထဲ ပြန်ထည့်
လိုက်စမ်း'

တိုးတက်က ကြောက်သာ ကြောက်တာ. . . ခေါင်းကတော့
မာနေဆဲပင်. . .

ဂုဏ်က သူ့လက်နှစ်ဖက်ကိုလိမ်ပြီး အနောက်မှာ သိုင်း
ချုပ်ကာ နောက်ကျောကို ဒူးဖြင့် ဆောင့်တိုက်ချလိုက်သည်။

'အား. . .'

ဟူသော အော်သံနှင့်အတူ ဒူးညွတ်ကာ ခွေကျသွားသော
တိုးတက်ကို ဂုဏ်က

'ငါပြောတာ နားထောင် ဟေ့ကောင်. . . သူ့များပစ္စည်းကို

အချောင်လိုချင်လို့မရဘူးကွ၊ ဒီလောကမှာ ဘယ်အရာမှ လွယ်လွယ်နဲ့ မရဘူး၊ မင်းလိုချင်ရင် ကိုယ့်အစွမ်းအစနဲ့ကိုယ် ကြိုးစားပေါ့. . မင်း မရှက်ဘူးလားကွာ'

'ကျွန်တော့်ကို ချမ်းသာပေးပါ အစ်ကိုကြီးရာ. . ကျွန်တော် နေမကောင်းလို့ပါဗျာ၊ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ရှိကြီးခိုးပါတယ်'

ကောင်လေးက ပြောပြောဆိုဆိုပင် လက်အုပ်ကလေးချီးထိုင်ကန်တော့ရှာသည်။

ဂုဏ်နှင့်သူ မယှဉ်နိုင်မှန်းသိလို့ လေချိုသွေးကာ တောင်းပန်နေပေမယ့် အညံ့ခံတာတော့ ဟုတ်ဟန်မတူပါ။

'မတောင်းပန်နဲ့ကွာ. . ငါလိုချင်တာပြန်ပေးလိုက်ရင် မင်းကို ငါ လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့ဘူး စိတ်ချ'

'မရှိတော့ဘူး အစ်ကို၊ ကျွန်တော့်အစ်မကို ပေးလိုက်ပြီ' ဒေါသထွက်ပေမယ့် လမ်းစလေးတစ်စ ပေါ်လာပြီမို့. .

'ဒါဆို ထ၊ မင်းအစ်မဆီ အခုသွားမယ်'

'အစ်မ ထွက်သွားပြီ အစ်ကို. . သူ စင်ကာပူကို ထွက်သွား

ပြီ. .'

ဂုဏ်က မျက်နှာတည့်တည့်ကို လက်သီးဖြင့် ထိုးပစ်လိုက်သည်။

'မင်းအဖြေက ကောင်းလှချည်လားကွာ၊ ပြန်ပေးရမှာစိုးလို့ ဒီမှာမရှိတဲ့လူကို လွဲချလိုက်တာပေါ့. . ဟုတ်လား'

ကောင်လေးက သူ့နှာခေါင်းမှစီးကျလာသောသွေးတွေကို လက်ခုံဖြင့် သုတ်ပြီး မျက်ရည်တွေ ကျနေသည်။ သူ့မျက်ရည်က သွေးတွေနှင့်ရောလို့. .

'အစ်ကို. . ကျွန်တော့်ကို သတ်ချင်သတ်လိုက်ပါတော့ဗျာ၊ အဲဒီပစ္စည်းတွေအတွက် ကျွန်တော့်အသက်ကိုပေးပါတယ် အစ်ကို'

ဂုဏ် စိတ်ထဲတွင် ဇဝေဇဝါဖြစ်သွားသည်။

ဒီကောင်လေးပုံစံ ကြည့်ရတာ ပျော်ရွှင်မှုတွေ ဆိတ်သုဉ်းနေပြီး လိမ်ညာပြောနေပုံလည်း မရပါ။

အကြောင်းတစ်ခုခုရှိနေပြီဆိုတာ သူသိလိုက်သည်။

'ဦးဂျင်မိတို့လက်ထဲ မင်းကိုပြန်ထည့်လိုက်ရင် ဘာဖြစ်သွားမလဲဆိုတာ မင်းသိတယ်နော်'

'သိပါတယ် အစ်ကို. . ကျွန်တော်လည်း. . ဒီလို ဘဝမျိုး

နဲ့ အသက်မရှင်ချင်တော့ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ရောဂါနဲ့ကျွန်တော် ဝေဒနာခံစားနေရလို့ သေချင်နေတာပါ အစ်ကို'

420တို့မည်သည် စကားကို မျိုးစုံအောင်လှည့်ပတ်ပြီးပြောတတ်ကြသည်မို့ သတိထားပြီး လေ့လာနေရသည်။

ခက်တာက ဒီကောင်လေးရဲ့ဘဝအကြောင်းကို သူသိသင့်သည်ဟု ထင်လာသည်။

'မင်းကွာ. . မင်း၊ ငါလုပ်ရင်လည်း တစ်ချက်စာပဲ ရှိတယ်၊ လက်လွန်ခြေလွန်တွေ ဖြစ်ကုန်တော့မှာပဲ၊ ငါ့ကို ငိုပြတိုင်း ငါယုံမယ် မထင်နဲ့၊ ထ. . မင်းအစ်မနဲ့ငါ ဖုန်းပြောချင်တယ်၊ ရော့. . ဖုန်းခေါ်လိုက်စမ်း'

ကောင်လေးက အကြာကြီး တွေဝေနေသေးသည်။

အားအင်ချိနဲ့ကာ သာခွေယိုင်ပုံစံလေးနှင့် ဂုဏ်လက်ထဲမှ ဟန်းဒီဖုန်းကိုယူပြီး တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် နံပါတ်တွေကိုနှိပ်ပြီး ခေါ်နေသည်။

ဂုဏ်က ကောင်လေးလက်ထဲမှဖုန်းကို လုယူလိုက်ပြီး တစ်ဖက်မှ ဟယ်လိုဟု မိန်းမတစ်ယောက်အသံပေါ်လာသောအခါ

'မင်းက တိုးတက်ရဲ့အစ်မလား'

သူ့အမေးကို တစ်ဖက်မှမိန်းမက အံ့ဩဟန်ဖြင့်

'ကျွန်မမောင်လေး ဘာဖြစ်လို့လဲ. . သူ. . သူ အခု ဘယ်မှာလဲဟင်'

ဟု အထိတ်တလန့်မေးသည်။

'မပူပါနဲ့ သူ အခု ငါ့အနားမှာရှိနေတယ်၊ ဦးလျင်မိရဲ့ပစ္စည်းတွေ ငါ့လက်ထဲ ပြန်အပ်မယ်ဆိုရင် မင်းရဲ့မောင်ကို ချမ်းသာပေးမယ်၊ အေး. . မပေးဘူးဆိုရင်တော့. . '

ဂုဏ်က ဆက်မပြောတော့ဘဲ ရပ်ချပစ်လိုက်သည်။

ကောင်မလေး တော်တော်ကြောက်သွားပုံရသည်။

'ဒီ. . ဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ရှင်. . မောင်လေးက ရောဂါသည်လေးပါ၊ သူ့ကို သနားပါ အစ်ကိုရယ်. . တကယ်တော့ မောင်လေးက ကျွန်မအတွက် လုပ်ခဲ့တာပါ၊ သူ့မှာအပြစ်မရှိပါဘူး အစ်ကို၊ ကျွန်မမှာသာ အပြစ်ရှိခဲ့တာပါ'

'မင်းတို့နှစ်ယောက် ဘောလီဘောပုတ်ပြီး ငါ့ကို အရူးလုပ်နေတာလားကွ. . ဟေ. . '

သူ့အသံအကျယ်ကြီးကြောင့် တစ်ဖက်မှရှိကံသံသဲ့သဲ့ထွက်
ပေါ်လာခဲ့သည်။

'ကျွန်မတို့မှာ မောင်နှမနှစ်ယောက်ပဲ ရှိပါတယ် အစ်ကို၊
မောင်လေးက မိဘတွေမရှိတဲ့အချိန်ကစပြီး ကျွန်မကိုပဲ တွယ်တာ
လာခဲ့တာ. . . ကျွန်မတို့မောင်နှမနှစ်ယောက် ချို့တဲ့လွန်းလို့ သူများ
အိမ်ရဲ့ အဖိကလေးမှာ နေခဲ့ရတာပါရှင်. . . ကျွန်မလည်း အားကိုး
ရှာပြီး အိမ်ထောင်ပြုခဲ့မိပါတယ်. . . ကျွန်မတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်
ပိုပြီး ကံဆိုးခဲ့ပါတယ် အစ်ကို. . . အဲဒီယောက်ျားက ကျွန်မကို နေ့ရှိ
သရွေ့ ညဉ့်ပန်းနှိပ်စက်နေတော့ မောင်လေးခမျာ သူ့သူငယ်ချင်း
တွေနဲ့ပေါင်းပြီး ပွဲစားထွက်လုပ်ပါတယ်၊ သူ ငွေစုပြီး ကျွန်မကို ဒီ
အိမ်က ခေါ်ထုတ်သွားမယ်ပေါ့. . . သူ့နှလုံးက အစားထိုးပြီး မကုနိုင်
ရင် မလွယ်တော့ဘူး ဆိုတာ သူသိသွားခဲ့တယ်. . . သူ ကြာကြာမနေ
ရတော့ဘူးဆိုတာသိလို့ ဦးကျင်မိပစ္စည်းတွေယူပြီး ကျွန်မကို စင်ကာ
ပူ ပို့လိုက်တာပါ. . . ဟိုလူယုတ်မာနဲ့အဝေးဆုံးကို ပို့ပြီးရင် သူကျေ
နပ်ပါပြီတဲ့လေ. . . ကျွန်မ ဘယ်လိုပဲ တားတား. . . သူ လက်မခံခဲ့ပါ
ဘူးရှင်၊ အခု ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမလဲ အစ်ကို. . . ကျွန်မ ဒီမှာ ငွေစုပြီး

ဆပ်ဖြစ်အောင် ပြန်ဆပ်မှာပါလို့ ဦးကျင်မိကိုပြောပေးပါ အစ်ကို၊
စိတ်ချပါ. . . မောင်လေးက ဒီလောကကြီးမှာ ကြာကြာမနေရတော့
ပါဘူး၊ သူ့အတွက် သံသရာကြွေး မပါစေရပါဘူး. . . ကျွန်မမောင်
လေးကို ချမ်းသာပေးပါ အစ်ကိုရယ်. . . ကျွန်မ အနူးအညွတ်တောင်း
ပန်ပါတယ်နော်'

ကဲ. . . သူ ဘာလုပ်ရတော့မလဲ. . .

သူတို့မှာလည်း သူတို့အခက်အခဲနဲ့သူတို့ ဖြစ်နေတာပဲ. . .
သနားစရာလည်း ကောင်းပါသည်။

မူလနှလုံးသား ဖြူစင်သောသူမို့ ဂုဏ်က သူတို့မောင်နှမ
ကို သနားစိတ်လေးဝင်သွားမိသည်။

သေချာတာတစ်ခုက ငွေဆယ်သိန်းကို သူ လက်လွှတ်ရ
တော့မည်။

ခက်တာက သူ့နှလုံးသားက ဒီလောက်ထိ မရက်စက်နိုင်
ပါ။ ဒါဆို. . . ဒီကိစ္စကို သူလက်လျှော့ရတော့မှာပေါ့။

ပေးစရာလျော်စရာ ငွေမရှိတဲ့သူတွေဆီမှာ အသားလှီးပြီး
ယူရမှာလား။

ဒီလောက်တော့ သူ စာနာမှုမကင်းမဲ့သေးပါဘူး။
နောက်ဆုတ်လိုက်တော့မယ်. . ရှိပါစေတော့. .
ဂုဏ် ဖုန်းချပစ်လိုက်သည်။

ရှေ့က ပိုးဟပ်ဖြူကောင်လေးက သူ့ကို သနားစရာမျက်
ဝန်းများဖြင့် ငေးကြည့်နေရှာသည်။

'အစ်ကို. . မမပြောပြတယ် မဟုတ်လား၊ မမကို ကယ်ချင်
လို့ ကျွန်တော်လုပ်ခဲ့တာပါ။ မမ ဟိုမှာအလုပ်ရပြီဆိုလို့ ကျွန်တော်
ဝမ်းသာနေတာ. . ကျွန်တော့်ဆီမှာ ငွေနှစ်ထောင်ပဲ ရှိတော့တယ်
အစ်ကို. . ဒီနေ့ဆို ထမင်းတောင် မစားရသေးပါဘူး။ မမ ငွေပို့လာ
မှ ကျွန်တော် ထမင်းဝမှာ၊ နေ့စရာ အိမ်မရှိလို့ စက်လှေတွေပေါ်
မှာ ပုန်းအောင်းပြီး အိပ်နေရတာ. . တစ်ခါတလေကျတော့လည်း
ကျွန်တော့်ဘဝ ကျွန်တော် အဆုံးသတ်ပစ်လိုက်ချင်တယ်။ ရေထဲခုန်
ချဖို့ အကြိမ်ကြိမ်ကြိုးစားမိတယ် အစ်ကို'

သူ့ကိုရှင်းပြရင်ဖွင့်ရင်းစကားအရှည်ကြီးပြောပြီးသောအခါ
တိုးတက် အမောဖောက်လာသည်။

အသက်ရှူရ ခက်ခဲလာပုံ ရသည်။

ဆောင်းညပြာသိုစာပေ

တိုးတက်ရဲ့လက်ကလေးနှစ်ဖက်က သူ့ခြေထောက်တွေကို
အားကိုးတကြီးဆုပ်ကိုင်လာသည်။ သူ့ကို မထားခဲ့ပါနဲ့လို့ ဆိုလိုချင်
ဟန်တူသည်။

ဂုဏ် သနားသွားသည်။

စိတ်လည်း ပူသွားသည်။

'မင်း ဖြစ်ရဲ့လား တိုးတက်၊ ဆေးရုံသွားမလား'

လူတွေ ဝိုင်းဟားလည်း သူခံရတော့မည်။

ဒါလား လူစိုက်။

ပြောချင်တာ ပြောကြပါစေတော့. . သူ့နဲ့ကိုယ်က ရန်သူ
မှ မဟုတ်တာ။ ကိုယ်က မြန်မာစစ်စစ်ဆိုတော့. . ကူညီချင်စိတ်
အပြည့်ရှိသည်။

ကောင်လေးက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

သူ့ပါးစပ်က စကားပင် မပြောနိုင်တော့။

ဂုဏ်က တိုးတက်ကို ပခုံးပေါ် ထမ်းတင်ပြီး ဆေးရုံသွားဖို့
ကားငှားရန် ပြေးရသည်။

ညမှောင်မှောင် နီယွန်မီးတိုင်များ အောက်မှာ ကမ်းနား

ဆောင်းညပြာသိုစာပေ

ပုလင်းကွဲ - ၁၂၂

လမ်းတစ်လျှောက် သူ ပြေးနေရသည်။ ငှားစရာကားလည်း တစ်
စီးမှ မတွေ့သေးပါ။ သွေးမတော်သားမစပ်လူတစ်ယောက်ကို သူ
ပခုံးမှာ ထမ်းလို့။

ဒီတာဝန် သူ့ကို ဘယ်သူပေးလို့လဲ။

သူ့ဘာသာ ယူခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

ဒီကောင်လေး ကြာကြာမနေရဘူးဆိုတာသိနေရက်သား
နဲ့... သူ့သက်တမ်းလေးကို ဆွဲဆန့်ပေးချင်သေးသည်။

ဆောင်းညပြာသို့စာပေ

တိုးတက်ကို-ဆေးရုံပေါ် တင်ထားရသည်။ အဲဒီအတွက်
ငွေက လိုလာပြန်သည်။

တိုးတက် သူ့ဆီမှာရှိနေတာ ဦးကျင်မိတို့ သိလို့မဖြစ်။

ဦးကျင်မိကိစ္စကို သူငြင်းလိုက်သည်။

တကယ်တမ်း ငွေလိုအပ်လာပြီဆိုလျှင် . . ကောင်းရောင်း
ကောင်းဝယ်လုပ်ပြီး ငွေရှာလို့ရမည်ကံက သူ့မှာ မပါပါ။

လူမိုက်ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်နှင့် ဂုဏ်ပုဒ်အောက်မှာပဲ သူလုပ်
စားလို့ရသည်။

ည ဆယ်နှစ်နာရီမှာ ဂုဏ်တို့ အလုပ် စလုပ်တော့သည်။

ဆောင်းညပြာသို့စာပေ

'Ever Point' အရက်ဆိုင်သို့ တစ်ကိုယ်တည်းဝင်ပြီး ဆက်ကြေး
တောင်းသည်။

သူ တစ်ခါမှမလုပ်ဖူးတဲ့အလုပ်လည်း ဖြစ်သည်။

သူ့ကို လူမိုက် ဆိုတဲ့အရှိန်နဲ့ ကြောက်လန့်ပြီး ပိုက်ဆံတစ်
သိန်း ထုတ်ပေးသည်။ ဘာပြဿနာမှတောင် မရှာလိုက်ရဘဲ လွယ်
လွယ်ကူကူနှင့် ကိစ္စပြီးသွားသည်။

မဆိုးပါဘူး... နောက်နှစ်ဆိုင်လောက် ဝင်လှုပ်ရှားလိုက်
လျှင် ဟိုကောင်လေးအတွက် ဆေးဖိုးရလောက်သည်။

ဂုဏ်သည် သူ့အတွေးသူ့စိတ်ကူးနှင့် မှန်တယ်ထင်ပြီး လုပ်
ချင်ရာတွေ လုပ်လာခဲ့သည်။

သူမိုက်ကြေးခွဲလို့ရသည့်ငွေနှင့် ကောင်လေးအတွက် ဓာတ်
စာတွေ ဝယ်ပြီး ဆေးရုံသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

ညဦးတုန်းက သူတင်ထားခဲ့သော လူနာသည် ကုတင်ပေါ်
မှာ မရှိတော့ပါ။ အပေါ့အပါးများ သွားသလားဆိုပြီး လိုက်ရှာကြည့်
သေးသည်။

သူ့ရင်ထဲမှာ စပြီး ပူလာရပြီ။

ဆောင်းညပြာသိုစာပေ

ဒီကောင်လေး ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ... . .

ဂုဏ်သည် ပျာယိုးပျာယာဖြင့် တာဝန်ကျသူနာပြုဆရာမ
လေးကို သွားမေးသည်။

'ဆရာမ ဒီကုတင်ပေါ်က လူနာလေ... သူ့... သူ့... ဘယ်
ရောက်သွားလဲ'

'သူ ညဆယ်နာရီခွဲမှာ ဆုံးသွားပါပြီ'

'ဗျာ'

ဘယ်လောက်တောင် သွေးပျက်ဖို့ ကောင်းသလဲ... ကိုယ့်
သွေးသားရင်းချာ မဟုတ်ဘဲနဲ့တောင်မှ သူခံစားလိုက်ရသည်။

သူ့ လက်ထဲမှာ ဒီကောင်လေးကို ကျွေးဖို့ဝယ်လာတဲ့ အိဗာ
တင်းတွေ၊ ကိတ်မုန့်တွေ... နောက်ပြီး သူ လူမိုက်လုပ်ပြီး ရှာခဲ့ရတဲ့
ငွေတွေ... .

အဝေးမှာရောက်နေတဲ့ သူ့အစ်မသာ သိလျှင် ယူကြုံးမရ
ဖြစ်ပြီး ရင်ကွဲပက်လက်ဖြစ်မှာ သေချာသည်။

သူ့သေသွားပြီဆိုမှ ဂုဏ်သိလိုက်ရတာတစ်ခုရှိသည်။

သူ မရှိတဲ့နောက်မှာ သူ့အစ်မကို စောင့်ရှောက်ဖို့ မဖြစ်

ဆောင်းညပြာသိုစာပေ

နိုင်တော့တာမို့ ငွေကိုရသည့်နည်းနှင့်ရှာပြီး သူ့ယောက်ဖနှင့်အဝေး ဆုံးကို ပို့ပေးခဲ့ပုံရသည်။

ကောင်လေးက သူ့ကို တွေးစရာတွေ အများကြီးပေးသွား ခဲ့သည်။

လူ့ဘဝရဲ့ရှင်သန်ခြင်း၊ နေထိုင်ခြင်း၊ သေဆုံးခြင်းဆိုတဲ့ စ၊ လယ်၊ ဆုံးမှာ လိုအပ်နေတာက ငွေကြေးနှင့် ဂုဏ်သိက္ခာ။ ပြီး တော့ . . ပတ်ဝန်းကျင်။

ဂုဏ် လူမိုက်ဖြစ်သွားတာ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် အများကြီး သက်ဆိုင်သည်။

လမ်းမှားရောက်အောင် ဆွဲခေါ်ကြတဲ့ အပေါင်းအသင်း တွေ အလယ်မှာ သူ မျောပါခဲ့သည်။ စိတ်ကူးကလေး ပြောင်းလို့ လူကောင်းသူကောင်းဖြစ်ချင်ပြန်တော့လည်း ပတ်ဝန်းကျင်က ရှုတ် ချလို့ သိမ်ငယ်ခဲ့ရပြန်သည်။

ဂုဏ်ရဲ့အိမ်အပြန်လမ်းသည် တိတ်ဆိတ်ကာ ခြောက်သွေ့ လွန်းနေသည်။ အိမ်ရောက်တော့လည်း အိပ်လို့က မပျော်။ အတွေး တွေ ပတ်လည်ဝိုင်းပြီး ချာချာလည်နေသည်။

သူ့ဘဝအတွက် . . ကောင်မလေးတစ်ယောက်အတွက် ပြောင်းလဲမှုတစ်ခုခုတော့ လုပ်ဖို့ လိုအပ်နေပြီဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံးတစ်နေ့ သူ သေသွားခဲ့ရင် သူ့ရဲ့သားစဉ်မြေး ဆက်အတွက် ကောင်းသော နာမည် ဂုဏ်သတင်းနှင့် ကောင်းမွေ လေးတစ်ခု ချန်ထားခဲ့ချင်သည်။

သေသွားရင် ပြီးတာပဲ။ မသေခင်လေးမှာ သူ လုပ်စရာရှိ တာ လုပ်ရဦးမည်။

မိုးရေတွေထဲမှာ အရှက်အကြောက်ကြီးစွာ လမ်းလျှောက် သွားနေသော ဆရာမလေးတစ်ယောက်ကိုတွေ့ပြီးတဲ့နောက်မှာ သူ့ စိတ်တွေ မတည်မငြိမ်ဖြစ်လာသည်။ အတွေးတွေ အုံ့ဖွဲ့လာသည်။ အိပ်ပျက်ရက်တွေ များလာသည်။

ဒါကို ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုရမှာလဲ . . အချစ်လား . . ။ အချစ်က သူနဲ့အဝေးကြီးမှာလေ . .

ဣန္ဒြေသိက္ခာကြီးမြတ်ပြီး လူတကာလေးစားရတဲ့ ကျောင်း ဆရာမလေးတစ်ယောက်က သူ့လို လူမိုက်တစ်ယောက်ကို ပြန်ချစ် ဖို့နေနေသာသာ စိတ်ဝင်စားဖို့တောင် မဖြစ်နိုင်တာပဲ။

ပုလင်းကွဲ - ၁၂၈

အားလည်း ငယ်ရသည်။

ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် လူမသိသူမသိ သွားငေးခဲ့ရပေါင်း များ
လှပြီ။ ဒါတွေကို သူလေး သိမည်မဟုတ်ပါ။

ဖွင့်ဟကြေညာမှ အချစ် မဟုတ်ပါဘူး။ ရင်ထဲမှာ သိမ်း
ဆည်းရင်း ချစ်နေတာဟာလည်း အချစ်ပါပဲ။ အဓိကက ချစ်နေဖို့
ပဲ လိုတာ။

ဆောင်းညပြာသို့စာပေ

လူစိုက်ဆိုလျှင် ရှောင်သွေလွဲလို့
မမှီဝဲနဲ့ ကင်းအောင်နေ
ပညာရှိကို အစဉ်တွဲလို့
မှီဝဲဆည်းကပ် နည်းယူစေ
သုံးပါးရတနာ မိဘများနဲ့
ဆရာသမားကို ပူဇော်လေ
ချမ်းသာဖို့ရေး အစဉ်တွေး
မျှော်တွေး သုံးချက်ပေ
အဲဒါမှ ဗုဒ္ဓဝါဒ ကမ္ဘာ့မင်္ဂလာတွေ။

ဆောင်းညပြာသို့စာပေ

နှင်းရဲ့တပည့်လေးတွေ မင်္ဂလာကဗျာလေးကို သံပြိုင်သီဆို
နေကြသည်။ အပြစ်ကင်းစင်တဲ့ ကလေးတွေရဲ့အသံတွေဟာ ကျက်
သရေရှိစွာ ပျံ့လွင့်နေသည်။

‘လူမိုက်’တွေကို ရှောင်ကြဉ်ရမယ်၊ မပေါင်းအပ်ဘူးတဲ့လား
နှင်းရယ်။ အနာဂတ်ကို ပိုင်စိုးမယ့် လက်သေးသေးကလေးတွေကို
မင်းက ဒီလိုပဲ သင်ထားသလား နှင်း။ မင်းအနားကို ကိုယ်ဘယ်လို
အင်အားနဲ့ရောက်လာရမှာလဲကွာ . .

ဟိုးအဝေးကနေပဲ တိတ်တခိုးလေးချစ်နေပါ့မယ်။ ခက်နေ
တာက မိုးလင်းလာတာနဲ့ မင်းမျက်နှာကလေးကို မြင်ချင်လာတယ်။
ကိုယ် ဘာလုပ်ရမလဲ နှင်းသဏ္ဍာန်။

‘ဆရာမသားတွေ သမီးတွေက အရမ်းတော်တာပဲကွယ်၊
ဒါပြီးရင် အင်္ဂလိပ်စာဆိုမယ်နော်၊ ဖတ်စာအုပ်လေးတွေ ထုတ်မယ်’

မင်းရဲ့ လှုပ်ရှားမှုမှန်သမျှ၊ ကရုဏာသံလွှမ်းတဲ့ စကားသံ
လေးတွေ၊ အေးချမ်းပြီး ကျက်သရေရှိတဲ့ အပြုံးလေးတွေ၊ အားလုံး
ကိုယ့်ရင်ထဲကို ရောက်တယ် နှင်း။

ဂုဏ်သည် ဆရာမလေးကို ကျောင်းဖွင့်တဲ့နေ့တိုင်း စောင့်

ကြည့်ကာ အလွမ်းဖြေနေရသည်။ သူမလေး ရှေ့ကိုလည်း နောက်
တစ်ကြိမ် မသွားရဲပါ။

ထစ်ခနဲရှိ အပြတ်ဖိုက်မယ် ဆိုတဲ့ သူလိုလူဟာ ဒီမိန်းက
လေးနဲ့ကျမှ သတ္တိတွေ ကြောင်နေသည်။ အလိုလိုနေရင်း အားငယ်
နေသည်။

ကလေးတွေ မုန့်စားဆင်းချိန် ရောက်လာပြီ။

နီနီသည် အခန်းဝမှာ နှင်းကို လက်ရပ်ပြီးလာခေါ်နေသည်။
နှင်းက ထွက်လာပြီး ဘာလဲဟူသောသဘောဖြင့် မေးဆတ်ပြီး မေး
လိုက်သည်။

နီနီက နှင်းအနားကပ်ပြီး လေသံတိုးတိုးဖြင့် ပြောသည်။

‘ကျောင်းရှေ့မှာ နင့်လူမိုက်ကိုတွေ့ခဲ့လို့၊ ဧကန္တတော့ သူ
နင့်ကို လာကြည့်တာပဲ ဖြစ်ရမယ်’

နှင်းရင်ထဲတွင် လှိုင်းကြက်ခွပ်လေး ဖြတ်ပြီး စီးသွားသည်။
သူ့ဆိုးတယ်၊ မိုက်တယ်လို့ တစ်လောကလုံးက ပြောနေကြပေမယ့်
လည်း သူ့ဘက်က ရှေ့နေလိုက်ဖို့၊ သူ့အပြစ်တွေကို ဖာထေးပေးဖို့
အဆင်သင့်ဖြစ်နေခဲ့တဲ့ နှင်းလေ . . .

ပုလင်းကွဲ - ၁၃၂

'ငါ့ဆီ လာတာ မဟုတ်ပါဘူး နီရယ်'

'ဇာတ်လမ်းတွေတော့ စလာပြီနော်၊ ငါတော့ သဘောမကျ
ဘူးနော် နှင်း.. ကြည့်သာရှောင်တော့'

လှုပ်ရှားနေသော စိတ်ကလေးကို အနိုင်နိုင် ဖုံးဖိရင်း နီနီ
ရဲ့တားမြစ်စကားတွေ အောက်မှာ စိတ်နှလုံး မသာမယာဖြစ်ရပြန်
သည်။

ရှင့်ကို စတွေ့ပြီးကတည်းက အပြစ်လည်း မမြင်ရက်ဘူး။
ရှင့်အတွက် အမြဲကာကွယ်ပေးချင်နေတာ ဘာကြောင့်လဲ ဂုဏ်။
ကျွန်မကိုယ်တိုင် နားမလည်နိုင်တော့လို့ပါ။

ဆောင်းညပြာသိုစာပေ

ကျောင်းဆင်းသော သောကြာနေ့ တစ်ညနေတွင် နှင်း
သဏ္ဍာန်သည် ဂုဏ်နှင့် ပက်ပင်းတိုးခဲ့ရပါသည်။

ရင်မောင်လို့ခေါ်တဲ့ ကလေးလေးတစ်ယောက် ကားလမ်း
ပေါ် ဖြတ်ပြေးစဉ် နှင်းမျက်လုံးတွေ ပြာထွက်သွားသည်။

'ရင်.. မောင်.. သားလေး..'

သူမပါးစပ်မှ ဒါပဲ ထွက်လိုက်နိုင်သည်။ စိတ်ထဲမှာတော့
ဒီကလေး သွားပြီဟုသာ တွက်လိုက်သည်။

မျက်လုံးကိုစုံမှိတ်ထားပြီး ရင်တွေ တဆတ်ဆတ်ခုန်ပြီးတုန်
နေသည်။

ဆောင်းညပြာသိုစာပေ

ကားဘရိတ်အုပ်သံအကျယ်ကြီးကို ကြားလိုက်ရသည်။
နှင်း မျက်လုံးတွေဖွင့်မကြည့်ရဘဲ ရင်မောင်လေးကို မြင်
ယောင်ပြီး ငိုနေမိသည်။

‘နှင်းသဏ္ဍာန်.. ဒီမှာ ကလေး ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး’
တစ်ခါကြားဖူးထားသော သူ့အသံကို နှင်း မမေ့ပါ။
နှင်းသည် မျက်ရည်များကြားမှ သူ့ကိုကြည့်မိသည်။
တကယ်ပဲ သူ ရင်မောင်လေးကို ကယ်ခဲ့တာလား။
သူ ပွေ့ချီထားသော ကလေးသည် ကြောက်စိတ်ဖြင့် မျက်
လုံးကလေး ပြူးပြီး သူမကို ကြည့်နေသည်။

နှင်းသည် ကိုယ့်တပည့်လေး မသေဘူးဆိုတာသိတော့ ရင်
ထဲမှာ ဖိနေသော အပူလုံးကြီး ကျသွားသည်။

‘သားလေး.. ဆရာမဆီ လာပါဦးကွယ်၊ ဆရာမက သား
ကို ကားတိုက်သွားပြီထင်နေတာ’

ပြောလည်းပြော၊ ငိုလည်းငိုရင်း ကလေးကို သူ့လက်ထဲမှ
လှမ်းယူနေသော နှင်း။ သူမပုံစံလေးကို ကြည့်ပြီး ဘယ်လိုသနားမိ
မှန်းကို မသိပါ။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ ဒီထက်ပိုတဲ့စကားလုံးရှိရင်လည်း
ပြောချင်ပါတယ်.. ကျွန်မတပည့်ကလေး မသေဘူးဆိုတာ သိလိုက်
တော့ ရှင့်ကို ထိုင်တောင် ကန်တော့သင့်တာပါ.. တကယ်ကို ကျေး
ဇူးတင်ပါတယ်’

ကျေးဇူးစကားကို တဖွဖွဆိုပြီး ငိုမဲ့မဲ့လေးဖြစ်နေသောနှင်း
ကို ဂုဏ်က

‘ကိုယ် ရှင်သန်နေရတဲ့ ဘဝကြီးထဲမှာ မင်းအတွက် ဘာမ
ဆို လုပ်ပေးရဲတယ် နှင်း၊ ဒီကလေးကို ကယ်တင်ခွင့်ရတဲ့အတွက်
လည်း ကံကြမ္မာကို ကိုယ်က ကျေးဇူးတင်နေတာပါ’

နှင်းနှင့်ဂုဏ်သည် တစ်ယောက်ရင်ထဲကို တစ်ယောက်ထိုး
ဖောက်ပြီး မြင်သွားကြသည်။

အထိတ်တလန့်ရှိခဲ့သောညနေခင်းလေးသည် နောင်အနာ
ဂတ်မှာတော့ သူတို့နှစ်ယောက်အတွက် အမှတ်တရဖြစ်လာပါလိမ့်
မည်။

ထိုနေ့ညနေမှာတော့ သူသည် နှင်းနှင့်အတူ ရင်မောင်က
လေးအိမ်သို့ လိုက်ခဲ့ပါသည်။

ထူးဆန်းတာက နှင်း သူ့ကို ကြောက်မနေခြင်းဖြစ်သည်။
သူ နှင်းအနားမှာရှိနေတာကိုက စိတ်ထဲမှာ လုံခြုံနေသည်။ နွေးထွေး
နေသည်။

‘နှင်း’

‘ရှင်’

‘ကျွန်တော့်အကြောင်း ဘာတွေသိထားသလဲဟင်’

နှင်းက သူ့မျက်နှာကို တစ်ချက်ခိုးကြည့်တော့ သူက ရယ်
သည်။

‘ပြောပါဗျာ. . ကျွန်တော် စိတ်မဆိုးပါဘူး’

‘ရှင်က ဆိုးတယ်တဲ့၊ ရန်လည်း ခဏခဏဖြစ်တယ်ဆို’

‘နှင်းကြားတာ အမှန်တွေချည်းပဲ’

‘ရန်မဖြစ်ပါနဲ့. . ရန်ဖြစ်တာ နှင်း မကြိုက်ဘူး’

သွားပြီ။ နှင်း နှုတ်ကျံသွားမိပြီ။

သူ့ကို ကန့်သတ်ချုပ်ချယ်ပိုင်ခွင့် နှင်းမှာမရှိဘူးလေ။

နှင်းနဲ့ ဘာဆိုင်လို့ သွားပြောနေရတာလဲ၊ ခက်တော့ ခက်

နေပါပြီ။

‘နှင်း တကယ်မကြိုက်တာလား၊ ပြောပါ. . ကိုယ် တကယ်
သိချင်လို့၊ နှင်း မကြိုက်ရင် ကိုယ် ရန်မဖြစ်တော့ပါဘူး’

‘နှင်း ဆရာလုပ်တာမဟုတ်ဘူးနော်၊ တကယ်တော့ လူတစ်
ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ရန်ဖြစ်နေတာထက် ချစ်ခင်နေမှ လောက
ကြီးက အေးချမ်းမှာပေါ့ ကိုဂုဏ်’

နှင်းမှာ ပြောသာပြောလိုက်ရသည်။ ကြောက်စိတ်ကလေး
က ရှိသေးတာပင်။

‘နှင်းစကားကို ကိုယ် တကယ်အလေးအနက်ထားမှာပါ. .
ကိုယ့်ဘဝမှာ အခုလိုမျိုး မှန်ကန်အောင် ဆုံးမပဲ့ပြင်ပေးမဲ့သူလည်း
မရှိခဲ့ဘူးလေ. . ကျွန်တော့်ကို နှင်းရဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အဖြစ်
အသိအမှတ်ပြုပေးပါလားဗျာ’

နှင်းက ချစ်စရာကောင်းသည်။

သူမ ရယ်လိုက်တဲ့အခါ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှိရှိသမျှ အရာ
အားလုံး လှပသွားသည်။

နှင်းရဲ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဘယ်အစိတ်အပိုင်းကို သူ ချစ်မိသွား
တာလဲ. .

သေချာပါသည်။

တစ်ကိုယ်လုံးရှိရှိသမျှ ခေါင်းအစ၊ ခြေအဆုံး သူမြတ်နိုး
နေမိပြီပဲ။

နှင်းမျက်လုံးလေးတွေက စကားသိပ်ပြောသည်။ ချွန်မြနေ
တဲ့ နှာတံလေးကလည်း တစ်မျိုးလှနေသည်။

နှုတ်ခမ်းသားထူထူအိအိလေးဆို ရဲရဲပင် မကြည့်ပါ။ ရင်
တွေခုန်လွန်းလို့။

ရယ်လိုက်ရင် ပေါ်လာတတ်တဲ့ သွားတက်လေးကိုလည်း
ချစ်တာပါပဲ။

သူ့အချစ်ဆုံးအရာက သူမရဲ့ dimple(ပါးချိုင့်)ကလေးပဲ
ဖြစ်လိမ့်မည်။

'ကိုဂုဏ်. . နှင်းမှာ ရန်သူမှ မရှိတာ. . ဒီလောကကြီးမှာ
အားလုံးက နှင်းရဲ့ မိတ်ဆွေတွေပဲ။ နောက်ပြီး နှင်းမှာ မိဘလည်း
မရှိတော့ဘူး. . ဒါကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုပဲ အားကိုးပြီး နေ၊ နေ
ရတာ. . အဲဒီအတွက် လူ့ဘဝထဲမှာ နှင်းဟာ အပေါင်းလက္ခဏာပဲ
ဖြစ်ရမယ်လို့ ယုံကြည်တယ်'

ဆောင်းညဖြာသို့စာပေ

ကျွန်တော်ကရော ဘာဖြစ်မှာလဲ။

လူ့ဘဝ. . လူ့လောကအတွက် အနှုတ်လက္ခဏာ ပြသွား
မှာလား။

နှင်းနဲ့နှင်းယှဉ်မှ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရှက်လာသည်။ ကိုယ့်တန်
ဖိုး ဘယ်လောက်ထိ ယုတ်လျော့သွားပြီလဲ။

နောက်တစ်ကြိမ်လောက် ထပ်ပြီး ကြိုးစားကြည့်ချင်သေး
တယ် နှင်းရယ်. . ကံကြမ္မာဆိုတာကြီးက ကိုယ့်အပေါ်မှာ ရက်စက်
လွန်းအားကြီးပါတယ်။'

ဒါပေမယ့်. . ကျွန်တော် ရအောင် ပြောင်းလဲပစ်မှာပါ။
အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ နှင်းအတွက်ပဲ. .

နှင်းရဲ့ တောက်ပြောင်နေတဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာလေး သူ့ကြောင့်
အရောင်မမှိန်စေချင်ပါ။'

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ် နှင်း'

'ဘာအတွက်လဲ ကိုဂုဏ်ရဲ့'

'နှင်းကို ခင်မင်ခွင့်ရလို့ပေါ့။ ကျွန်တော့်ရဲ့ life style တစ်
ခုလုံးကို ဒီနေ့ကစပြီး ပြောင်းလဲပစ်တော့မယ် နှင်း'

ဆောင်းညဖြာသို့စာပေ

ပုလင်းကွဲ - ၁၄၀

နှင်းက သူမရဲ့dimpleလေး ပေါ်အောင် ပြုံးနေသည်။
နေဝင်ချိန်ကလေးမှာ လေပြေကလေးသွေးလို့ ကျွန်တော်
ရဲ့နှင်းက အရမ်းကို လှနေတယ်ဗျာ. .

ကျွန်တော် ချစ်နေတဲ့ နှင်းသဏ္ဍာန်ဟာ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ
အလှဆုံးပဲ။

'နှင်း တစ်ခုပြောမယ် ကိုဂုဏ်. . . တောင် တစ်ခုတောင်ကို
စပြီး တက်တဲ့အခါမှာ. . လူတွေဟာ အလိုအလျောက်ပေါက်နေတဲ့
ပန်းကလေးတွေရဲ့အလှကို မမြင်တတ်ကြဘူးတဲ့. . . တောင်ပေါ်က
ပြန်ဆင်းလာတဲ့ လူတွေကတော့ ပန်းကလေးတွေရဲ့အလှကို မြင်
လည်း မြင်တယ်. . ချီးလည်းချီးမွမ်းကြတယ်တဲ့. . အဲဒါကြောင့် ရှင့်
ဘဝမှာ အခက်အခဲမှန်သမျှကို ကျော်လွှားနိုင်ဖို့ ဘယ်လောက်မြင့်
မားတဲ့ တောင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ရအောင် တက်လိုက်စမ်းပါ. . တောင်ပေါ်
က ပြန်ဆင်းလာတဲ့အခါမှာ ညစ်နွမ်းနေတဲ့ စိတ်တွေဟာ ပေါ့ပါး
ကြည်လင်ပြီး လောကကြီးရဲ့အလှအပကို မြင်တွေ့ခံစားလာရမှာပါ
ကိုဂုဏ်'

ထပ်ဆင့်ပြီး ကျေးဇူးတင်ရပါတယ် နှင်း. . နှင်းသာ ပဲ့ကိုင်

ဆောင်းညပြာသို့စာပေ

မူပိုင်နှင်းသီ - ၁၄၁

ပေးမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်လှေကလေး သွားလို့ရာခရီးကို ရောက်နိုင်
မှာပါ။

နှင်းကို အိမ်ပြန်ပို့ခွင့်ရသည့် ထိုနေ့ ညနေခင်းကလေးကို
ဒိုင်ယာရီထဲမှာ ကမ္ဘာတစ်လုံးလိုက်ပါသည်။

လူတကာ သတ်မှတ်ထားသည့် လူမိုက်ဆိုသည့် လူတစ်
ယောက်ဟာ ဒီလိုနူးညံ့သိမ်မွေ့တဲ့လုပ်ရပ်မျိုး လုပ်တတ်တယ်ဆိုရင်
ဝိုင်းဟားစရာများ ဖြစ်နေမလားပဲ။

ဆောင်းညပြာသို့စာပေ

အဲဒီနောက်မှာတော့ ဂုဏ်ဟာ စာကြည့်စားပွဲမှာ ထိုင်ပြီး
စာ စကျက်တော့သည်။

နှစ်နာရီခန့် တောက်လျှောက် စာကျက်အပြီးမှာတော့ ရေ
ချိုးဖို့ ပြင်ရသည်။ ရေချိုး အဝတ်အစားလဲပြီး ဆရာမလေး လာမည့်
လမ်းမှာ သွားစောင့်နေတတ်သည်။

ကျောင်းပိတ်ရက် နှစ်ရက်လောက် မတွေ့ရရင်ကိုပဲ သူ့မှာ
နေလို့မကျတော့။

နှင်းမျက်နှာငှားကို နေ့တိုင်း မြင်တွေ့ချင်သည်။ ကျောင်း
ပိတ်ရက်ကြားခံသွားရင် တနင်္လာနေ့လိုမျိုးမှာ ဂုဏ်တို့ ပို့ပြီး ဝီရိယ
ကောင်းနေတတ်သည်။

နှင်းကို အေးမြတဲ့ လမ်းလေးလို့ တင်စားချင်သည်။ လူ
တကာက အဖက်မလုပ်တဲ့၊ ရွံ့မုန်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို တလေး
တစားနဲ့ခေါ်ပြောဆက်ဆံသလို သူ့လာစောင့်နေလို့လည်း သူမမှာ
အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေပုံ မရပါ။

ဂုဏ်က နှင်းကို ကျောင်းနားအထိ လိုက်ပြီး စောင့်ရှောက်
ပေးသည်။ ပို့ပေးသည်။

ဆောင်းညပြာသို့စာပေ

ဂုဏ် ပထမဆုံး ပြင်ဖြစ်တာက အိပ်စက်ခြင်း ဖြစ်သည်။
နှင်းနှင့်မတွေ့စဉ်က နေချင်သလိုနေခဲ့ပြီး ညဆိုလည်း အိပ်ချင်တဲ့
အချိန် အိပ်တတ်သောအကျင့်ကို ပြောင်းလဲပစ်ရသည်။

ငယ်ငယ်တုန်းက မေမေ သင်ပေးခဲ့တဲ့ ဘုရားစာတွေကို
ရွတ်ဖတ်ပြီး၊ ဘုရားရှိခိုးပြီးမှ သူ အိပ်သည်။ နံနက် စောစောထပြီး
ကိုယ်တိုင် ပဲပြုတ်ထမင်းကြော် ကြော်ပြီး စားလိုက်သည်။ သူ့ရဲ့
breakfast က ပဲပြုတ်ထမင်းကြော်နှင့် ကော်ဖီဆို လုံလောက်နေ
ပါပြီ။

နေထွက်လာတဲ့အချိန်မှာ ထွက်ပေါ်လာတဲ့ နေမင်းကြီးကို
ကြည့်ပြီး နေ့တစ်နေ့အတွက် အားအင်တွေကို ယူမိသည်။

ဆောင်းညပြာသို့စာပေ

ကျောင်းရှေ့အထိတော့ ဘယ်တော့မှ သူ မလိုက်ပါ။

နှင်းရဲ့ ကျွန်ုပ်တို့နှင့်ဂုဏ်သိက္ခာကိုထိပါးမှာ သူကြောက်သည်။

သူ့ကိုယ်တိုင်က နှင်းကို တန်ဖိုးထားတာ ဆိုတော့ အများအမြင်မှာ နှင်းကို တန်ဖိုးမမဲ့စေချင်ပါ။

'နှင်း.. ကျွန်တော် ညနေကျရင် လာပြန်ကြိုမယ်နော်'

သူ နှုတ်ဆက်စကားဆိုတော့ နှင်းက လာမကြိုနဲ့လို့ မတားပါ။ ဖွင့်မပြောပေမယ့် နားလည်မှုက သူတို့နှစ်ဦးရဲ့ရင်ထဲမှာ ကိုယ်စီရှိနေပြီဖြစ်သည်။

'ဆံပင်တွေ ညှပ်လာတာလားဟင်'

နှင်းမေးတော့မှ သူ့ခမျာ ရှက်သွားပုံပဲ။

အရင် ဆံပင်ရှည်ကြီးကို စည်းထားတတ်တဲ့ ဂုဏ်က အခု ခေတ်စားနေသော ကိုရီးယားမင်းသားတွေရဲ့ ဆံပင်ပုံစံလေး ညှပ်ထားတော့ ပိုပြီးခန့်လာသည်။ ပို ကြည့်ကောင်းလာသည်။

'နှင်းကို သူများတွေပြောမှာ ကြောက်လို့ပါ.. ကျွန်တော့်'

အတွက်နဲ့ နှင်း ဂုဏ်ငယ်မှာ ကြောက်တယ်'

နှင်းရင်ထဲမှာ စိမ့်စမ်းလေး စီးဆင်းသွားသည်။ ကြည့်နူး

လို့လား၊ ကျေနပ်တာလား၊ ဘာမှန်းမသိတဲ့ ခံစားမှုတစ်ခုက ရင်ထဲမှာ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်းနေရာယူနေသည်။

'ရှင် စာမေးပွဲပြန်ဖြေမှာလား.. အို.. မဟုတ်ဘူး၊ ဖြေဖြစ်အောင် ဖြေရမှာ'

သိသိသာသာနဲ့ တိုက်တွန်းမှုတစ်ခုအဖြစ် ဂုဏ်ကို သူမဖိအားပေးမိသည်။

'ဆယ်တန်းအောင်မှ ဆိုတဲ့ သတ်မှတ်ချက်ကရော.. လူ့လောကရဲ့အတိုင်းအတာတစ်ခုလား နှင်း.. ကိုယ် သိခွင့်ရှိရင် သိချင်ပါတယ်'

သူ့မေးခွန်းက direct မေးခွန်း ဆိုပေမယ့် နှင်းက သွယ်ဝိုက်ပြီး မဖြေပါ။

'လူထဲက လူတစ်ယောက်မို့လို့ လောကတံတွာနဲ့ နိယာမတွေကို မပစ်ပယ်သင့်ဘူးလို့.. နှင်းထင်တယ် ကိုဂုဏ်.. နောက်တစ်ခုက ကိုယ့်ရဲ့တန်ဖိုး.. ကိုယ့်တန်ဖိုးကို လူတကာနဲ့တန်းညှိဖို့ အတွက် ကိုယ်တိုင်ပဲ မြှင့်တင်ရမှာပေါ့.. နှင်း ပြောတာ မဟုတ်ဘူးလား'

ပုလင်းကွဲ - ၁၄၆

‘ကျွန်တော့်ရဲ့အောင်မြင်မှုအတွက် နှင်းက မျှဝေခံစားပေး
မှာလား’

‘သေချာတာကတော့ နှင်း မုဒိတာပွားမိမယ်ထင်တယ်’
ကျောင်းတက်ချိန်နီးပြီမို့ ဂုဏ်က နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ဖို့ပြင်
သည်။

‘ကျွန်တော့်ရဲ့စိတ်ကို အာဟာရဖြည့်ပေးတဲ့အတွက် ကျေး
ဇူးပါ နှင်း’

နှင်း ကျောင်းထဲဝင်သွားတဲ့အထိ နှင်းရဲ့နောက်ကျောကို
မျက်စိတဆုံး ကြည့်ပြီး သူ့ကျန်နေခဲ့သည်။

စာကျက်ပြီး ဦးနှောက်ကို အနားပေးသည့်အနေဖြင့် ဂစ်
တာ ထိုင်တီးနေမိသည်။

သူ့အိမ်ကို မဖိတ်ခေါ်ဘဲ ဧည့်သည်တွေ လာကြသည်။
ဧည့်ကောင်းစောင်ကောင်းတွေပေါ့။

‘အိမ်တွင်းပုန်းကုလားကို လာဖမ်းတာ. . မိပြီကွ’
‘ဟေ့ကောင်တွေ. . ငါအေးအေးဆေးဆေးပဲ နေချင်တယ်

ကွာ. . ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်လေး နေကြ၊ ဆောင်းခိုနေတဲ့ ငါ့ဖိလင်
လေးတွေ မပျက်စီးချင်ဘူးကွာ’

မြတ်လင်းအောင်က တဟားဟားအော်ရယ်သည်။

သစ်မင်းကပါ ထောက်ခံပြီး ရယ်ပြန်သည်။

‘မင်းက လူမိုက်လား၊ ကဗျာဆရာလား ဂုဏ်၊ နှင်းကိုတွေ့လို့ ဆောင်းခိုတဲ့နှလုံးသားကို အထင်ကြီးစရာလား၊ နှင် ဘျောက်ရင် နေရောင်လာမှာပဲကွာ . . သိပ်ပြီး အစွဲအလမ်းမကြီးစမ်းပါနဲ့ . . မင်းကို ငါတို့နှစ်မြှောက်တယ်ကွာ . . လုပ်ရည်ကိုင်ရည်၊ လုပ်ရဲကိုင်ရဲတဲ့ မင်းက ဒီလောကကနေ အနားယူမယ်ဆိုတော့ . . .’

ဒီနှစ်ကောင် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာ၊ အားကိုးရာမဲ့နေတာ သူ သိသည်။

သူတို့တွေက ဂုဏ်ရဲ့နောက်လိုက်အစွယ်အပွားတွေ။

ဒီကောင်တွေ မိုက်ချက်က ကမ်းကုန်နေတော့ လူတချို့က ပြောကြတာပေါ့ . . တပည့်တွေတောင် ဒီလောက်မိုက်နေတာ၊ သူတို့ဆရာဆို ပိုပြီး မိုက်တော့မပေါ့တဲ့ . .

တစ်ချိန်က ဒီလိုစကားတွေ ပြန်ကြားရလျှင် သူ ဂုဏ်ယူတတ်ခဲ့သည်။

မာန်တွေ တက်မိသည်။

ခုလည်း ဒီကောင်တွေက ဆွယ်တရားလာဟောကြတာ။

‘ဒီနေ့ည စိန်ခေါ်ပွဲရှိတယ် ဂုဏ်၊ အဲဒါကြောင့် မင်းကိုလာခေါ်တာ၊ လိုက်ခဲ့ကွာနော် . . မင်းကို မြင်ရင် ဒီကောင်တွေ ကြောက်ချိုးပန်းသွားလိမ့်မယ်’

‘နေစမ်းပါဦး . . ဘာအတွက် စိန်ခေါ်တာလဲ’

‘ငါလိုက်နေတဲ့ ကောင်မလေးက သူတို့ရပ်ကွက်ထဲကမို့လို့ လာလာရီရင်းနဲ့ ငါနဲ့ငြိုကုန်ကြတာ’

မြတ်လင်းအောင် ပြောတာကြားတော့ မိုက်သွေးလေးက ကြွချင်လာသည်။

‘မိုက်ရိုင်းလိုက်တာကွာ၊ သူ့နှမမို့ သူက နာနေတာလား၊ မင်း ဒီအတိုင်းငြိမ်ခံလာတာလား ငလင်း’

‘ဟာ . . သူတို့က လူအများကြီးကွ၊ မင်းမပါတော့ ငါဘယ်လုပ်ရဲမလဲ . . လိုက်ခဲ့ကွာနော်’

သူ့အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး ငလင်းက အားတက်လာပုံရသည်။

‘တစ်ခါတည်းပါကွာ . . ဒီတစ်ခါပဲ ကူပါ ဂုဏ်ရာ၊ ငါတို့ရပ်ကွက်ကို ဒီကောင်တွေ စော်ကားမော်ကားပြောနေတာ ကြာပြီကွ’

ပုလင်းကွဲ - ၁၅၀

အဲဒီအချိန်မှာ နှင်းကို ကတိတွေပေးထားတာ သူမေ့သွား

ပါပြီ။

ငယ်ငယ်လေးကတည်းက နေလာခဲ့တဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ ရပ်ကွက်
ကလေးကိုတော့ ထိပါးမခံနိုင်ပါ။ ပါးပါးကလေး ပညာပေးရသေး
တာပေါ့။

ဆောင်းညပြာသိုစာပေ

အချိန်က ညံ့ခနစ်နာရီ။

နေရာက မိုးဇေတို့ရပ်ကွက်က ဘောလုံးကွင်းထဲမှာ။

သူတို့ဆရာကြီးပါလာတော့ ငလင်းတို့က ရှေ့ဆုံးမှမြောက်
ကြွမြောက်ကြွ လျှောက်လာသည်။

ဂုဏ်နှင့် သူတို့က သက်တူရွယ်တူ ဆိုပေမယ့် ပညာအရ
သဘာအရ ဂုဏ်ကို ဆရာတင်ပြီး သူတို့က တပည့်အဖြစ်ခံယူထား
ကြသည်။

မီးရောင်က မှိန်ပျံပျံ လူလုံးကွဲရုံသာ မြင်ရသည်။

လူမိုက်မှာလည်း လူမိုက်စည်းကမ်းရှိပါသည်။

ဆောင်းညပြာသိုစာပေ

ပုလင်းကွဲ - ၁၅၂

နောက်ကျောကို ဓားနဲ့ထိုးတာတို့. . . ချောင်းရိုက်တာတို့
လုပ်တဲ့သူဟာ သူရဲဘောကြောင်တာပဲ။

ဂုဏ်ကတော့ ဒီလို အောက်တန်းကျတဲ့ အပြုအမူမျိုးကို
ဘယ်တော့မှပြုမည်မဟုတ်ပါ။

ဘောလုံးကွင်းထဲဝင်လာတဲ့ သူတို့လူစုကို ဟိုဘက်က မိုက်
ကြေးခွဲဖို့ အသင့်စောင့်နေပုံရသည်။ ပုံစံတွေကတော့ အကုန် မိုက်
ဝိုက်အပြည့်ပါပဲ။

ဒီကောင်တွေက ဘာလဲ။ တစ်ယောက်ချင်း မချရဲလို့ အုပ်
စုဖွဲ့လာတာလား။

နည်းတဲ့လူတွေ မဟုတ်ဘူး။

ဆယ်ယောက်တော့ ကျော်နိုင်သည်။ ဂုဏ်တို့မှာက လေး
ယောက်တည်း။

လာကတည်းက ပုံစံမကျတာမို့ ဂုဏ်က အသံတိတ်ဆဲရေး
လိုက်သည်။

ငလင်းတို့ရှေ့မှာထွက်ရပ်လိုက်ပြီး ခြေနှစ်ဖက်ကို ချဲကာ
ခါးထောက်ပြီး သူ ရပ်လိုက်သည်။

ဆောင်းညပြာသိုစာပေ

မူပိုင်နှင်းဆီ - ၁၅၃

ထိုနောက် သြဂြုတ်သားသောအသံဖြင့်

‘မဆိုင်တဲ့သူ ဘေးဖယ်မယ်၊ မင်းတို့က တော်တော်ကြောက်
တတ်တာပဲ. . . ဒီလူလောက်နဲ့ဆို နည်းတာပေါ့ကွ၊ တစ်ရပ်ကွက်လုံး
ခေါ်ခဲ့ရောပေါ့. . . အဟား’

ခနဲတဲ့တဲ့ပြောလိုက်တော့ တစ်ဖက်က ခံနိုင်ပုံမရပါ။

‘ကြာတယ်ကွာ. . . ချ’

အုပ်စုလိုက်ကြီးဝိုင်းဝင်လာပြီး တွယ်ကြတော့သည်။ တုတ်
တွေ ကိုယ်စီဖြင့် လက်နက်အားကိုးပြီး ထင်တိုင်းကြနေသောလူစု
ကို ဂုဏ် သတိထားပြီးရှင်းနေရသည်။

ငလင်းတို့ကို စိတ်ပူပြီး တိုးတိုးတိတ်တိတ် သတိပေးရသေး
သည်။

‘သတိထား၊ ဒီကောင်တွေ စည်းမရှိဘူး’

သစ်မင်းရဲ့ ငယ်သံပါအောင်အော်လိုက်သံကြားတော့ သူ
ခေါင်းတွေထူပူကုန်သည်။

ဘာမှမစဉ်းစားတော့ဘဲ သစ်မင်းဆီ သူပြေးသွားမိသည်။

လဲကျပြီးသတိလစ်နေတဲ့ သစ်မင်းကို ဝိုင်းပြီး ကန်ကျောက်

ဆောင်းညပြာသိုစာပေ

ပုလင်းကွဲ - ၁၅၄

နေကြသည်။ သူ့ဒေါသတွေ အထွတ်အထိပ်သို့ရောက်သွားပြီး အဲဒီကောင်တွေကို အတင်းဝင်ပြီး ချတော့သည်။

ငလင်းက လှမ်းအော်သည်။

'ဂုဏ် သတိထား၊ ပုလင်းပါတယ်. . ပုလင်းကွဲ. . ပုလင်းကွဲ. .'

အဲဒီအချိန်မှာ နောက်ကျသွားပြီဆိုတာ. . သူ သိလိုက်ရသည်။

တစ်ချိန်က သူ့ကိုယ်တိုင် အသုံးပြုခဲ့သော ပုလင်းကွဲစက သူ့မျက်နှာနှင့် လက်မောင်းတစ်လျှောက်ကို ပြန်ပြီး ဒဏ်ခတ်သွားပြီဖြစ်သည်။

အသည်းထိစိမ့်အောင်နာကျင်လွန်း၍ သူ့နှုတ်ခမ်းကိုပြတ် ထွက်လုမတတ် ကိုက်ထားမိသည်။

သွေးတွေ ပန်းထွက်နေသည်။

အော်ဖို့လည်း အင်အားမရှိတော့ပါ။

အခြေအနေအရ သူတို့လက်လွန်သွားမှန်းသိလို့ တစ်အုပ်စုလုံး ထွက်ပြေးသွားကြသည်။

ဆောင်းညပြာသို့စာပေ

မူပိုင်နှင်းဆီ - ၁၅၅

အလစ်ချောင်းပြီး အငိုက်မိသွားသည်။

ရန်ဖြစ်တဲ့နေရာမှာ ကျွမ်းကျင်လွန်းလို့ ဆရာကြီး ဖြစ်နေသောဂုဏ်. .

ထိချက်က ပြင်းလွန်းသည်။

မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး သွေးတွေက မြင်မကောင်းအောင် ထွက်နေသည်။

ငလင်းက ဂုဏ်အနားကို ပြေးလာပြီး ကြောင်ပြီး ရပ်နေသော သစ်မင်းကို

'ဟေ့ကောင်. . မ,လေကွာ၊ ဆေးရုံပို့မှဖြစ်မယ်'

အလောတကြီးဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက် ဆရာဖြစ်သူကို ကားငှားကာ ဆေးရုံသို့ပို့ကြပါသည်။

အနာဂတ်ဆိုတာ ဘယ်သူ ကြိုမြင်နိုင်လို့လဲ။

အခုချိန်မှာတော့ ဂုဏ်အတွက် အရေးပေါ်အခြေအနေ ဖြစ်နေပါပြီ။ သေမလားရှင်မလားမသိတော့ သူ့တပည့်တွေ မျက်ရည် ကျကြသည်။ ပွဲချင်းပြီးနိုင်တဲ့နေရာတွေကို ထိမသွားပေမယ့် ဒဏ်ရာက သွေးထွက်လွန်နေသည်။

ဆောင်းညပြာသို့စာပေ

ပုလင်းကွဲ - ၁၅၆

သွေးနှစ်ပုလင်း သွင်းလိုက်ရသည်။

ကုတင်ပေါ်မှာ ပက်လက်၊ မလှုပ်မယှက်ငြိမ်သက်ပြီး သွေး
သွင်းခံနေရသော ဂုဏ်ကို ကြည့်ပြီး ငလင်းက ယူကြုံးမရဖြစ်စွာ
'ငါကြောင့်. . ငါကြောင့်ဖြစ်ရတာ၊ ဒီလိုဖြစ်မယ်မှန်းသိရင်
ငါ မခေါ်ပါဘူးကွာ. . ခုတော့. . '

ဆိုးပေ မိုက်ပေဆိုတဲ့ လူတွေမှာလည်း ခံစားတတ်တဲ့နှလုံး
သား ရှိပါသေးသည်။

ညဉ့်သန်းခေါင်ကျော်တော့မှ ဂုဏ်သတိရလာသည်။

မျက်နှာမှာ ရတဲ့ဒဏ်ရာတွေက သိပ်အနက်ကြီးမဟုတ်ဘဲ
သူ အရှောင်မြန်လို့ အပေါ်ယံကလေး ရှုပ်ပြီးထိသွားတာဖြစ်သည်။
လက်မောင်းမှာလည်း ဒဏ်ရာတွေအပြည့်။

'ဂုဏ်. . သတိရပြီလား၊ ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါကွာ. . . ငါ လာ
မခေါ်ရင် မင်း ဒီလိုဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး'

ရှက်စိတ်၊ နာကြည်းစိတ်တွေက ရင်နှင့်မမျှအောင် တင်း
ကြပ်နေသည်။ တစ်သက်လုံး ကိုယ့်ကိုကိုးကွယ်လာတဲ့ တပည့်တွေ
ရှေ့မှာ သူ ကျဆုံးခဲ့ရသည်။

ဆောင်းညပြာသိုစာပေ

မူပိုင်နှင်းဆီ - ၁၅၇

ငါတော်တယ်၊ ငါမိုက်တယ်. . ဒီလောကမှာ ငါအမိုက်ဆုံး
ဆိုတဲ့လူတွေ. . ဘယ်လောက်ပဲ မိုက်နေပါစေ၊ သူ့ထက်မိုက်တဲ့သူ
တွေ ပေါ်လာမြဲပါပဲ။

မေမေ ဆုံးပြီး နောက်ပိုင်းမှာ ဒီနေ့က ဝမ်းနည်းစရာ
အကောင်းဆုံးနေ့ပဲ။ သေလောက်အောင် နာကျင်နေလည်း အနား
မှာ ဖေးကူမဖို့ အားပေးနှစ်သိမ့်ဖို့ လူတစ်ယောက်မှမရှိပါလား။
ငါ့ဘဝက သူညပဲ။

ဟုတ်တယ်. . သူညမှာတောင်မှ အနုတ်လက္ခဏာ တစ်ရ
မယ့် သူညဖြစ်နေပြီ။

ပုလင်းတစ်လုံးနဲ့နှိုင်းမယ်ဆိုရင်လည်း ကွဲကြေလို့ အမှိုက်
ပုံမှာ လွင့်ပစ်ထားတဲ့ ပုလင်းကွဲပဲဖြစ်မှာပေါ့။

ဘူးခွံ၊ ပုလင်းခွံတွေ လိုက်ဝယ်တဲ့သူတွေ ယောင်ပြီးတောင်
လှည့်မကြည့်တဲ့ပုလင်းကွဲ ဘဝ။

အဲဒီလောက်တောင် စုတ်ပြတ်သတ်နေတဲ့ဘဝမှာ နေချင်
စရာရော ကောင်းပျဉ်းမလား။

ဆောင်းညပြာသိုစာပေ

ရင်း မျှော်နေပေမယ့် ကျောင်းနားရောက်တဲ့အထိ သူ လိုက်မလာ
တော့မှ ဒီနေ့ မလာနိုင်တော့ဘူးဆိုတာ သေချာသွားပြီပဲ။

နှင်း မညာပါဘူး... .

နှင်းရင်ထဲမှာဟာနေတာ နှင်းပဲ သိတာလေ... ရှင် ဒါတွေ
မသိနိုင်ပါဘူး ဂုဏ်။

ဂုဏ်သိက္ခာတစ်ခုကို အသက်လောက်နီးပါး တန်ဖိုးထားရ
တဲ့ ကျောင်းဆရာမတစ်ယောက်ရဲ့ရင်ထဲမှာ ရှင်ကို ချစ်နေပေမယ့်
လည်း ဟန်ဆောင်နေရတယ်။

နှင်းရဲ့အချစ်က ရှင်နဲ့ လုံးဝမထိုက်တန်ဘူးလို့ ပတ်ဝန်း
ကျင်က ပြောနေကြတယ် ဂုဏ်။

နှင်းတို့နှစ်ယောက် ဘယ်လိုရှေ့ဆက်ကြမလဲ။

ရှင်နဲ့အတူတူ အိမ်ပြန်ချင်တယ် ဂုဏ်... အိမ်ပြန်ချိန်ကျ
ရင် နှင်းရဲ့အနားမှာ ရှိနေပေးပါနော်၊ နေဝင်ချိန်ကို ရှင်နဲ့အတူကြည့်
ချင်လို့ပါ။ ရှင်နဲ့ခွဲပြီး အိမ်ပြန်ရောက်ရင် နှင်းလွမ်းနေရတာ သိ
ရဲ့လား။

ဒီတစ်ခါ ရှင်နဲ့တွေ့ရင် တစ်ခုတော့ တောင်းဆိုချင်တယ်။

လာနေကျ လမ်းလေးမှာ စောင့်နေကျလူတစ်ယောက်ကို
မတွေ့ရတဲ့အခါ ရင်ထဲမှာ ဟာသွားသည်။

ငေးရီရီလေးနဲ့ ခပ်ညှို့ညှို့ကြည့်တတ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်
ယောက်ကို သေမလောက်လွမ်းဆွတ်သွားတာ သူမ အပြစ်လား... .

ပြုစားတတ်လွန်းတဲ့ တစ်ယောက်သောသူရဲ့အပြစ်လား... .
ဒါမှမဟုတ်... .

အတိတ်က ရေစက်ကြောင့် ဖူးစာ မဆုံ ဆုံအောင် တွန်းပို့
နေတဲ့ cupid ကြောင့်လား။

ပေါ်လာနိုး၊ သူ လိုက်လာနိုးနဲ့စောင့်နေရင်း လမ်းလျှောက်

ပုလင်းကွဲ - ၁၆၀

ရှင် ရန်မဖြစ်ပါနဲ့တော့. . နှင်း စိတ်ချပါရစေနော်. . ဒီနေ့
လိုမျိုး ရှင်မျက်နှာကို မတွေ့ရတဲ့အခါ ရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက် ပူ
တယ်ထင်လဲ။

ရှင် ရန်ဖြစ်ပြီး တစ်ခုခုဖြစ်နေမလား ဆိုပြီး စိတ်ပူရတာ
ပေါ့ ဂုဏ်. .

ရှင်ရဲ့အရင်က အတိတ်တွေကို ဖျက်လို့ရရင် ဖျက်ပြီး စာ
မျက်နှာအသစ်မှာ ပြန်ရေးစေချင်တယ် ဂုဏ်. .

ဟိုးအရင်ကလို မဆိုးတော့ပါဘူးလို့ နှင်းကို ပြောပေးပါ
ဂုဏ်ရယ်. .

မနက်ဖြန်ကျရင် နှင်းရဲ့အရှေ့ကို ဘာဒဏ်ရာဒဏ်ချက်မှ
မပါဘဲနဲ့ ရောက်လာပေးပါလား ဂုဏ်. .

ဆောင်းညပြာသိုစာပေ

ကျောင်းဖွင့်ရက်တွေရဲ့ ဒုတိယမြောက်တဲ့နေ့မှာ နှင်းဆီကို
သတင်းဆိုးတစ်ခုက မမျှော်လင့်ဘဲရောက်လာခဲ့သည်။ နီနီက နှင်း
ကို စိတ်ထိခိုက်မှာစိုးလို့ မျက်နှာအရိပ်အကဲကြည့်ပြီး ပြောပေမယ့်
ဒီထက်မက သူခံလိုက်ရပြီဆိုတာ နှင်း သိလိုက်ပါပြီ။

‘သူ အခု ဘယ်မှာလဲ နီနီ’

ဒီလိုမေးဖို့အတွက် တော်တော်အားယူလိုက်ရတာ သူမသာ
သိလေသည်။

‘ဆေးရုံပေါ်မှာပေါ့. . သေကောင်ပေါင်းလဲဖြစ်နေလို့ သူ့
တပည့်တွေဆို ငိုတောင်နေပြီတဲ့. . ကိုယ်ပြုတဲ့ကံ ကိုယ့်ဆီ ပြန်လာပြီ’

ဆောင်းညပြာသိုစာပေ

ပုလင်းကွဲ - ၁၆၂

ပေါ့ နှင်းရယ်၊ နင့်ကိုသိစေချင်လို့ ငါအိမ်ကိုလာပြောသွားတာ ဖြစ်
မှာ၊ ဒါပဲနော် နှင်း.. နင်လုံးဝသွားကြည့်ဖို့ စိတ်မကူးနဲ့၊ နင့်ရဲ့ဣန္ဒြေ
နဲ့သိက္ခာတွေကို ဒီလိုကောင်ကြောင့် အပွန်းပဲ့မခံပါနဲ့၊ နှင်းရယ်'
သူငယ်ချင်းဖြစ်သူရဲ့ စေတနာကို နားလည်ပါသည်။

ဆွေမရှိ၊ မျိုးမရှိ ပြုစုမယ့်သူ မရှိဘဲ ဆေးရုံပေါ်မှာ သူတစ်
ယောက်တည်း ဝေဒနာခံစားနေရတာ တွေးကြည့်ရုံနှင့်တင် နှင်းရင်
မှာ ဆို့ပါသည်။ ရက်ရက်စက်စက် နှလုံးသားနှင့် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး
ဥပေက္ခာ ပြုနိုင်မှာလဲ နီနီရယ်..

'ဘယ်ဆေးရုံလဲ နီ'

ဒီလောက်ပြောနေရက်သားနဲ့ ရှေ့ဆက်တိုးရပါမလားဆို
ပြီး နီနီက သူမကို စူးလက်နေသောမျက်လုံးတစ်စုံဖြင့် ကြည့်လာ
ကာ ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားပါသည်။ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းနဲ့ ပထမ
ဆုံးအကြိမ် စိတ်ဝမ်းကွဲပြီထင်ပါတယ်..

ရှင် ဘယ်လိုနေသလဲ ဂုဏ်.. အဆင်ပြေရဲ့လား.. ရှင့်ကို
နှင်းလာတွေ့ချင်ပါတယ်.. ဒါပေမယ့်..

ဆောင်းညပြာသိုစာပေ

ပုလင်းတစ်လုံး၏နိဂုံး

ဆေးရုံပေါ်မှာ တစ်ပတ်နေခဲ့ရသည်။ စိတ်ဓာတ်တွေ ခိုင်
မာတည်ကြည်ဖို့ထက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို မတ်တတ်ရပ်နိုင်ဖို့ အနိုင်နိုင်
ကြိုးစားခဲ့ရသည်။

အရမ်းအားငယ်တဲ့အချိန်မှာ သူ ဘယ်သူ့ကို အတမ်းတ
ဆုံးလဲ။ ဖေဖေကိုလား.. မဟုတ်ဘူး။ နာကြည်းတဲ့စိတ်တွေက
အဖေနဲ့သူ့ကို တဖြည်းဖြည်းဝေးကွာသွားစေသည်။

မှတ်မှတ်ရရ တစ်ညမှာ မေမေ့ကို သူ အိပ်မက် မက်ပါ
သည်။ အဲဒီနေ့က ဆေးရုံပေါ်မှာ မိုးသာချုပ်သွားသည်။ ထမင်းချိုင့်

ဆောင်းညပြာသိုစာပေ

လာပို့ပေးမည်သူ မရှိ။ ဗိုက်ဆာလာလေ ဝမ်းနည်းလေပင်။ တစ်ခါ
မှ အဲဒီလောက်ထိ ဝမ်းမနည်းဖူးပါ။

မေမေ့ကို အရမ်းသတိရသွားမိသည်။ ငါ့အမေသာ ရှိရင်
အခုလိုမျိုး ထမင်းငတ်ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ထမင်းတစ်နပ်တော့ လာ
ကျွေးမှာပါဆိုတဲ့ အတွေးလေးဝင်လာတဲ့ တစ်ခဏမှာ ဂုဏ် မျက်
ရည်ပေါက်ပေါက်ကျရသည်။

ငိုပြီး အိပ်ပျော်သွားတော့ စွဲလမ်းစိတ်ကြောင့်ထင်သည်။
မေမေရယ်လေ. . ထမင်းချိုင့်လေးဆွဲပြီး သူ့ကုတင်ဆီ လှမ်းလာနေ
သည်။

‘မေမေ’လို့ အကျယ်ကြီးအော်ပြီး သူ လန့်နိုးလာခဲ့သည်။
ချွေးစေးတွေ ရွဲနစ်နေပြီး ပါးမှာလည်း မျက်ရည်တွေ စွန်းစိုလို့. .
အနွေးထွေးဆုံး မေမေရင်ခွင်လေးကို ဘယ်လောက်တောင် တမ်းတ
နေရလဲ။

မေမေ သူ့အနားမှာ မရှိတာ ကြာပြီလေ. . . လွမ်းတယ်
မေမေ. . သား မေမေ့ကို သိပ်လွမ်းတာပဲ. .

နေ့တိုင်း မျှော်ငေးခဲ့ရတဲ့ မျက်နှာလေးကိုလည်း လွမ်းတာ

ပါပဲ။ နှင်း မသိလို့လား. . . ကတိမတည်ဘူး ဆိုပြီး စိတ်နာသွား
တာလား. . .

ဆေးရုံပေါ်မှာ နေခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်လုံးလုံး ကိုယ်မျှော်နေခဲ့
ပါတယ် နှင်းရယ်. .

နှင်း နေနိုင်တယ်နော်. . သတင်းမေးလေးတောင်မှ မလာ
ခဲ့ဘူးလေ. .

ဆေးရုံပေါ်မှဆင်းဆင်းချင်း ဂုဏ်သည် နှင်းရှိရာအရပ်သို့
ခြေဦးလှည့်ပြီးသား ဖြစ်နေသည်။

တည်ငြိမ်သောအလှ၊ ဣန္ဒြေရသော ခြေလှမ်းကလေးဖြင့်
လျှောက်လာသောနှင်းကို အတွေ့မှာ ထိန်းလို့မရအောင် ရင်တွေ
ပရမ်းပတာခုန်နေသည်။

သိပ်လှတာပဲ နှင်းရယ်. . ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် နှင်းက
လှနေတာပဲနော်. . ကဗျာဆန်တဲ့အလှကို မင်းပိုင်ထားတယ် နှင်း။
ကာရန်ညီတဲ့ တေးသွားကလေးတစ်ပုဒ်လို မင်းရဲ့လှုပ်ရှားမှုတိုင်းက
သက်ဝင်လှပပါတယ်။

အာရှတစ်ခွင်. . မဟုတ်သေးဘူး၊ ဥရောပတစ်လွှား. .

ပုလင်းကွဲ - ၁၆၆

ဒါတင်ဘယ်ကမှာလဲ. . ဟောဒီတစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ မင်း အလှဆုံးလို့ ပြောရင် ရှက်နေမှာလား နှင်း။

သူ့ရှေ့က နှင်း ဖြတ်အလျောက်မှာ သူမဆံထုံးမှာ သီကုံး ပြီး ပန်ထားတဲ့ စံပယ်ပန်းရနံ့သင်းသင်းလေးက နှင်းကိုယ်စား ကျန် နေရစ်ခဲ့သည်။

နှင်းက သူ့ကို မမြင်တာမှ မဟုတ်တာ. . ဒါဖြင့် ဘာလို့ မသိကျိုးကျွံပြုသွားတာလဲ။

နှင်းနှောက်က သူ လိုက်လာခဲ့သည်။

‘နှင်း. . .’

နှင်းက လှည့်မကြည့်ပါ။ နှင်းနှင့်သူ ဘေးချင်းယှဉ်ရပ်ရင်း

‘နှင်း. . ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆိုးနေတာလား’

‘ဘာအတွက်လဲ. . ဘာကို စိတ်ဆိုးရမှာလဲ’

လေသံက မမာပေမယ့် နှင်းပါးစပ်က ထွက်လာတဲ့ စကား လုံးတိုင်းမှာ အစိမ်းရောင်တွေ ခြယ်ထားသလို စိမ်းကားလွန်းသည်။

ခံစားနိုင်တဲ့ အင်အား မရှိတော့လောက်အောင် လူကို ချောက်ချားစေသည်။

ဆောင်းညပြာသို့စာပေ

မူပိုင်နှင်းဆီ - ၁၆၇

‘နှင်း. . ကျွန်တော် ဆေးရုံတက်နေရလို့ နှင်းဆီ မရောက် တာပါ. . စိတ်မဆိုးပါနဲ့ဗျာ’

နှင်းက ခြောက်ကပ်စွာ ရယ်သည်။

အသက်မပါတဲ့ နှင်းရဲ့ရယ်သံက သူ့နှင်စိမ်းသက်လွန်းနေ သည်။

ကျောင်းပို့ ကျောင်းကြို နှင်းအပါးမှာ နှစ်ကိုယ်ယှဉ်တဲ့ လျှောက်ရင်း သာသာယာယာလေး ရယ်တတ်တဲ့ နှင်းရဲ့ရယ်သံတွေ တယ်ပောက်သွားပြီလဲ. . .

‘ဒီမယ် ကိုဂုဏ်၊ ရှင် မလာလို့ ကျွန်မက စိတ်ဆိုးနေမယ် များထင်လို့လား ဝေးသေးတယ်ရှင်၊ ကျွန်မ တစ်ပတ်လုံးလုံးအနှောင့် အယှက်ကင်းကင်းနဲ့ စိတ်ချမ်းသာနေတာ၊ ဒီနေ့ကျမှ. . .’

နှင်းက စကားကို ဆက်မပြောဘဲ ရပ်လိုက်သည်။

နှင်း၏ မျက်နှာက ဘာခံစားချက်မှ မရှိတဲ့ ဗလာမျက်နှာ ဖြစ်နေသည်။

နှင်းရဲ့ အပြော. . နှင်းရဲ့ အမူအရာတွေအောက်မှာ သူ ချောက်ချားစ ပြုလာသည်။ အလန့်တကြားတုန်လှုပ်လာသည်။

ဆောင်းညပြာသို့စာပေ

သူ့မျက်လုံးတွေက နှင်းကို စေ့စေ့မကြည့်ရဲပါ။ မြေကြီးပေါ်ကို အကြည့်ပို့ပြီး သိမ်ငယ်စိတ်ကို ဖုံးကွယ်ထားရသည်။

‘ရှင် ဒီနေ့က စပြီး ကျွန်မနောက်ကို ဆက်လိုက်မလာပါနဲ့. . ရှင်ကြောင့်၊ ရှင်ရဲ့လုပ်ရပ်ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကျွန်မဂုဏ်သိက္ခာတွေ ပွန်းပဲ့ရတယ်. . တကယ်တော့. . ရှင်လိုလူဟာ ခွေးမြီးကောက် ကျည်တောက်စွပ်ပဲ၊ ဘယ်တော့မှ ပြင်ယူလို့ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ အဲဒီတော့ ကျွန်မနဲ့ဝေးဝေးမှာသာ ရှင်နေပါတော့’

ဟိုးအဝေးကြီးကနေ လေးလံသော အရာဝတ္ထုတစ်ခုဖြင့် ပစ်ပေါက်လိုက်သလို ခံရခက်သည်။ နာကျင်စေသည်။

သူ့နှုတ်က ဆွံ့အနေသည်။ နှင်းကို ပြန်ပြောဖို့ စကားလုံးတွေ ပျောက်ဆုံးနေသည်။

အယူခံနှလုံးသားဖြင့် နှင်းဆီမှာ လျှောက်လဲချင်သည်။

တောင်းပန်ချင်သည်။

သို့သော် ပြင်းထန်သောစကားလုံးတွေရဲ့ အောက်မှာ သူ့သိက္ခာတွေ ရစရာမရှိအောင် ကျဆင်းခဲ့ရသည်။ သူ ပြောမိတာက တစ်ခွန်းတည်း. . .

ဆောင်းညပြာသို့စာပေ

‘နှင်း ကိုယ့်မျက်နှာကို မမြင်ချင်ဘူးမဟုတ်လား၊ နှင်းရှေ့ကို ကိုယ် ဘယ်တော့မှရောက်မလာစေရဘူးလို့ ကတိပေးပါတယ်၊ ဒီနေ့ကစပြီး နှင်း စိတ်ချမ်းသာအောင် နေပါတော့. . ကိုယ့်ကိုခွင့်ပြုပါ နှင်း’

နှင်းကို ကျောခိုင်းပြီး သူထွက်လာခဲ့သည်။ ယောက်ျားလေးတွေလည်း ဝမ်းနည်းတတ်ပါတယ် နှင်း။

လူမိုက်တစ်ယောက်ဟာ အပေအတေနေချင်နေမယ်. . ကလေးကချေ ဆန်ချင်ဆန်မယ်. . ဒါပေမယ့် သူလည်း လူပဲလေ။

လူတစ်ယောက်မှာရှိတဲ့ ဝမ်းနည်းစိတ်၊ သိမ်ငယ်စိတ်၊ အားငယ်စိတ်ကတော့ သူ့ဆီမှာ ရှိကိုရှိတယ် နှင်း။

နှင်း. . မင်းဟာ အပြောင်းအလဲမြန်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်လား. .

ဝန်ခံပါတယ်. . မင်းကို ကိုယ် လိုက်လို့မမိနိုင်ဘူး။

အရှုံးပေးပါတယ်၊ ကိုယ့်သိက္ခာတွေ မင်းခြေဖဝါးအောက်မှာ နင်းချေပစ်လိုက်ပြီပဲ. .

ရင်ထဲမှာ နာနေတာ ကိုယ်ပဲ သိတယ်နှင်း။ ဒီဝေဒနာကို

ဆောင်းညပြာသို့စာပေ

ပုလင်းကွဲ - ၁၇၀

မင်း ပေးတာလို့ မစွပ်စွဲရက်ပေမယ့် နှစ်ရှည်လများ ကိုယ်ခံစားရ
တော့မှာပဲ။

မင်းရှေ့ကို ဘယ်တော့မှမလာတော့ဘူးလို့ ပြောခဲ့ပေမယ့်
ဟိုးအဝေးကနေ . . . တိတ်တိတ်ကလေး လွမ်းနေခွင့်တော့ ရှိတယ်
မဟုတ်လား . . . ပေးပြီးသားယောက်ျားကတိတစ်လုံးကို ရင်ဘတ်ကြီး
တစ် ခုလုံးနဲ့ရင်းပြီး ထိန်းရမှာ ခက်ခဲပါတယ် . . .

ဒါတွေအားလုံးဟာ ခက်ခဲမှန်းသိရက်နဲ့ စုပြုံပြီး ခံဖို့ ဆုံး
ဖြတ်ခဲ့တာ မင်းကို သိပ်ချစ်လို့ပါ နှင်း။

ဆောင်းညပြာသို့စာပေ

ဒီနေ့ . . . ဒီရက် . . . ဒီအရပ် . . . ဒီဒေသမှာ လူသူ ကင်းရှင်း
တဲ့ ကွင်းပြင်ကျယ်ကြီးထဲမှာ . . . မြက်ပင်ရှည်ကြီးတွေကို ကျောခင်း
ပြီး သူ အိပ်နေသည်။

မိုးကောင်းကင်ကြီးက သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ရှိနေ
သည်။ ဒါပေမယ့် မိုင်ပေါင်းများစွာ ဝေးကွာလွန်းနေ ပါသည်။
နေဝင်ချိန်တောင် ရောက်နေပြီပဲ။

စိတ်တွေက တိမ်တိုက်တွေနှင့်အတူ လွင့်ချင်ရာလွင့်မျော
နေသည်။

ငှက်ကလေးတွေ အိပ်တန်းတက်ကြတော့မည်။

ဆောင်းညပြာသို့စာပေ

ပုလင်းကွဲ - ၁၇၂

ဂုဏ်ဆိုတဲ့ သူ့ဘဝမှာ မိန်းမတစ်ယောက်က ပေးတဲ့ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေကို ဒီတစ်ခါပဲ ခံစားဖူးသည်။

မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် မျက်ရည်ကျဖူးတာလည်း ဒါပထမဆုံးအကြိမ် ဖြစ်သည်။

မျက်ရည်တွေနဲ့ သူငိုနေသည်။ ကျချင်သလောက် ကျစမ်းပါစေ. . သုတ်ပစ်ဖို့ သူမေ့နေသည်။

ငှက်ကလေးတွေ ပျံသန်းတာကို လိုက်ကြည့်နေရင်း သူ့အကြည့်ထဲကို ဝင်လာတာက မြေပြင်ပေါ်မှ လွတ်တင်လိုက်သော စွန်တစ်ခုဖြစ်သည်။

ဒီစွန်ကလေးက လွတ်လပ်လိုက်တာ. . ဝဲချင်သလို ဝဲပြီး လွင့်ချင်သလို လွင့်ခွင့်ရှိနေသည်။ ဒါဟာ တစ်ချိန်က သူ့ဘဝနှင့် အလားသဏ္ဍာန်တူသည်။ နေချင်သလိုနေပြီး ပေချင်သလို ပေခဲ့ဖူးသည်။

မတူတာတစ်ခုက သူ့မှာ အထိန်းအကွပ်မရှိပေမယ့် စွန်ကလေးမှာတော့ မြေပြင်မှနေပြီး controlလုပ်ပေးမည့်သူ ရှိနေသည်။ အတိုးအလျှော့လုပ်ပြီး လေထဲမှာ လှလှပပကလေး ဟန်

ဆောင်းညပြာသို့စာပေ

မူပိုင်နင်းသီ - ၁၇၃

ရေးပြနေသည့်စွန်ကလေးကြောင့် ကိုယ့်ဘဝကိုယ် အတွေးတွေချော်ပြီး ပိုဝမ်းနည်းလာရသည်။

ဟိုးအမြင့် မိုးကောင်းကင်ဆီမှာ မေမေများ ရှိနေမလား။ မေမေ့ဆီကို သားလာချင်လိုက်တာ. . သားကို လာခေါ်ပါလား မေမေ. . ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ သားမနေချင်တော့ဘူး မေမေ။

လူတွေက ဝိုင်းပယ်ကြတယ်. . ခွဲခြားကြတယ်။ ပိုဆိုးတာက ကိုယ် တကယ်ချစ်ရတဲ့ မိန်းကလေးကတောင် ငြင်းပယ်ခဲ့တယ် မေမေ. .

‘ဟာ. . စွန်ပြတ်သွားပြီဟေ့. . . ငါတို့စွန် ပြတ်သွားပြီ’

‘တောက်. . ဘယ်ကောင်တွေ တက်ဖြတ်သွားလဲ မသိဘူးကွာ. . ဒါကြောင့် မင်းတို့ကို ငါ ပြောတာပေါ့. . မှန်စာ ကောင်းကောင်းတိုက်ပါလို့’

‘ပြီးရော. . ငါ ပုလင်းကွဲရာပြီး သေချာတိုက်ပေးမယ်ကွာ’

ကောင်လေးတစ်စု။ သူတို့စွန် ကြိုးပြတ်ကျသွားလို့ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် မခံချိမခံသာဖြစ်နေတဲ့အသံတွေ အတိုင်းသားကြားနေရသည်။

ဆောင်းညပြာသို့စာပေ

ပုလင်းကွဲ - ၁၇၄

အသက် ဆယ့်သုံးနှစ်လောက် ရှိမည့် ကောင်လေး တစ်ယောက် သူ့အနားကို ရောက်လာပြီး

'အစ်ကို့ . . ကန်တော့နော်၊ ကန်တော့ . . ဟိုပုလင်းကွဲကလေး ကျွန်တော် လိုချင်လို့'

သူ့နံဘေးမှာ ပွစာကျနေတဲ့ ဘီယာပုလင်းတွေကို လာတောင်းခြင်းဖြစ်သည်။ စိတ်ညစ်ညစ်ဖြင့် ပုလင်းပေါင်းမရေမတွက်နိုင်အောင် သောက်မိသည်။ စိတ်ရှူးပေါက်လျှင်ပေါက်သလို ပုလင်းတွေကို ရိုက်ခွဲထားသည်။

'မင်းက ဒီပုလင်းကွဲတွေယူပြီး ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ ပြန်ရောင်းစားလို့မှ မရတော့တာ'

'ကျွန်တော်တို့အတွက်တော့ ပုလင်းကွဲက တန်ဖိုးရှိတယ် အစ်ကိုရ၊ အဲဒီအကွဲတွေကို ထောင်းပြီး မှန်စာတိုက်လို့ရတယ် . . နောက်ပြီး ဟိုကောင်တွေရဲ့စွန်ကို ကောင်းကင်ထက်မှာ တက်ဖြတ်မလို့'

ဂုဏ်သည် တအံ့တဩဖြင့် ကောင်လေးကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

ထောင်းညပြာသိုစာပေ

မူပိုင်နှင်းဆီ - ၁၇၅

ဘာမှသုံးစားလို့မရတော့ဘူးထင်တဲ့ ပုလင်းကွဲတွေက သူ့နေရာနဲ့သူ အသုံးချစရာကျန်နေသေးသတဲ့ . .

ကောင်းကင်ထက်က စွန်ကိုတောင် တက်ဖြတ်နိုင်တဲ့ . . အစွမ်းအစရှိသတဲ့။

ခေါင်းထဲမှာ တစ်ချက် လင်းကနဲဖြစ်သွားသည်။

'ဟာ . . မင်းကို ငါ ကျေးဇူးအရမ်းတင်တယ် ညီလေးရာ' မဆီမဆိုင် ကျေးဇူးတွေ ထ,တင်နေသောသူ့ကို ကောင်လေးက ငကြောင်ဆိုပြီး ပြူး၍ကြည့်နေသည်။

မြက်ခင်းပေါ်အိပ်နေရာမှ ထထိုင်ပြီးနောက် သူ့ခေါင်းထဲကို အသိတစ်ခုဝင်သွားခဲ့သည်။

ဂုဏ်ဟာ ဒီလောက၊ ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ အမှိုက် မဟုတ်တော့ဘူး။ ဘာမှ အသုံးမဝင်တော့တဲ့ အမှိုက်ကနေ ရွှေဖြစ်အောင် ကြံ့ရင် ရနိုင်တာပဲ။

ကောင်းတဲ့ ဂုဏ်နဲ့ ကျော်ကြားအောင် ကြိုးစားရမယ်။

နှင်းရဲ့အနားကို တစ်နေ့နေ့မှာ ရောက်အောင် သွားရပါဦးမည်။

ထောင်းညပြာသိုစာပေ

ပုလင်းကွဲ - ၁၇၆

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီတစ်သက် နှင်းကို သူမေ့လို့မရ
တာ သေချာနေလို့ပင်။

အဲဒီနောက်မှာတော့ ဂုဏ်သည် ဘဝသစ်တစ်ခုကို စဖို့
လန်းဆန်းတက်ကြွသော အားအင်တို့ဖြင့် အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

ပုလင်းလေးတစ်လုံးဟာ ပကတိအတိုင်းမရှိတော့ဘူး။ ကွဲ
ကြေသွားပြီ။ ဒါပေမယ့် အမှိုက်တော့ မဖြစ်သေးပါဘူး။

ဂုဏ်ဆိုတဲ့ကောင်ဟာ ဘာကောင်လဲဆိုတာ စောင့်ကြည့်
နေလိုက်ပါ။ တစ်က ပြန်စမယ် နှင်းသဏ္ဍာန်။

ဆောင်းညပြာသို့စာပေ

ဒီဇင်ဘာလကို ရောက်လာပြီပဲ။

သိပ်မကြာခင် ကလေးတွေ ကျောင်းပိတ်တော့မည်။

နှင်းသည် ကျောင်းထဲမှာ အလှေကျပေါက်နေတဲ့ အပင်

လေးတွေကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

ဒီအချိန် သူလာနေကျလေ...

ကျောင်းဆင်းခါနီးရင် ကျောင်းဘေးနားက သစ်ပင်တစ်

ပင်အောက်မှာ ရပ်ပြီး နှင်းကို သူစောင့်နေလိမ့်မည်။

အခုရော...

သူ လာများစောင့်နေမလား။

ဆောင်းညပြာသို့စာပေ

နှင်းသည် နီနီတားတဲ့ကြားက ဆေးရုံမှာ သူ့ကိုသွားကြည့်
ခဲ့သေးသည်။

အနာရှိန်ကြောင့် မှေးပြီး အိပ်ပျော်နေတဲ့ သူ့ပုံရိပ်တွေ
ကို မြင်နေမိခဲ့ပါပဲ။

နှင်းလာတာ သူ့သိမှာ မဟုတ်ပါဘူးလေ။

စိုးရိမ်လွန်းလို့ မျက်ရည်တောင် ကျခဲ့ရပါတယ် ဂုဏ်ရယ်။
ရှင်ကို ဒီအတိုင်းလွတ်ထားလို့ မဖြစ်တော့ဘူးဆိုတာလည်း နှင်းသိ
လိုက်ပါတယ်။

ရှင်အသိစိတ်နဲ့ရှင် ပြုပြင်လာမယ့် တစ်နေ့ကို နှင်း ဆု
တောင်းရင်း စောင့်နေပါတယ် ဂုဏ်. .

ကျောင်းဆင်းဖို့ ခေါင်းလောင်းသံကလေးက အချက်ပေး
နေပြီ။

ကလေးတွေရဲ့ အပျော်ဆုံးအချိန်လို့ ပြောရင် လွန်မယ်
မထင်ပါဘူး။

အိမ်ပြန်ဖို့အတွက် လွယ်အိတ်ကိုယ်စီလွယ်ပြီး ပြေးထွက်
ဖို့ ပြင်နေသော ကလေးတွေကို သူမက

‘နေဦးလေ. .’ ဆရာမကို နှုတ်မဆက်တော့ဘူးလား’
အဲဒီတော့မှ ကလေးတွေက မတ်တတ်ကလေးတွေ ရပ်ကာ
နှုတ်ဆက်သည်။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာမ’

‘မပြေးနဲ့နော် သားတို့ သမီးတို့ ကောင်းကောင်းသွားကြ’
ကလေးတွေ ပြန်သွားတော့လည်း ကျောင်းခန်းထဲမှာ သူမ
တစ်ယောက်တည်း ဆက်ထိုင်နေမိသည်။

ကျောင်းဆင်းချိန်ရောက်မှာကို ကြောက်တယ် ဂုဏ်. . ရှင်
အရိပ်တွေပဲ အနားမှာ စိုးမိုးနေလို့. .

‘ဟဲ့ နှင်း၊ မပြန်သေးဘူးလား. . လာလေ’

နီနီက သူမကို လှမ်းခေါ်နေသည်။

‘အေး. . အေး. . လာပြီ’

အိမ်အပြန်တစ်လမ်းလုံးတိတ်ဆိတ်နေသောနှင်းကို နီနီက
‘နှင်း. . နင့်ကို ငါ ပြောသင့် မပြောသင့် စဉ်းစားနေတာ၊

အေးလေ. . မပြောတာဘဲ ကောင်းပါတယ်၊ တော်ကြာ နင့်စိတ်တွေ
အဟောင်းက အသစ်ဖြစ်မှာစိုးလို့’

ဆိုပြီး မဝံ့မရဲဖြင့် ပြောသောအခါ နှင်းက အသက်မပါစွာ ရယ်သည်။

‘ဟင်း.. ဟင်း.. နင်က သိပ်ရယ်ရတာပဲ နီနီ.. တကယ့် ကလေးလေးကျနေတာပဲဟယ်.. နီဒါနိုးတွေ စာကိုယ်တွေ လာလုပ် မနေနဲ့၊ ပြောချင်လိုက်တာလည်း သူ့မြင်နှစ်ယောက်မရှိဘဲနဲ့’

‘နင့်ကို ငါ တစ်ခုလောက် မေးလို့ရမလား နှင်း’

‘နင် ဘာမေးမယ်ဆိုတာ ငါ သိနေတယ် နီနီ.. ဂုဏ်ကို ဘာကြောင့် အဆက်အသွယ်ဖြတ်လိုက်သလဲ ဆိုတာ.. သိချင်တာ လား’

‘ဟုတ်တယ်.. ဟုတ်တယ်၊ သူ့ကို နင် သံယောဇဉ် ဘယ် လောက်ကြီးတယ်ဆိုတာ ငါသိနေတာပဲဥစ္စာ.. ဟော.. ဖြတ်မယ့် ဖြတ်တော့လည်း တကယ့်သူစိမ်းတွေလိုပဲဟယ်.. ဟိုတစ်ယောက် ဆိုလည်း ကျောင်းရှေ့မှာ လုံးဝမတွေ့ရတော့ဘူး’

သူတို့က ဒီလိုပဲ ထင်ကြသလား။

နှင်းက ဂုဏ်ကို စိမ်းစိမ်းကားကားနဲ့ ရက်စက်နိုင်တယ် လို့ ထင်ကြတယ်ပေါ့။

အပြင်မှာ စိမ်းဖို့အတွက် နှလုံးသွေးတွေ ပွက်ပွက်ဆူခဲ့ ရတာ ဘယ်သူသိလို့လဲ..

သူ့ရဲ့အပြုံးနဲ့ စကားသံတွေကို တိတ်တိတ်လေး လွှမ်းနေ ရတာကရော ဘယ်သူသိလို့လဲ။

စိတ်ညစ်နေရင်တောင်မှ သူ့ရဲ့စကားသံတွေကြားရင် ပြုံး ပျော်ခဲ့ရတဲ့နှင်းပါ။

နှင်းအတွက် အရာရာ ဖန်တီးပေးတဲ့သူ့ကို တစ်သက်လုံး မေ့လို့မရပါဘူး။

ဘဝတွေ ဝေးနေလည်း ရင်ထဲမှာ ချစ်နေမှာပါ ဂုဏ်..

ဒါဖြင့် ဘာလို့ စိတ်နာအောင် လုပ်ရတာလဲလို့ မေးရင် နှင်း ဖြေပါရစေ။

ဒီကမ္ဘာမှာ လူတချို့က ဖြစ်ချင်တာတွေဖြစ်ခွင့်ရကြတယ်။ ကံတရားကလည်း ဖေးမတယ်ပေါ့။

ရှင်ကျတော့ ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ် မကျေမနပ်ဖြစ်ပြီး တစ် လောကလုံးကို အရွံ့တိုက်တယ်၊ ရေစုန်မှာ မျောပါပြီး ကမ်းပျောက် နေတယ် ဂုဏ်..

ရှင်ကိုယ်ရှင် ပြုပြင်ဖို့အတွက် ကျွန်မလုပ်ရမှာက တစ်ခု
ပဲ ရှိတော့တယ်လေ.. သေသေချာချာစဉ်းစားပြီးတော့မှ ဒီဆုံးဖြတ်
ချက်ကို ချခဲ့တာပါ။

ရှင် လမ်းကြောင်းမှန်ပေါ် ရောက်ဖို့အတွက် ကျွန်မနှလုံး
သားကို စတေးလိုက်ရတာပါ။ တစ်နည်းအားဖြင့်တော့ ရှင်ကို ဖိ
အားပေးလိုက်တာပေါ့။

ခုကျတော့ ယုယတတ်တဲ့မောင်ကို တမ်းတရုံကလွဲပြီး..

မောင်ဆိုတာ ရှင်ကို ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ တိတ်တိတ်ကလေး
ခေါ်တဲ့ နာမည်လေးပေါ့။

တကယ်လို့ ပျော်ရာကို မောင်သွားခဲ့မယ်ဆိုရင်လည်း..
ကျွန်မ ဘာများတတ်နိုင်မှာလဲ။ တော်ရာမှ တိတ်တိတ်ကလေးကြေ
ကွဲပြီး ကြိတ်မှိတ်လွမ်းနေရုံပဲ ရှိတာပေါ့ မောင်။

ယုံပါလို့ မပြောချင်ပေမယ့် ကျွန်မရင်ထဲမှာရှိနေတာလေး
တစ်ခုကို ပြောပြချင်ပါတယ်..

ရှင်နဲ့အတူလျှောက်ခဲ့ဖူးတဲ့ လမ်းကျဉ်းကလေးထဲမှာ ရပ်
ပြီး ရှင်ကို နေ့တိုင်းလွမ်းနေပါတယ်..

ကျွန်မအံ့ချစ်တွေကို နိုးထရှင်သန်လာအောင် ရှင်ပြုစား
ခဲ့တာပဲနော်.. အနားမှာ ရှင်ရှိနေရင် တခြား ဘာမှထပ်မလိုချင်
တော့တဲ့အထိ ကျွန်မ ရူးသွပ်ခဲ့ပါတယ်..

အများအပြင်မှာတော့ ကျွန်မက ရက်စက်သူတဲ့..

ကျွန်မသိနေတာက ကျွန်မက ခံရတဲ့သူပါ ဂုဏ်..

ဘဝဆက်တိုင်းမှာ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးပါရစေလား ဂုဏ်..

ဘယ်လိုခရီးကြမ်းပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင်ပါနေရင် ကျွန်မ မမှုပါဘူး။

'ဟယ်.. မိန်းမ ငေးငိုင်နေလိုက်တာ ကြည့်စမ်း.. အနား

မှာ ငါတစ်ယောက်လုံးရှိနေတာ သိသေးရဲ့လား'

'သိပါတယ် နီရယ် နင်မေးတာကို ငါ မဖြေပါရစေနဲ့၊ ငါ

မေးတာကိုပဲ ဖြေပေးပါဟယ်၊ အခုသူ့အခြေအနေဘယ်လိုရှိသလဲ'

'ငါသိသလောက်တော့ လုံးဝပြောင်းလဲသွားပြီ နှင်း၊ သူ့ရဲ့

တစ်ပိုင်တစ်နိုင်စီးပွားရေးက ခြေလှမ်းသွက်သွက်နဲ့ အလုပ်ဖြစ်နေ
ပုံပဲဟဲ့'

'တကယ်.. တကယ်ပြောတာလား နီ၊ သူ ဘယ်လိုပြောင်း

လဲသွားတာလဲဟင်.. သူ့အလုပ်ကရော ဘာလဲ'

'သိပ်မသိချင်ရှာဘူးနော်. . သူ့အလုပ်က ကောင်းရောင်း
ကောင်းဝယ်ပါပဲ။ ငါလည်း သိပ်နားမလည်ပါဘူး နှင်းရယ်. . ငါတို့
ပတ်ဝန်းကျင်မှာတော့ လောလောဆယ် သူ့ကို ဘာပြောကြသလဲသိ
လား. . အမှိုက်က ရွှေဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်တဲ့သူတဲ့'

'နီရယ် ငါရှင်းအောင်ပြောပြစမ်းပါ။ ဘာလဲ. . သူက အခု
အမှိုက်လိုက်ကောက်နေတာလား။ ငါရင်တွေ ထိတ်လိုက်တာဟယ်'

'ပူ. . ပူနော်၊ နင်ပဲ တွေးပြီး ပူနေ၊ နင့်လူမိုက်လား အမှိုက်
ကောက်မှာ၊ သူ့မှာ ခေါင်းရှိတယ်ဟဲ့. . ပထမတော့ သူက သူများ
ကောက်လာတဲ့ဟာတွေကို ခိုင်ခံ့ပြီး ဝယ်တာ၊ အခုတစ်ဆင့်တက်ပြီး
စက်ရုံအသေးလေးတစ်ခု တည်နေပြီတဲ့'

'တကယ်. . '

ဣန္ဒြေမဆည်နိုင်လောက်အောင် အထိတ်တလန့်ထ၊အော်
လိုက်သော နှင်းကြောင့် နီနီပင် လန့်ဖျပ်သွားကာ

'ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ နှင်းရယ်. . ငါပြောတာ အဆုံးမသတ်
သေးဘူးလေဟယ်. . ကကြီးအစ အ၊အဆုံး ပြောပါရစေဦး'

'ဒီသုံးလေးနှစ်အတွင်းမှာ သူ ဒီလောက်အထိတိုးတက်လာ

လိမ့်မယ်လို့ ထင်ကို ထင်မထားတာ နီရယ်. . သူက ဘာစက်ရုံတည်
ထားတာလဲဟင်. . '

'နင့်လူက အောက်သက်ကျေပါတယ်ဟယ်၊သိတယ်မဟုတ်
လား. . လမ်းပေါ်ကလူဆိုတော့လေ'

နီနီက ခနဲဖြစ်အောင် ခနဲသေးသည်။

နှင်းသဏ္ဍာန်ကလည်း ဆတ်ဆတ်ထိမခံပင်။

'နင်ဟာလေ. . သူ့ကိုဆို ဘယ်တော့မှအကောင်းမမြင်ဘူး၊
စကားပြောတာကလည်း လိုရင်းကို မရောက်နိုင်တော့ဘူး'

'ဒါပေါ့ဟဲ့. . နင်က အရမ်းသိချင်နေတော့ ငါက lesson
ပေးထားတာပေါ့၊ သူက တစ်ဆင့်ချင်းတက်လာတာ ဖြစ်မယ်ဟ. .
ပထမတော့ သူ့ခြံဝင်းလေးထဲမှာပိုနေတဲ့မြေကို ဂိုဒေါင်အသေးလေး
တစ်လုံး ထပ်ဆောက်ပြီး အဲဒီထဲမှာပဲ အလုပ်သမားတစ်ယောက်နဲ့
သူ ကြပ်ကြပ်အိတ်တွေလုပ်ကြတာတဲ့၊ ပြီးတော့ ဈေးတွေ၊ super
marketတွေအထိ လိုက်သွင်းတာ၊ သူ့အိတ်တွေက qualityမိတယ်
ဆိုတော့ အရမ်းရောင်းရတာပဲတဲ့. . သူ့က အကျိုးပေးပေါ့ဟယ်. .
ဂုဏ် ဆိုတဲ့ ချစ်တီးကလေ. . '

ပုလင်းကွဲ - ၁၈၆

နီနီစကားပင် မဆုံးသေး၊ နှင်းက ဖြတ်ပြီး အော်သည်။
'ကြည့် . . နင် ပြောပြန်ပြီလား'

'အေးလေ . . ဒီပါးစပ်ကလည်း အကျင့်ကိုပါနေတာ . . ငါ
အလွန်ပဲ မပြောနဲ့နော်၊ နင့်လူလုပ်တာလည်း ကြည့်ဦး၊ ရပ်ကွက်ထဲ
မှာ ငွေတိုးပါ ပေးသေးတာ၊ အပေါင်ခံတာလေ . . သိတယ်မဟုတ်
လား၊ အဲဒီငွေတွေကိုစုပြီး အခု စက်မှုဇုန်မှာမြေဝယ်ပြီး ဗက်ရုံ
တည်တာလေ . . ရှယ်ယာတွေနဲ့ပေါ့၊ သူတော်တော် လူကြီးဆန်
လာတယ် နှင်း၊ နင်ကြိုက်တဲ့ပုံစံပေါ့ဟယ်၊ gentleman လေ
gentleman'

နှင်းရင်ထဲမှာ တော်တော်ကျေနပ်သွားပါသည်။
ထင်မထားပါ။

သူ့ကိုယ်သူ ဒီလောက်အထိ ပြုပြင်လိမ့်မည်ဟု မထင်ရဲခဲ့
တာပါ။

ရှင့်မှာ အရည်အချင်းတွေရှိနေတာပဲ ဂုဏ်ရယ် . .
လုပ်ပြလိုက်စမ်းပါ။
လှမ်းမယ့် လှမ်းတော့ ခြေလှမ်းကျကျ လှမ်းပြီး တက်မယ့်

ဆောင်းညပြာသို့စာပေ

မူပိုင်နှင်းဆီ - ၁၈၇

တက် ဟိုးအမြင့်ဆုံးထိရောက်အောင် တက်ပေါ့ . .
နှင်းကို မေ့မထားခဲ့ပါနဲ့လို့ တောင်းဆိုပိုင်ခွင့် မရှိပေမယ့်
နှင်း ရှင့်ကို လှမ်းနေခွင့်တော့ ရှိတယ် မဟုတ်လား ဂုဏ် . .

ဆောင်းညပြာသို့စာပေ

ဂုဏ်သည် လေးနှစ်လုံးလုံး နှင်းကို သတိမရစေရန် အလုပ်
ထဲမှာပင် စိတ်ကို နှစ်ထားလိုက်သည်။

တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် လှေကားထစ်တက်သလို ကိုယ့်တက်
လမ်းကို အမြဲတမ်းရှာဖွေနေမိသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်ခြည်မ
ပြတ် လေ့လာနေသည်။

အခုတလော ဂုဏ် ဘာကိုတွေးနေမိသလဲဆိုတော့ ဒီမှာ
လူသုံးများနေတဲ့ CDချပ်တွေ ကိစ္စပင်။

ကော်စေ့လိုမျိုးကုန်ကြမ်းက ကိုယ့်နိုင်ငံမှာရှိနေရဲ့သားနဲ့
နည်းပညာအရ တရုတ်ကအချပ်တွေကို အဝယ်လိုက်ကြသည်။

ကိုယ့်ပြည်တွင်းမှာသာ စီဒီအချပ်တွေကိုထုတ်လုပ်ပြီး ဖြန့်
ချိမယ်ဆိုရင် စရိတ်တွေ ပိုပြီး မသက်သာပေဘူးလား။ သုံးစွဲတဲ့သူ

ဆောင်းညပြာသိုစာပေ

တွေ ဖောဖောသီသီသုံးလို့ရတာပေါ့။

ဒါပေမယ့် ဒီအလုပ်က သူနှင့် စိမ်းသက်နေသည်။ နည်း
စနစ်တွေ၊ စက်ပစ္စည်းတွေ လိုနေသေးသည်။

အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်ပြီဆိုရင် အဆုံးထိသွားရမှ ကျေနပ်
တဲ့ ဂုဏ်က တရုတ်ပြည်မအတွင်းသို့ ဝင်ပြီးလေ့လာဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်
သည်။

တပည့်တစ်ယောက်ကို passportကိစ္စ လုပ်ခိုင်းပြီးနောက်
ဂုဏ်သည် ကားမောင်းကာ အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့သည်။

ဒီနေ့ကျမှ သူ့မှာ ရာသီပေါ် တုပ်ကွေး ကွေးချင်သလိုဖြစ်
နေသည်။

ကားကို ရုံးခန်းကနေ မနည်းထိန်းပြီး မောင်းလာရသည်။
ထမင်းလည်း စားလို့ရမည် မဟုတ်ပါ။ တစ်ယောက်တည်း

နေပြီး ကြုံသလိုပဲ စားရသည့်အခါ ခုလိုမျိုး နေမကောင်းတဲ့အခါမှာ
အိမ်ရဲ့နွေးထွေးမှုနှင့်မိသားစုကို ပြင်းပြစွာ တမ်းတသည်။

အပူလေးလည်း သောက်ချင်လာသည်။ အရည်လည်း ဖြစ်
ချင်သည်ဆိုတော့ ဂုဏ်သည် ကြေးအိုးသောက်ဖို့ ရွေးချယ်လိုက်၏။

ဆောင်းညပြာသိုစာပေ

ဆရာစံလမ်းရှိ YKKO ကြေးအိုးဆိုင်သို့ သူ မောင်းလာခဲ့သည်။

ကြေးအိုးသောက်ပြီးတော့ အိမ်ပြန် ဆေးသောက်ပြီး အိပ်လိုက်မည်ဟု အားခဲထားရသည်။

ဂုဏ်သည် ကားရပ်ပြီးနောက် ဆိုင်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးတွေသည် လူတစ်ယောက်... မဟုတ်သေးဘူး၊ နှစ်ယောက်ဆီသို့ အရောက်မှာ ချက်ချင်းပြောဝေသွားသည်။

နှင်း..

သူ့ရဲ့နှင်း..

ဟုတ်ပါသည်။ နှင်းဘေးမှာ သူမထက် သုံးလေးနှစ်ကြီးပုံရသည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သား ရယ်လို့မောလို့၊ စကားတွေပြောနေကြသည်။ အဲဒါကြောင့်များ နှင်းက သူ့ကို ခါထုတ်လိုက်တာလား။ တွေးစရာဖြစ်လာသည်။

နှင်းရှေ့ကို ရောက်မလာပါဘူးလို့... ကတိပေးထားသည့် အတွက် ဂုဏ်က သူ့ခြေလှမ်းတွေကို နောက်ပြန်လှည့်ပြီးသားဖြစ်

နေသည်။

သူ့နှလုံးသားမှာ ဒဏ်ရာကလေးတစ်ခု ထပ်ပြီး ပါလာပြန်ပြီပေါ့။

နှင်းသည် ဆိုင်ထဲဝင်လာပြီးမှ ပြန်ထွက်သွားသည့် လူတစ်ယောက်ကို စင်ကာပူမှာ တျောင်းတက်ပြီး ခဏပြန် လာတဲ့ ဝမ်းကွဲအစ်ကိုနှင့် စကားတွေပြောနေရင်းမှ အမှတ်မထင် ကြည့်လိုက်မိသည်။

နောက်ပိုင်းတိုပဲ မြင်ရတာဖြစ်ပေမယ့် သူဟာ ဂုဏ်ပဲဆိုတာ သိလိုက်ပါသည်။

အထင်လွဲပြီးထွက်သွားတာများလား...

ဒီဘက်ကို ခဏလေးလှည့်ပေးပါဦး ဂုဏ်ရယ်... ရှင့်မျက်နှာလေး မြင်ချင်လို့ပါ။ ဒီလေးငါးနှစ်အတွင်းမှာ ရှင် တော်တော် ပြောင်းလဲသွားတာပဲ။ သွားပုံလာပုံကအစ ရင့်ကျက်လာတယ်... ရှင့်စိတ်ထဲမှာရော ကျွန်မ ရှိသေးရဲ့လား။

စကားသံတွေ တိတ်၊ မျက်လုံးတွေက လူတစ်ယောက်ကို ငေးကြည့်ပြီး အသက်မရှိတဲ့ကျောက်ရုပ်လိုဖြစ်နေသောနှင်းကို ဘေး

ပုလင်းကွဲ - ၁၉၂

မှာထိုင်နေသောအစ်ကိုဖြစ်သူကပင် သတိထားမိလေသည်။

‘မိနှင်း.. ဘာတွေလိုက်ငေးနေတာလဲ၊ ငါ့ညီမတော့ မရိုး
တော့ဘူး ထင်တယ်၊ ဘယ်သူလဲ.. နှင်းနဲ့ date လုပ်ထားတဲ့သူလား’

‘ကိုပေါက်နော်.. နှင်းက နှင်းအသိတစ်ယောက်နဲ့တူလို့
လိုက်ကြည့်တာပါ’

‘ဟုတ်လို့လား.. နင့်မျက်လုံးတွေက စကားပြောနေတယ်
လေ.. ငါမြင်သားပဲ၊ ငါကတော့ ငါ့ညီမလေးမှာ ရည်းစားမရှိသေး
ဘူးဆိုပြီး ရှာပေးမလားလို့ အားခဲထားတာ’

နှင်းစိတ်ထဲမှာ အရမ်းဝမ်းနည်းသွားသည်။

နှင်းကိုမြင်ပြီးမှ ပြန်ထွက်သွားသည့် သူ့ရဲ့လုပ်ရပ်စိမ်းတွေ
ကြောင့် ရင်ထဲတွင် နင့်နေအောင် ဝမ်းနည်းရသည်။

ဣန္ဒြေလည်း မဆည်နိုင်သလို ဟန်လည်း မဆောင်ချင်
တော့ပါ။

ကြေးအိုးလည်း ဆက်သောက်ချင်စိတ် မရှိတော့သဖြင့်
‘ကိုပေါက်.. အိမ်ပြန်ကြရအောင်’

‘ဟ.. ဘာဖြစ်သွားတာလဲ.. နင်ပဲ ကြေးအိုးသောက်ချင်

ဆောင်းညပြာသိုစာပေ

မူပိုင်နှင်းဆီ - ၁၉၃

လို့ဆို.. ငါစတာ လွန်သွားလို့ စိတ်ဆိုးသွားတာလား မိနှင်း’

နှင်းက ခေါင်းသာ ရမ်းပြသည်။

မျက်လုံးထဲမှာတော့ မျက်ရည်ကြည်တွေ ဝေ့လို့။

ငိုချလိုက်ချင်သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာ.. မရှိရင်ပေါ့။

.

ဆောင်းညပြာသိုစာပေ

ခေါင်းထဲမှ ထိုးပြီး တဆစ်ဆစ်ကိုက်ခဲလာသည်။

ခေါင်းမထောင်နိုင်တော့သဖြင့် အိပ်ရာထဲမှာ လှဲပြီးနေနေ ရသည်။

ဆေးလည်း သောက်ချင်စိတ်မရှိ။ ဆေးသောက်ဖို့ ဗိုက်ထဲ မှာ အစာက မရှိ။ ပြုစုမည့်သူက ဝေးလို့ မြန်မြန်သာ သေပစ်လိုက် ချင်တော့သည်။

နေမကောင်းမဖြစ်ချင်ဘူး။ တစ်ခါ နေမကောင်းရင် တစ် ခါ အားငယ်ရသည်။* အထီးကျန်ရသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ပို ပြီး တမ်းတမိသည်။ ကိုယ့်ဆီ ဘယ်တော့မှပြန်မလာတော့မယ့် တစ် ယောက်ကိုပေါ့။

အဲဒီတစ်ယောက်ကို လွမ်းတိုင်း တိတ်တခိုးချောင်းကြည့်ပြီး တယ်လီဖုန်းကင်မရာလေးဖြင့် မှတ်တမ်းတင်ထားမိသည်။

သူမကို လွမ်းတိုင်း ထုံပုံရိပ်တွေကိုဖွင့်ကြည့်ပြီး အလွမ်းဖြေ ယူရသည်။

ဂုဏ်သည် ဖုန်းထဲမှ ဆရာမလေးကို လွမ်းဆွတ်စွာ ကြည့် မိသည်။

ဆောင်းညပြာသိုစာပေ

အမေ ခေါင်းချခဲ့တဲ့ နေရာနှင့် ရပ်ကွက်လေးကို သံယော ဇဉ်ရှိလွန်းလို့သာ တွယ်ကပ်ပြီး နေနေရတာ။

နှင်းသဏ္ဍာန်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို မေ့လိုက်ချင်သည်။ သူ့မှာ ပိုင်ရှင်ရှိနေပြီပဲ။

ကိုယ်နဲ့ မထိုက်တန်ဘူး ထင်လို့ . . ထိုက်တန်လာတဲ့အထိ အပင်ပန်း၊ အဆင်းရဲခံပြီး ခြိုးခြံချွေတာခဲ့ရတာတွေ၊ ကြိုးစားခဲ့ရ တာတွေကို နှင်းက အသိအမှတ်မပြုတော့ဘူးပေါ့ . .

ရက်စက်တယ် နှင်းရာ . . မင်း သိပ်ရက်စက်တယ်။

ကျောင်းဆရာမလေးဆီမှာ ကြင်နာတတ်တဲ့နှလုံးသား ရှိ မယ်လို့ ထင်နေတာ၊ ထင်ခဲ့တာ . . နောက်ဆုံးကျတော့လည်း . . ပေတံအတိုအရှည်တွေနဲ့ပဲ တိုင်းတာသွားတာပဲလေ . .

ဆောင်းညပြာသိုစာပေ

အင်္ကျီအဖြူလက်ရှည်နှင့် ထဘီအစိမ်းလေး ဝတ်ထားပြီး နှင်းဆီဖြူတစ်ပွင့်ကို ကျက်သရေရှိစွာပန်ထားသည့် နှင်း... သူ့ရဲ့ နှင်း။

ဂုဏ်မျက်လုံးမှာ မျက်ရည်တွေ... ငိုနေပြီပေါ့... ကိုယ် ငို နေရပြီ နှင်းရယ်... ခုချိန်မှာ အကောင်း အဆိုး လာခဲ့ခိုင်းရင် ကိုယ်ခွဲတတ်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ကိုယ့်မှတ်ဉာဏ်တွေအားလုံး ထုံ ထိုင်းကုန်ပြီ။ နှင်းကို လက်လွတ်လိုက်ရပြီဆိုသည့်အသိတစ်ခုပဲ သူ့ ရင်ထဲမှာ ရှိတော့သည်။

ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ကံဆိုးခဲ့ရသည်။ မိဘတွေနှင့် သေ ကွဲ၊ ရှင်ကွဲ ကွဲခဲ့ရသည်။ ကိုယ်သိပ်ချစ်ရတဲ့ ချစ်သူနှင့်ပါ ထပ်ပြီး ရှင်ကွဲ ကွဲနေရသည်။

အရင်ဘဝက ဝဋ်ကြွေးတွေ ဘယ်လောက်တောင် များခဲ့ ပါလိမ့်။ ဒါနှင့်များတောင် သူက ဒီဘဝမှာ ဆိုးမိုက် ပေတေစွာ နေခဲ့သေးသည်။

ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ်မပြုပြင်ခဲ့ဘူးဆိုရင် ဝဋ်ကြွေးမှာ ဝဋ်ကြွေး တွေ ထပ်ကုန်တော့မှာပေါ့။

ထိုသို့ တွေးမိစဉ်ဝယ် ဂုဏ်သည် အရမ်းတုန်လှုပ်သွားခဲ့ သည်။ နှစ်တွေအကြာကြီး ဘုရားနှင့် ကင်းကွာခဲ့သည်။ တရားဆို တာ ဘာမှန်းမသိ။ သံဃာဆိုလည်း ကိုယ်နှင့်မဆိုင်သလိုပင် ခပ်ဝေး ဝေးနေခဲ့မိသည်။

ဒီထက်ပိုဆိုးတာက ကိုယ်နှင့်ဘာမှရန်ရှိပြီးရန်စမရှိတဲ့သူ တွေကို ပိုက်ဆံရရင် ပြီးရောဆိုပြီး ထိုးနှက်ရိုက်ပုတ်ခဲ့သလို ချောင်း ပြီးလည်း ရိုက်ခဲ့ဖူးသေးသည်။

ကိုယ့်လုပ်ရပ်တွေ ကိုယ် ပြန်တွေးကြည့်ရင် ရွံစရာလည်း ကောင်း၊ ကြောက်စရာလည်း ကောင်းသည်။ အပြင် မြန်ပေမယ့် အမှန်ပြင်ရမယ့်အရာတွေ များစွာရှိနေသေးသည်။

အရင်က တပည့်တွေကိုလည်း ကြုံရင် ဆုံးမရပါဦးမည်။

ကားမောင်းပြီး ကုမ္ပဏီရှိရာသို့ထွက်လာသော ဂုဏ်သည်
ကားလမ်းတောက်လျှောက် လမ်းပြုပြင်နေတာ တွေ့ပြီး ကားကို
လမ်းဘေးကပ်ရပ်ကာ ဆင်းလာခဲ့သည်။

လင်းနှင့်သစ်ကို လုပ်အားပေးလုပ်နေတာ တွေ့လိုက်
ရတော့ စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုပီတိမျိုးဖြစ်သွားမှန်း မသိပါ။

လမ်းထဲက လူငယ်တွေလည်း အများကြီးပဲ။

ရပ်ရေးရွာရေးမှာ တက်တက်ကြွကြွနှင့် ပါဝင်နေကြတာ
စိတ်ချမ်းသာစရာကောင်းလှသည်။

တစ်ချိန်က သူ့မှာ အခုလိုမျိုး ပါဝင်ဖို့ စိတ်သာရှိခဲ့သည်။
လူတကာရဲ့ချစ်ဖတ်ဘဝနှင့် ပရဟိတလုပ်ငန်းတွေမှာ ဝိုင်းပယ်တာ
ခံခဲ့ရသည်။

'ဟာ... ဂုဏ်...'

လင်းက သူ့ကိုမြင်သွားပြီး လှမ်းခေါ်သည်။

'မင်းတို့တွေ စောစောစီးစီးကြိုးစားလှချည်လားကွ'

'ဒါပေါ့ကွာ... ဒီလမ်းရဲ့ အလှူရှင်ကို မင်း မသိသေးဘူး
မဟုတ်လား'

'ဟုတ်လား၊ ပြောပါဦး ဘယ်သူတဲ့လဲ'

'သူ့နာမည်က ဂုဏ်... တဲ့၊ Innocent ကုမ္ပဏီဥက္ကဋ္ဌလေ'

အတည်ပေါက်ကြီးနှင့် နောက်နေသော လင်း၏ လက်

မောင်းကို ဂုဏ်က မနာအောင် ခပ်ဖွဖွထိုးရင်း

'ကျန်သေးတယ်လေကွာ... သူက လူပျိုကြီးကွ'

'ဟာ... မပျိုပါဘူး၊ ဆရာမလေးနဲ့ယူရဦးမှာ'

ရယ်မော ပျော်ရွှင်နေတာတွေ ရပ်တန့်သွားသည်။

သူတို့တွေက နှမ်းကို မမေ့သေးပဲကိုး။ ဂုဏ်နှင့်နှင်းကို ခု

ချိန်ထိ တွဲပြီးမြင်နေကြသေးသည်။

သူတို့ ဆွပေးမှ ရင်ထဲက ဒဏ်ရာတွေ အဆိပ် တက်လာ

သည်။

'ငလင်းရေ. . ဟိုက အလုပ်သမားခေါင်းကို ပြောပြီး နေ့
ခင်းကျရင်. . . အားလုံးကို လက်ဖက်ရည်နှင့် ပေါက်စီ ဝယ်ကျွေး
လိုက်ပါကွာ. . မနက်ဖြန်ကျရင်လည်း ငါ. . ဒံပေါက် ဝယ်ကျွေးဦး
မယ်'

'မင်းရဲ့စေတနာကိုတော့ ငါ ချီးကျူးတယ်ကွာ. . အားလုံး
အပေါ်မှာ တစ်ပြေးညီပဲ. . ဒါကြောင့်လည်း မင်း အောင်မြင်တာ
ဂုဏ်. . စေတနာကောင်းရင် ကံကောင်းတယ်တဲ့'

'ဟား. . ဟား. . ငါတပည့်က ဘယ်ဆိုးလို့လဲကွ. . တော်
တော်တိုးအက်လာပြီပဲ'

'ဒါပေါ့ကွာ. . ရှေ့ကနွားက ဖြောင့်ဖြောင့်သွားတော့လည်း
နောက်ကနွားတွေက ဖြောင့်ဖြောင့်လိုက်တာပေါ့'

ဂုဏ်က သူ့ကို နွားနှင့်နှိုင်းသည့်အတွက် ငလင်းကို အသံ
တိတ်လှမ်းပြီး ဆဲသည်။

'ဂုဏ် ဥပုသ်နေ့ကျရင် မင်း တောကျောင်းသွားဦးမှာလား'

'သွားမှာပေါ့ကွ. . သီလယူပြီး ဥပုသ်စောင့်မယ်၊ ဓာရားပါ
ထိုင်ဦးမှာ'

'ငါတို့လည်း လိုက်မယ်ကွာ'

'မင်းတို့ တရားထိုင်နိုင်လို့လား၊ ငါက ညနေမှပြန်လာမှာ
နော်'

'ထိုင်မယ်ကွာ'

ဝမ်းသာပါသည်။ အရင်က ဆိုးတူ မိုက်ဘက် တပည့်တွေ
ခုလို သူ့နောက်လိုက်ပြီး ပြုပြင်လာသည့်အတွက် အတိုင်းမသိပျော်
ပါသည်။

မှော်ဘီမရောက်ခင် လှည်းကူးမြို့နယ် ငါးဆူတောင်ကျေး
ရွာတွင် တောကျောင်းကလေး တစ်ကျောင်း ရှိသည်။

ထိုကျောင်းမှ ဆရာတော်သည် ဂုဏ် သိသင့်သိထိုက်သော
ဓမ္မအမြင်များကို မီးမောင်းထိုးပြပြီး လက်တွေ့ ကျင့်သုံးစေခဲ့သည်။
ဗုဒ္ဓ၏လမ်းစဉ်အတိုင်း သူ လိုက်နာခဲ့သည်။

ထိုကျောင်းတွင် ဂုဏ်လှူထားသော သိမ်နှင့် ရေစင်ကြီးရှိ
သည်။

ဝါတွင်းကာလ ဥပုသ်နေ့တိုင်း သူ ရောက်အောင် သွား
သည်။

ပုလင်းကွဲ - ၂၀၂

ဂုဏ် ကြီးစားခဲ့သမျှ အရာထင်တာ နှစ်ခုရှိသည်။
တစ်ခုက သူ့ လူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့သည်။
လူတော်ဖြစ်ဖို့ကတော့ ကြိုးစားနေဆဲပင်။

ဒါကလည်း ဆရာတော် ဆုံးမသလိုပါပဲ။ 'အမှားတွေလျှင်
ချက်ချင်းပြင်၊ အမှန်တွေပေမယ့် ရပ်မနေနဲ့... ကောင်းသထက်
ကောင်းအောင် ဆက်ကြိုးစား'တဲ့။

ထိုအဆုံးအမကို သူ့နာခံပြီး ကြိုးစားခဲ့သည်။

နောက်တစ်ခုက စီးပွားရေးမှာ သူထူထောင်ခဲ့သော In-
nocent Company က နေရာရလာသည်။ စီးပွားရေးလောကမှာ
နာမည်တစ်လုံးအိုင်အမာရလာသည်။

ခုဆို သူ့ကုမ္ပဏီက ထုတ်တဲ့ စီဒီချပ်တွေကို မြန်မာတစ်
ပြည်လုံးသို့ ဖြန့်ချိနိုင်ပြီ ဖြစ်သည်။

ဗီဒီယိုထုတ်လုပ်ရေးတွေကလည်း qualityကောင်းသော
သူ့ပစ္စည်းတွေကို အများအပြားဝယ်ယူအားပေးကြသည်။

ခြံကြည့်လိုက်လျှင် ဒီခုနစ်နှစ်အတွင်းမှာ သူ့ရဲ့တိုးတက်မှု
ကို ကျေနပ်ပါသည်။

ဆောင်းညပြာသို့တပေ

မူပိုင်နှင်းဆီ - ၂၀၃

သူ့ အများကြီး ခရီးရောက်ခဲ့တာပဲလေ။

ဆုတ်ယုတ်မှုအနေနဲ့ကတော့ အချစ်ရေးပေါ့။ အခုချိန်ထိ
လည်း အနှုတ်ပြနေဆဲပင်။

ဆောင်းညပြာသို့တပေ

နှင်းသည် ဖြောင့်ဖြူးနေသော လမ်းကလေးကို ကြည့်ပြီး တအံ့တဩဖြစ်နေသည်။

‘နီ ဒီ . . ဒီလမ်းက အရင်လိုမဟုတ်တော့ဘူးနော်၊ နင့်ဆီ ငါလာတုန်းက မိုးတွင်းကြီးမှာ ရွံ့တွေ့ဗွက်တွေနဲ့လေ ခုကျတော့ လည်း. . ’

မိုးရွာကြီးထဲ ထီးလိုက်ပေးခဲ့သောလူတစ်ယောက်ကို ပြင်း ပြဇွာ သတိရမိသည်။

‘ဒါပေါ့ဟဲ့ . . ဒီလမ်းရဲ့အလှူရှင်က Innocent Company ကလေ . . . အလှူအတမ်း အရမ်း ရက်ရောတာပဲ . . . ရပ် ကွက်ထဲမှာ ဘာပဲ လိုအပ် လိုအပ် . . သူ့ဆီသွားရင် အကုန်လှူတာ ပဲဟ’

‘စိတ်ဓာတ်ကလေးက ကောင်းလိုက်တာနော်’

‘ဒါပေမယ့် သူက အရင်တုန်းက အရမ်းဆင်းရဲတာဟဲ့ . . တကယ့်ကို လမ်းဘေးက ကလေးကချေတစ်ယောက်၊ ခုလိုဘဝမျိုး ရောက်အောင် သူ ဘယ်လောက်ထိ ရုန်းကန်ခဲ့ရမလဲ၊ ကြိုးစားခဲ့ရ မလဲဆိုတာ နင်စဉ်းစားကြည့်’

‘ဂုဏ်ယူဖို့ကောင်းလိုက်တာနော်၊ သူက ဘယ်လိုလူလဲဟင် နီ’

‘အင်း . . လူပုံကတော့ ခပ်ချောချောပေါ့ဟယ် . . မိတယ် ဟ၊ အရင်တုန်းကတော့ ဆံပင်ရှည်ရှည်နဲ့ နားကပ်တစ်ဖက် အမြဲ ဝတ်ထားတယ်တဲ့’

နီနီစကား မဆုံးသေးပေမယ့် နှင်းမျက်လုံးထဲမှာ သူ့ကို မြင်ယောင်လာသည်။

‘သူ . . သူ့နာမည်ကရော ဘယ်လိုခေါ်လဲ နီ’
နှင်းရဲ့အလောသုံးဆယ်အမေးကို နီနီက ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်ကာ -

‘နာမည်လား . . ဟင်းဟင်း . . သူ့နာမည်က ချစ်လူဖိုက်

မဟုတ်ဘူး၊ နှင်းရဲ့လူမိုက်တဲ့'

'တကယ်. . သူ. . သူပဲလား နီရယ်. . ဝမ်းသာလိုက်တာ
ဟယ်. . ငါ ဝမ်းသာလိုက်တာ'

'ဟယ်. . ဝမ်းသာတဲ့သူက မျက်ရည်တွေကျလို့. . တကယ်
ပါပဲဟယ်. . နင်ဟာလေ ဝမ်းသာရင်လည်း ငို၊ ဝမ်းနည်းရင်လည်း
ငိုတာပဲ၊ အရှုံးမ'

နှင်းက နီနီကိုရန်တွေ့သည်။

'ပြော. . ပြော. . နင်က ဘာခံစားချက်မှမရှိတဲ့သူပဲ ဥစ္စာ
ဘာနားလည်မှာလဲ'

'ဘာလို့ မခံစားတတ်မှာလဲ. . ငါလည်း ချစ်တတ်တယ်ဟဲ့၊
ငါ့အိမ်က ကွာစိလေးကို ငါချစ်သားပဲ'

'နင့်ကွာစိက ခွေးကြီးလေ. . ဘာဆိုင်လို့လဲ'

'သိဘူးလေ. . ငါသိတာ တစ်ခုတော့ရှိတယ်. . နင် သူ့ကို
ချစ်နေတယ် မဟုတ်လား'

ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းသည် ဝန်ခံခြင်းပါတဲ့။

ကြားထဲဝင်ပြီး မျက်စိလည်ရသူက နီနီသာဖြစ်သည်။

ဟိုတစ်ယောက်ကလည်း နှင်းကို ချစ်လိုက်တာမှ တုန်လို့။
ခုချိန်ထိ မိန်းမမယူသေးတာပဲ ကြည့်လေ။ သူ့အနားမှာ ဒီလောက်
ပိုင်းပိုင်းလည်နေတဲ့ ဥစ္စာ။ ရုပ်လည်း ရှိ၊ အရွယ်လည်း ရှိ၊ ငွေလည်း
ရှိနေသားကို။

ဒါနဲ့တောင်မှ နှင်းအနားကို ပြန်မလာတာ အံ့ဩသည်။
ဟိုဆရာမကလေးကျပြန်တော့လည်း ချစ်ရက်သားနဲ့ ဟန်
ဆောင်နေသည်။

အားမနာပပြောရလျှင် ပဲနည်းနည်းများသွားသည်။ သူတို့
နှစ်ယောက် ဘယ်တော့ပြန်ဆုံကြမလဲဆိုတာ သူမ သိပ်ပြီးသိချင်နေ
သည်။

'Shopping Mall'တစ်ခုထဲတွင် ပုလင်းတွေချည်း ရောင်း
ချသောဆိုင်တစ်ဆိုင်ထဲ၌ ဂုဏ်အလုပ်ရှုပ်နေသည်။

အရွယ်စုံ၊ sizeစုံ၊ ပုံစံစုံပုလင်းတွေကို ရွေးချယ်ပြီး ဝယ်
ယူနေမိသည်။

ပုလင်းအလွတ်တွေပေါ့. .

သူ့အနောက်မှာ လာရပ်ပြီး 'ဂုဏ်'လို့ တရင်းတနှီးခေါ်သံ
ကြားသဖြင့် လှည့်ကြည့်မိတော့ နှင်းရဲ့သူငယ်ချင်းနီနီ ဖြစ်နေသည်။

'ဪ. . နီနီပါလား၊ တစ်ယောက်တည်းလား'

'တစ်ယောက်တည်းပေါ့၊ နှင်းလည်း တစ်ယောက်တည်းပဲ'

မေးသော်ရှိ မမေးသော်ရှိ ကြားဖြတ်ပြီး ကြော်ငြာဝင်ပေး
ရမှာက သူမတာဝန်ပင်။

'ဗျာ. . '

'ဘာလဲ အံ့ဩသွားတာလား'

'သူ့လူနဲ့ တစ်ခါတွေ့လိုက်သလားလို့'

'အမယ်လေး. . ကိုယ့်သူငယ်ချင်းအကြောင်း ကိုယ်အသိ
ဆုံး. . ခုချိန်ထိ မူးလို့ရှုစရာမရှိသေးဘူး'

'ခင်ဗျား တကယ်ပြောနေတာလား နီနီ၊ တကယ်လား'

အပျော်တွေလွန်ပြီး မေးနေသော ဂုဏ်ကို နီနီက အမြင်
ကတ်လာသည်။

'မယုံရင်လည်း ရှင့်ဟာရှင် နှင်းကို သွားမေးပါလား'

ပြောပြီး သူမ လှည့်ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ အပြင်ရောက်
တော့ ပါးစပ်ကိုလက်နှင့်အုပ်ပြီး ရယ်ချလိုက်မိသည်။ လည်မလိုလို

နဲ့ တော်တော်အတု့သူ။

ဒီနေ့ကျမှ နီနီ ဘာဖြစ်နေမှန်းကို မသိတာ။ မျက်နှာက
လည်း စပ်ဖြူဖြူ။

ကျောင်းဆင်းလို့ အတူတူပြန်မယ် ဆိုတော့လည်း နေခဲ့
သည်။ နှင်းတစ်ယောက်တည်း ပြန်လာရတာပေါ့။

နှင်းသည် နေ့စဉ် ပြုမူနေကျအတိုင်း ကျောင်းဘေးနား
က သစ်ပင်ကြီးအောက်ကို အကြည့်က ရောက်သွားပြန်သည်။

ဒီတစ်ခါမှာတော့ သူမမျက်လုံးတွေ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်ကုန်
သည်။

အံ့ဩသွားလို့ ပါးစပ်ကလေးပင် ပွင့်လို့။

ဂုဏ် . . သူ့ရောက်နေပါလား။

ဂုဏ်သည် နှင်းဆီသို့လှမ်းလာနေသည်။ မျက်နှာမှာ အပြုံး

ဆောင်းညပြာသို့စာပေ

တွေနဲ့လေ . .

'နှင်း . . နေကောင်းလား'

ကောင်းလို့ ကျောင်းလာတာပေါ့လို့ အငေါ်တူးချင်ပေမယ့်
တကယ်တမ်း သူမပြန်ပြောဖြစ်တာက

'ရှင်ရော နေကောင်းရဲ့လား'

တဲ့လေ . .

'အခုတော့ နေကောင်းပါတယ်၊ နှင်းကို ဟိုကောင်နဲ့တွဲပြီး
တွေ့တုန်းက တစ်ခါ ဖျားသွားဖူးတယ်'

'နှင်းသိသားပဲ . . အဲဒါ စင်ကာပူက ခဏပြန်လာတဲ့ နှင်း
ရဲ့cousin ပါ'

'ဟား . . အစောကြီးကတည်းက သိလိုက်ရင် ခုလောက်
အကြာကြီးခံစားရမှာ မဟုတ်ဘူး'

'ရှင်ဟာရှင် အတွေးတွေချော်ပြီး ကောက်သွားတာ နှင်းက
ဘာလုပ်လို့ရမှာလဲ'

'sorry ဝါ teacher . . ခုတော့ မအောင်နိုင်တော့ဘူး ဖွင့်
ပြောရတော့မှာပဲ . . ဆရာမလေးနှင်းသဏ္ဍာန်ကို လူမိုက်လေးက

ဆောင်းညပြာသို့စာပေ

ပုလင်းကွဲ - ၂၀၂

အရမ်းချစ်နေလို့ပါ'

'သွား.. လမ်းပေါ်မှာ နောက်တီးနောက်တဲ့နဲ့'

'စဉ်းစားမနေပါနဲ့ နှင်းရယ်.. ကျွန်တော့်အသက် အခု သုံးဆယ့်တစ်နှစ်ရှိနေပါပြီ.. သိပ်ကြာနေရင် လူပျိုကြီးစာရင်းဝင် တော့မှာဗျ'

နှင်းက တစ်ဖက်သို့လှည့်ပြီး 'ရယ်နေသည်။

'နှင်း.. ဒီမှာ နှင်းအတွက် ကျွန်တော့်လက်ဆောင်'

ပုလင်းလေးတစ်လုံး၊ သိပ်ကိုလှတဲ့ ပုလင်းလေးပေါ့။ အပြစ် အနာအဆာလည်း ကင်းသည်။

'ဟောဒီပုလင်းလေးလို မကွဲမကြေဘဲ အကောင်းအတိုင်း တစ်သက်လုံး လိမ်လိမ်မာမာနဲ့နေသွားမယ်လို့ ကျွန်တော် ကတိပေး ပါတယ်'

နှင်း ကျေနပ်ပါသည်။ ဒီလိုဘဝမျိုးနဲ့ သူ့ကို မြင်ချင်လို့ နှလုံးသားကို စတေးခဲ့ရတာ ခုနစ်နှစ်လေ။ သူမအဖြေကို ငုံ့လင့်နေ သည့် သနားစရာ လူတစ်ယောက်ကို နှင်း ထပ်ပြီး မရက်စက်ချင် တော့ပါ။

ဆောင်းညပြာသိုစာပေ

မူပိုင်နှင်းဆီ - ၂၀၃

'ရှင့်ကို ကျွန်မ လက်ခံပါတယ် ဂုဏ်'

သူ့မျက်နှာမှာ အပျော်တွေလင်းလက်သွားသလို မိုးကောင်း ကင်မှာလည်း လျှပ်စီးတွေ လက်သွားပါသည်။

မိုးတွေ ဘယ်လောက်ပဲ ရွာနေပါစေ.. နှင်း မမူတော့ပါ ဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အနားမှာ ထီးမိုးပေးမယ့်သူက အဆင်သင့် ရှိနေပြီ မဟုတ်လား...။

မူပိုင်နှင်းဆီ

10:10 Am

10th, August, 2010(Tuesday)

ဆောင်းညပြာသိုစာပေ